Raftul Denisei

„Cel mai bun roman al lui Mishima
şi unul dintre cele mai mari ale secolului XX."
The Times

Yukio Mishima

Amurgul marinarului

roman

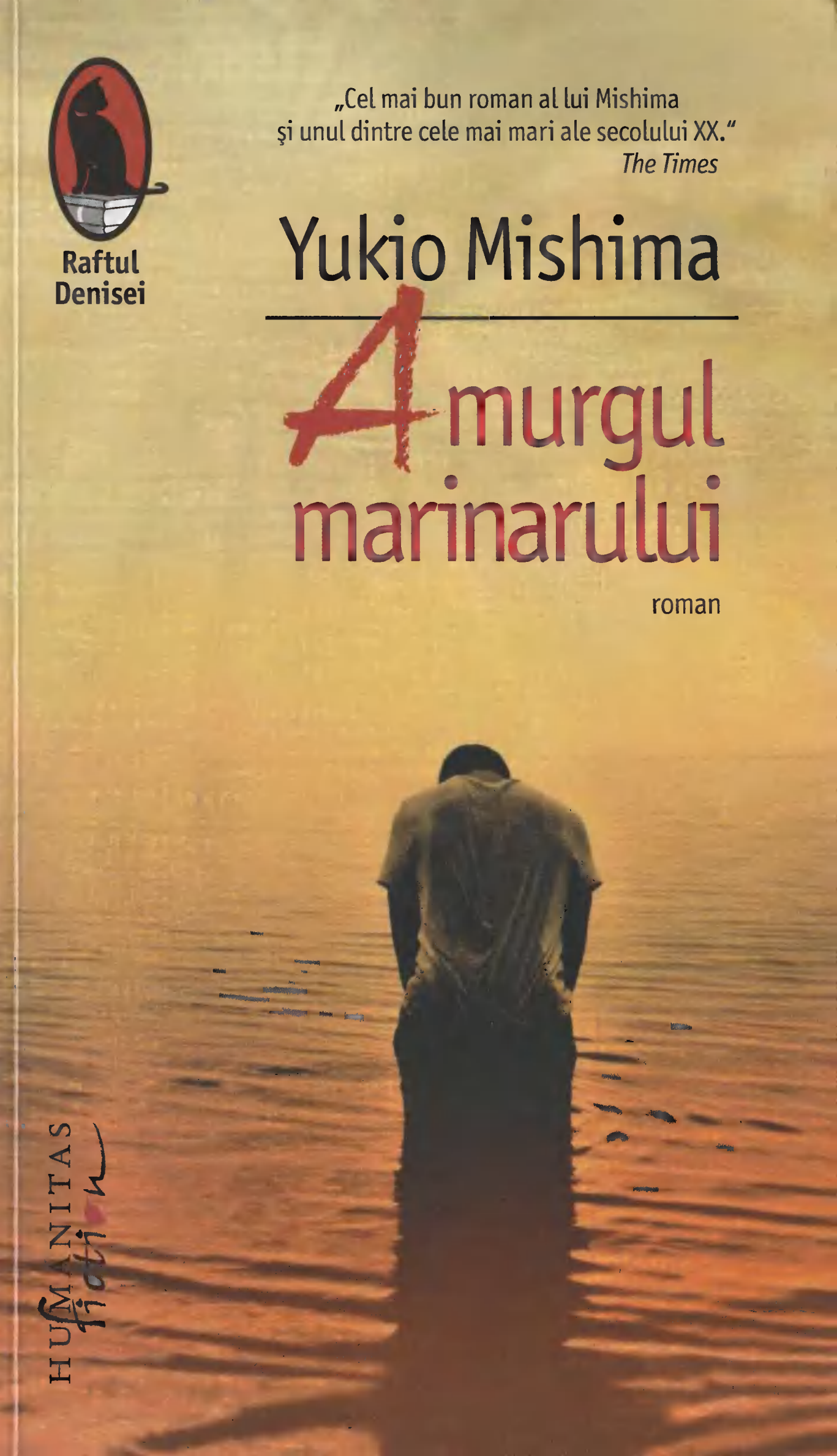

HUMANITAS fiction

Yukio Mishima

Amurgul marinarului

Traducere din japoneză și note de
ANDREEA SION

HUMANITAS
fiction

Partea întâi
VARA

Capitolul 1

Mama i-a urat noapte bună lui Noboru și a încuiat pe dinafară ușa camerei. Și dacă se isca un incendiu? Mama îi jurase că, înainte de orice, avea să vină să-l descuie. Și dacă lemnul ușii se umfla de la foc ori vopseaua topită bloca încuietoarea, ce putea face? Să fugă pe fereastră? Dar jos era pietriș bătucit, iar primul etaj al casei se afla la o înălțime foarte mare.

Încuiatul ușii era o consecință firească a faptelor lui Noboru, pusă în aplicare după ce, o dată, s-a strecurat noaptea afară, la invitația „Șefului" – al cărui nume, în treacăt fie spus, nu l-a divulgat, oricât l-a asaltat mama sa cu întrebările.

Casa se afla în cartierul Yamate-chō din Yokohama, chiar în vârful colinei Yatozaka, și fusese construită de răposatul său tată. În timpul Ocupației, a fost rechiziționată și, cu acel prilej, renovată, adăugându-se toalete camerelor de la etaj. Nu era cine știe ce neajuns să rămână încuiat peste noapte. Era doar foarte umilitor pentru un băiat de treisprezece ani.

Rămas singur acasă într-o dimineață, Noboru s-a apucat să cerceteze amănunțit fiecare colțișor al camerei, ca să-și omoare plictiseala. În peretele dinspre dormitorul mamei fusese construită o comodă mare. Drept răzbunare, a scos toate sertarele și a împrăștiat pe jos hainele dinăuntru. Chiar atunci, i-a atras atenția o rază de lumină care pătrundea prin peretele din spate, în locul de unde scosese un sertar.

Și-a strecurat capul înăuntru să vadă de unde venea. Sursa era soarele puternic de vară, reflectat de suprafața mării, care scălda în lumină încăperea. Noboru și-a răsucit trupul și s-a strecurat cu totul, încetișor, în comodă. Chiar și un adult, dacă se apleca, ar fi intrat până la brâu. Și-a lipit arcada de gaura ce abia se zărea și s-a uitat pe furiș în camera mamei lui. Imediat, a fost cuprins de un sentiment nou, plin de prospețime.

Lângă peretele din stânga erau alipite două paturi identice în stilul din New Orleans, cu rama lucioasă, din alamă, pe care tatăl său le comandase din America pentru că-i plăcuseră foarte mult. Fuseseră lăsate așa și după moartea lui. Erau acoperite cu o cuvertură albă și moale, pe care se vedea, mare, inițiala K – de la Kuroda, numele lor de familie. Pe unul din paturi era așezată o pălărie de paie de culoare bleumarin, cu panglici lungi, bleu. Pe noptieră era un ventilator albastru.

În partea dreaptă, lângă fereastră, se afla o măsuță de toaletă cu trei oglinzi ovale, lăsate ușor întredeschise, iar marginile lor bizotate aruncau sclipiri ca niște ace

de gheață. Pe măsuța de toaletă era o colecție întreagă de cosmeticale: sticluțe cu apă de colonie, pulverizatoare de parfum, o sticluță mov cu loțiune astringentă, un bol pentru ustensilele de machiat din cristal de Boemia, ale cărui fațete sclipeau în soare... Mai încolo, o pereche de mănuși din dantelă, de culoare maro-închis, erau strânse ghem, ca o grămăjoară de frunze ofilite.

Dincolo de măsuța cu oglindă, lângă fereastră, se mai aflau o canapea, o lampă cu picior, două scaune și o încă o măsuță delicată. Pe canapea era lăsat un gherghef, cu o broderie începută. Broderia nu mai era la modă, dar mamei îi plăcea mult lucrul manual. Modelul nu se putea deslușI prea bine de unde privea Noboru, dar păreau să fie aripile unui papagal, neterminate, pe un fond gri-argintiu. Alături era aruncat neglijent un dres de damă. Mătasea fină, de culoarea pielii, combinată cu imitația de damasc a canapelei, tulbura ușor atmosfera liniștită a camerei. Pesemne că mama, chiar înainte să plece, descoperise un fir dus și-și schimbase dresul în grabă.

Pe fereastră nu se vedea decât cerul strălucitor, cu câțiva nori duri și sclipitori ca emailul.

Privind-o din acel loc, Noboru n-avea senzația că ceea ce vede e camera mamei sale. Parcă privea pe furiș alcovul unei străine, profitând de scurta ei absență. Însă cu siguranță aparținea unei femei. Feminitatea emana din toate ungherele, iar în aer plutea o ușoară urmă de parfum.

Brusc, băiatului i-a venit în minte un gând straniu: oare gaura aceea era acolo din pură întâmplare, sau poate

c-o făcuse anume cineva, atunci când familiile celor din Armata de Ocupație locuiseră în casă?

Și-a închipuit un alt trup decât al său, mult mai mare, acoperit cu păr blond, înghesuindu-se cu greutate în spațiul strâmt și prăfuit din interiorul aceleiași comode. Dintr-odată, aerul din locul acela îngust a căpătat un iz acru, greu de suportat.

Și-a răsucit trupul, s-a tras afară pe brânci, cu spatele, și a dat buzna în camera de dincolo.

N-avea să uite niciodată senzația stranie care l-a cuprins în clipa în care a deschis ușa: oricât se uita, nu mai semăna cu încăperea misterioasă pe care o observase atent mai devreme. Devenise camera dintotdeauna, monotonă, a mamei. Aceea în care, serile, mama verifica registrele contabile aduse de la magazin, sau punea broderia deoparte și-l ajuta la teme, înăbușindu-și câte un căscat, sau îl bombănea și-l mustra că niciodată nu-i stătea cravata drept ori că vine prea des prin dormitorul ei: „Abține-te să intri tot timpul, pe motiv că vrei să vezi vapoarele! Ești băiat mare de-acum!“

Noboru a căutat gaura din perete.

Era greu de găsit, ascunsă bine în modelul minuțios sculptat al ramei superioare a lambriului care se întindea de-a lungul peretelui.

S-a întors din nou, grăbit, în camera lui, a strâns repede rufele împrăștiate peste tot și le-a îndesat în sertare. Și-a jurat în sinea lui că nu va face niciodată vreun gest care să atragă atenția celor mari asupra comodei.

După marea descoperire, mai ales în serile în care mama îl admonesta, se repezea la comodă de cum se închidea ușa ei și, fără nici cel mai mic zgomot, scotea sertarele și urmărea cu nesaț pregătirile de culcare ale mamei. N-o spiona niciodată în serile în care se purta frumos cu el.

Noboru a observat că mama lui, înainte de culcare, avea obiceiul să stea o vreme complet dezbrăcată, deși încă nu venise căldura copleșitoare. Când se apropia prea mult de oglinda de perete, aflată într-un colț al camerei în afara câmpului său vizual, pe Noboru îl cuprindea disperarea.

Mama lui avea doar treizeci și trei de ani, iar trupul ei subțire, pe care și-l menținea în formă jucând tenis la un club, era frumos și bine proporționat. De obicei se așeza în pat după ce se parfuma cu apă de colonie, însă uneori mai rămânea așezată la măsuța cu oglindă și se privea din profil, cu ochi goi, parcă cuprinși de febră. Câteodată, chiar dacă stătea nemișcată, o urmă de parfum de pe degetele ei se strecura până la nările lui Noboru. În acele momente, unghiile ei îngrijite, vopsite cu ojă roșie, i se păreau băiatului mânjite cu sânge și-i dădeau fiori.

Era prima oară când observa un trup de femeie în așa amănunțime. Umerii mamei coborau lin în stânga și-n dreapta ca o linie a țărmului. Ceafa și brațele îi erau ușor bronzate, însă de la piept începea o întindere de piele albă, imaculată și caldă, ca înfierbântată de un foc interior.

De pe panta lină a pieptului, sânii i se înălțau mândri și, sub mângâierea palmelor, scoteau la iveală sfârcuri trandafirii. Abdomenul i se ridica ușor, în ritmul respirației. Avea însă vergeturi, rămase după sarcină. Noboru știa ce sunt. Le găsise menționate în cartea prăfuită cu coperte roșii, pe care o descoperise îndesată invers, cu cotorul spre perete, sus de tot, pe un raft din biblioteca tatălui său, între *Cultivarea plantelor perene* și *Mic îndreptar de afaceri.*

Mai jos urma acea porțiune întunecată, pe care Noboru nu reușea s-o deslușească bine, deși își forța ochii până începeau să-l doară. S-a străduit să-și amintească toate cuvintele obscene pe care le știa, dar simplele vorbe n-aveau puterea să pătrundă prin desișul negricios. Dacă era să se ia după ce spuneau prietenii, acolo era doar o tristă casă părăsită. Exista oare vreo legătură între acea casă părăsită și deșertăciunea lumii lui?

La cei treisprezece ani ai săi, Noboru se considera un geniu – așa cum, de altfel, credea despre sine și fiecare dintre prietenii lui. Era convins că lumea era plămădită din câteva simboluri și decizii simple, că moartea începea să prindă rădăcini, ca o plantă, încă din clipa nașterii, iar oamenii nu erau capabili decât s-o ude și să-i poarte de grijă, că reproducerea era o scorneală a minții omului și, ca atare, la fel și societatea, că tații și profesorii, prin simplul fapt de a fi tați și profesori, comiteau un păcat capital. De aceea considera că moartea tatălui său, petrecută pe când el avea doar opt ani, fusese mai degrabă un eveniment fericit cu care se putea mândri.

În nopțile cu lună, mama stingea lumina și stătea, goală, în dreptul oglinzii. Tot în acele nopți, sentimentul deșertăciunii îi alunga lui somnul. În jocul blând de umbre și lumini i se înfățișa indecența lumii.

„Dac-aș fi o ființă microscopică, o amibă", se gândea el, „poate că aș reuși să înving această indecență". Oamenii, cu trupurile lor imperfecte, nu erau în stare să învingă nimic.

Uneori, prin fereastra deschisă, răzbea până la el șuieratul sirenelor cu aburi, ca un coșmar. În serile în care mama se purta frumos cu el, mergea la culcare fără să privească pe furiș. În schimb, silueta mamei îi apărea în vis.

Noboru nu plângea niciodată, nici măcar în vis. Se mândrea cu inima lui de piatră, ca o ancoră mare din fier pe care marea n-o putea coroda și de care nu se lipeau crustaceele sau stridiile, care altminteri invadau carenele vapoarelor. O ancoră ce-și cufunda cu răceală trupul lustruit în nămolul de pe fundul apei din port, printre mormane de sticle goale, bucăți de cauciuc, încălțări vechi, piepteni roșii cu dinții rupți și capace de sticle de bere. Își dorea să-și tatueze cândva una, în dreptul inimii.

*

Mama s-a purtat cel mai urât într-o noapte de la sfârșitul vacanței de vară. S-a întâmplat pur și simplu, pe neașteptate.

Ea a plecat de-acasă seara devreme, explicându-i că s-a simțit datoare să-l invite la cină pe domnul Tsukazaki, ofițerul de punte de rang secund care le făcuse cu atâta amabilitate turul vaporului, cu o zi în urmă. Își pusese un kimono negru din dantelă de mătase peste un altul roșu-închis, și-l legase cu un brâu alb cu țesătura rară. Lui Noboru i s-a părut nespus de frumoasă.

Pe la zece seara, mama s-a întors împreună cu Tsukazaki. Noboru le-a ieșit în întâmpinare și apoi, în camera de zi, a stat să asculte poveștile marinarului cherchelit. La zece și jumătate, mama i-a spus că era timpul să meargă la culcare, apoi l-a însoțit spre camera lui și a încuiat ușa pe dinafară.

Era o noapte înăbușitoare. Fiindcă aerul din interiorul comodei era de nerespirat, Noboru a așteptat în cameră, gata oricând să se strecoare în spațiul îngust. Tocmai trecuse de miezul nopții când s-au auzit pași furișați pe treptele spre etaj. Ca niciodată, o mână s-a asigurat că ușa camerei lui era încuiată, iar mânerul rotund al ușii s-a mișcat în întuneric într-un fel neliniștitor. După câteva clipe s-a auzit deschizându-se ușa de la dormitorul mamei, iar Noboru, lac de sudoare, s-a strecurat în comodă. Fereastra era deschisă și într-unul dintre geamuri se oglindea luna, care sclipea dinspre sud. Ofițerul, cu cămașa cu epoleți auriți descheiată la piept, se rezema cu spatele de pervaz. Mama, cu spatele către Noboru, s-a apropiat de el și s-au sărutat îndelung.

În cele din urmă, mama i-a șoptit ceva bărbatului, atingându-i cu degetele nasturii cămășii, apoi a aprins

becul slab al lămpii cu picior și s-a apropiat de șifonierul dintr-un colț al camerei pe care Noboru nu-l putea zări. Acolo a început să se dezbrace. S-a auzit șuieratul ca de șarpe al brâului care se desfăcea și zgomotul înfundat al kimonoului căzând pe podea, apoi orificiul prin care spiona Noboru a fost invadat de mirosul de Arpège, parfumul cu care obișnuia să se dea mama sa. Mersul prin aerul înăbușitor al serii și băutura o făcuseră să transpire, iar acum, când se dezbrăcase, trupul ei emana un iz fierbinte, pe care Noboru nu i-l cunoștea.

Marinarul stătea în dreptul ferestrei și privea direct către Noboru. În lumina slabă, îi străluceau doar ochii de pe chipul ars de soare. Noboru își compara adesea înălțimea cu cea a lămpii cu picior și de aceea putea aproxima statura bărbatului. Un metru șaizeci și cinci, poate un pic mai mult, dar sigur nu depășea un metru șaptezeci. Nu era chiar atât de înalt.

Marinarul și-a descheiat fără grabă cămașa, apoi și-a scos rapid și restul hainelor. Părea cam de aceeași vârstă cu mama lui Noboru, însă trupul lui, modelat de mare, era mai viguros decât al oricărui bărbat de pe pământ. Umerii largi păreau un acoperiș de templu, pe pieptul bombat îi creștea păr des, fuioarele mușchilor îi jucau pe întreg trupul ca niște noduri de parâmă, iar pielea părea o armură pe care și-ar fi putut-o da jos cât ai clipi. Apoi, mai jos de pântece, o pagodă se înălța falnică dintr-un desiș întunecat.

În lumina slabă care-i mângâia pieziș pieptul puternic, se vedeau limpede firele de păr aruncând umbre

firave, la fiecare respirație. Ochii, animați de sclipiri primejdioase, n-o slăbeau pe femeia care se dezbrăca. Lucirea lunii din fundal crea un contur auriu pe umerii lați ai bărbatului și scotea în evidență pulsațiile arterei groase de la gât. Un trup cu adevărat de aur, născut din sclipirea razelor lunii și a sudorii care-l acoperea.

Mama se dezbrăca fără grabă. Era pesemne o încetineală calculată.

Brusc, de afară a pătruns vuietul unei sirene, invadând semiobscuritatea camerei. Părea însuși țipătul mării, puternic, fără sfârșit, sfâșiat de tristețe, întunecat și sclipitor ca spinarea unei balene, îmbibat de bucurii și umilințe, purtând în sine trăirile valurilor și amintirea nesfârșitelor călătorii pe mare. Aducea cu el, din miezul oceanelor, sclipitoarea nebunie a nopții și umplea mica încăpere de nostalgie, ca un nectar întunecat.

Cu o mișcare rapidă a umerilor, ofițerul s-a întors să privească marea.

În acel moment, tot ce închisese Noboru în sufletul său, încă de la naștere, a ieșit la lumină și s-a împlinit. I se părea că asistă la o minune.

Până să șuiere sirena, fusese doar un plan neclar. Totul era pregătit, avea la dispoziție cele mai bune materiale și nimic nu-i lipsea, dar încă nu dobândise forța de a le așeza cum trebuie pentru a clădi cât ai bate din palme un palat. Sirena fusese elementul care preschimbase totul, dintr-odată, într-o închegare de perfecțiune!

Erau adunate la un loc luna, briza fierbinte dinspre mare, sudoarea, parfumul, trupurile de bărbat și femeie, urmele lăsate de viața pe mare și amintirea porturilor din lumea largă, cotlonul de spionat, mic și sufocant, inima dură a unui adolescent... Dar toate aceste cărți de joc, împrăștiate pe o masă, refuzaseră să-și deslușească înțelesul, până când, datorită țipătului sirenei, au căpătat dintr-odată o legătură cosmică și au creat un inevitabil cerc al existențelor: el și mama lui, mama și marinarul, marinarul și marea, marea și Noboru...

Din cauza lipsei de aer, a sudorii și a euforiei, era cât pe ce să-și piardă cunoștința. În fața ochilor i se ivise un mănunchi de fire, care, întrețesute, desenau o formă divină. Cu nici un chip nu trebuia distrusă, pentru că, după toate probabilitățile, fusese creată chiar de el, băiatul de treisprezece ani.

„Nu trebuie distrusă! Dacă se pierde, e sfârșitul lumii! Am să fac orice s-o protejez, chiar și cele mai teribile lucruri“, și-a spus, deja în drum spre lumea viselor.

Capitolul 2

Ryūji Tsukazaki s-a trezit, uimit, într-un pat de alamă care-i era complet străin. Patul alăturat era gol. Treptat, și-a amintit ce-i spusese femeia chiar înainte să adoarmă: trebuia să se trezească devreme ca să-l scoale pe băiat, fiindcă acesta urma să meargă în cursul dimineții la Kamakura, să înoate cu prietenii lui. Imediat ce el pleca, ea avea să se întoarcă în dormitor, și-l rugase s-o aștepte acolo, în liniște.

Și-a căutat pe pipăite ceasul de pe noptieră și s-a uitat la oră, în lumina slabă care pătrundea printre perdelele întredeschise. Era opt fără zece. Noboru probabil că nu plecase încă.

Se odihnise doar vreo patru ore, adormind la ceasul când, de obicei, mergea la culcare după ce ieșea din cartul de noapte. Fusese un somn scurt, dar se simțea plin de energie. Plăcerea nopții trecute îi rămăsese în trup, ca un arc întins. Și-a încordat mușchii și și-a adus brațele puternice în dreptul ochilor. În razele de lumină

care pătrundeau printre perdele, firele de păr de pe brațe păreau niște vârtejuri aurii. Era mulțumit de ce vedea.

Deși era devreme, era foarte cald. Nici o adiere nu mișca perdelele ferestrei, rămasă deschisă peste noapte. Ryūji a mai întins o dată mâna spre noptieră și a pornit ventilatorul.

— Ofițer secund, cincisprezece minute până la cart!

Auzise limpede, în vis, anunțul timonierului. Zi după zi, cartul de la prânz până la patru după-masa și cel de la miezul nopții până la patru dimineața îi reveneau ofițerului secund. Îi ținеau companie doar marea și stelele.

Pe cargobotul *Rakuyō-maru*, Ryūji trecea drept un om retras și cam ciudat. Nu era vorbăreț și nu participa la sporovăiala atât de dragă marinarilor: povești cu femei, povești despre locurile de pe pământ, tot felul de lăudăroșenii, toate menite să aline singurătatea. Lui nu-i plăcea acel ritual prin care se confirmau legăturile dintre semeni.

Mulți oameni își aleg meseria de marinar pentru că le place marea, dar Ryūji a făcut-o mai degrabă pentru că ura pământul. La vremea când absolvise liceul de marină comercială se abrogase și interdicția de navigație în apele oceanice impusă anterior de Armata de Ocupație. Astfel, a avut ocazia să meargă în Taiwan și Hong Kong cu primul vas ce relua transportul oceanic, după război. Mai târziu, a ajuns până în India și Pakistan.

Peisajele tropicale îi plăcuseră enorm. Când acostau pe undeva, copiii indigenilor veneau încărcați cu banane,

papaya, ananas, mici păsări multicolore sau pui de maimuță, încercând să le schimbe pe șosete de nailon și ceasuri de mână. Pe Ryūji îl fascinau mai mult ca orice crângurile cu palmieri coadă-de-pește, care-și întindeau umbrele peste apele mâloase ale râurilor. Uneori se gândea că, într-o viață anterioară, trăise pesemne într-un loc plin cu palmieri, și de aceea se simțea acum atât de atras de ei.

Cu toate acestea, după câțiva ani, peisajele exotice au început să-și piardă farmecul. Ryūji căpătase și el trăsătura uimitoare, specifică marinarilor, de a nu aparține nici pământului, nici mărilor. Poate că cel care urăște uscatul ar trebui să nu se dezlipească de el în veci, fiindcă depărtarea de țărm și lungile zile petrecute pe mare îl fac să viseze mereu pământul și e chinuit de absurditatea faptului de a visa la ceea ce urăște.

Ryūji detesta încremenirea uscatului și aspectul lui etern, neschimbat. Dar un vapor era doar un alt fel de închisoare.

La vârsta de douăzeci de ani se gândea înflăcărat: „Glorie! Glorie! Glorie! Doar pentru asta am să trăiesc!“ Nu știa însă deloc nici ce fel de glorie își dorea, nici care i se potrivea mai bine. Credea doar cu tărie că undeva, în adâncul tenebrelor lumii, se afla o luminiță care sclipea doar pentru el și care avea să-i călăuzească pașii.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convins că, pentru a atinge gloria, lumea trebuia mai întâi să se răstoarne. Altfel nu se putea. Își dorea o furtună, dar

viața pe vas nu-l învăța decât statornicia legilor naturii și stabilitatea unei lumi mereu în legănare.

În pas cu rutina vieții pe mare și cu scurgerea zilelor din calendar, tăiate una după alta cu un „X“ cu creionul, Ryūji și-a examinat speranțele și visele, ajungând să renunțe, treptat, la fiecare. Doar uneori, în timpul carturilor de noapte, i se părea că vede, proiectată de lumina a miriade de lumânări de mare fosforescente, pe faleza lumii oamenilor, silueta propriei glorii ce se înalța în depărtare din imensitatea întunecată a mării. Acolo, în timoneria albă, înconjurat de roata timonei, de radar, de tulumbă, de busola magnetică și clopotul de semnalizare auriu atârnat de tavan, era cuprins de certitudine: „Îmi este pregătit un destin cu totul aparte, scânteietor, croit exact pentru mine, cum nu le e dat să aibă oamenilor de rând“.

Pe de altă parte, se dădea în vânt după muzica la modă. Își cumpăra toate discurile care apăreau și, cât durau călătoriile pe mare, le învăța pe dinafară. Când avea o clipă de răgaz, le fredona, oprindu-se însă imediat dacă se apropia cineva. Îi plăceau cântecele marinărești (pe care ceilalți mateloți, foarte mândri, le disprețuiau), în special *Viața mea e pe mare*:

Sirena a șuierat, panglicile s-au tăiat.
Vaporul a părăsit țărmul,
Iar eu, hotărât să devin om al mării,
Flutur din mână, în semn de rămas-bun
Către portul care se-ndepărtează.

De când încheia cartul de prânz și până la ora cinei se închidea în cabina lui, scăldată de razele soarelui de după-amiază, și punea discul la nesfârșit, cu sonorul dat încet. Nu voia ca ceilalți să audă ce asculta el, și nici să primească vizita vreunui camarad dornic de sporovăială. Toți ceilalți știau și nimeni nu-l deranja. Uneori, ascultând melodia și fredonând și el, se pomenea lăcrimând, întocmai ca în cântec.

Era straniu faptul că un om de felul lui, fără legături apropiate cu rude sau prieteni, era atât de mișcat de „portul care se-ndepărtează", însă lacrimile-i izvorau dintr-un loc profund și întunecat, pe care-l ignorase până la acea vârstă și pe care nu-l putea controla. Și totuși, nu i se întâmpla niciodată să plângă când vasul său părăsea țărmul. Stătea doar și privea, cu un aer de superioritate, cum se îndepărtează, tăcute, cheiurile, docurile, macaralele și multele acoperișuri ale depozitelor. Sentimentele care, demult, îi mistuiau sufletul la ceasul plecării se stinseseră în cei zece ani de când străbătea mările. Între timp, căpătase o piele bronzată și o pereche de ochi ageri.

Stătea de cart, se culca, se trezea, stătea de cart și apoi dormea iar. Pentru că se străduia să fie pe cât posibil singur, avea multe sentimente neîmpărtășite și tot mai mulți bani puși deoparte. Se pricepea să observe cerul, cunoștea stelele, se deprinsese cu mânuirea parâmelor și cu restul îndatoririlor de pe punte. Seara, asculta freamătul mării și putea deosebi, doar după sunet, suișul

și coborâșul valurilor. Pe măsură ce-i deveneau tot mai familiari norii strălucitori din zonele tropicale și mările cu corali multicolori, creștea și suma trecută în carnetul lui de economii. Reușise să pună deoparte două milioane de yeni, o mică avere pentru un ofițer de rang secund.

Pe vremuri, cunoscuse și el plăcerea cheltuielilor nesăbuite. Își pierduse virginitatea în timpul primei sale călătorii pe mare, la Hong Kong, când un ofițer mai în vârstă îl dusese la femeile de pe sampane...

Întins în patul de alamă, nepăsător la scrumul de țigară împrăștiat peste tot de adierea ventilatorului, Ryūji a închis încet ochii, de parcă încerca să pună în balanță calitatea și cantitatea plăcerii din ajun cu firavele senzații din timpul primei sale experiențe de același fel. În fața ochilor i-au apărut cheiurile întunecate din Hong Kong, scăldate în apa densă și mâloasă, și multitudinea de luminițe a sampanelor ancorate. În spatele nenumăratelor catarge ale bărcilor care înnoptau la mal, cu velele din rogojini strânse, se vedeau, înalte, luminile de la ferestrele caselor din oraș și reclamele luminoase la Coca-Cola, aruncându-și sclipirile lungi peste apa întunecată și părând că strivesc luminițele firave de lângă mal.

Ryūji și ofițerul urcaseră în sampanul unei femei între două vârste. Se strecuraseră printre alte ambarcațiuni, însoțiți doar de sunetul vâslei de la pupa. Când au ajuns în sfârșit în locul unde erau adunate luminițele pâlpâinde, a zărit cămărușele fetelor, înghesuite una lângă alta și luminate.

Bărcile erau amarate în șiruri, închizând pe trei laturi o fâșie de apă. Toate erau așezate cu spatele către interiorul perimetrului, cu pupele împodobite cu steguleț din hârtie roșie și verde și cu bețișoare de tămâie, pentru slăvirea zeilor locului. În interiorul adăposturilor cu acoperișuri curbate de pe sampane erau întinse bucăți de pânză înflorată. Fiecare dintre ele avea și un mic altar, acoperit tot cu pânză înflorată, pe care erau așezate oglinjoare. Umbra sampanului în care se afla Ryūji aluneca încet, de la o cămăruță la alta. Fetele se prefăceau că nu-i observă. De frig, unele stăteau sub plăpumi, lăsându-și la vedere doar cefele ca de păpușă; altele, învelite doar până la șolduri, își ghiceau în cărți. Printre degetele lor subțiri și gălbui se zăreau sclipind roșul și auriul bogat de pe spatele cărților de joc.

— Pe care-o vrei? Toate sunt tinere, a spus ofițerul mai în vârstă.

Ryūji n-a răspuns. Era pe cale să-și aleagă prima femeie din viața lui, dar se simțea obosit și confuz, după ce străbătuse mările cale de o mie șase sute de mile ca să ajungă în acest loc din Hong Kong, cu ape mâloase înțesate de alge roșietice. Însă fetele păreau într-adevăr tinere și drăguțe. De fapt, își alesese una chiar înainte să-i spună ofițerul.

Când a pășit în barca ei, prostituata cu obrajii înroșiți de frig a rămas tăcută, dar i-a zâmbit cu un aer fericit. Ryūji a ales să creadă și el că-i aducea un strop de fericire. Fata a tras perdeaua înflorată ca să acopere intrarea.

Totul s-a petrecut în tăcere. Din orgoliu, Ryūji tremura ușor, ca atunci când s-a urcat prima oară pe un catarg. Sub plapumă, jumătatea inferioară a trupului fetei se mișca domol, ca un animal pe jumătate toropit de hibernare. Ryūji simțea stelele fremătând periculos în vârful catargului cufundat în noapte. Apăreau la miazăzi, apoi la miazănoapte, apoi o porneau spre răsărit pentru ca, în cele din urmă, să pară că se înșiră pe catarg... Când și-a dat seama că ținea în brațe o femeie, deja se terminase totul.

*

S-a auzit o bătaie ușoară în ușă și imediat și-a făcut apariția Fusako Kuroda, aducând un platou cu micul dejun.

— Iartă-mă că te-am făcut să aștepți atât. Noboru abia a plecat.

Fusako a pus platoul pe măsuța elegantă de lângă fereastră, a tras la o parte perdelele și a deschis larg fereastra.

— Nu intră nici cea mai mică adiere! Cred c-o să fie și astăzi foarte cald.

Până și umbra din fața ferestrei părea că dogorește ca asfaltul topit. Ryūji Tsukazaki s-a ridicat în capul oaselor, trăgându-și peste coapse așternutul șifonat. Fusako era deja îmbrăcată de oraș. Și-a întins brațele goale, dar nu către el, cum se aștepta, ci ca să toarne cafea într-o ceașcă. Nu erau aceleași brațe ca în seara din ajun. Ryūji a invitat-o lângă el și a sărutat-o. Prin pielea fină a

pleoapelor închise îi ghicea agitația pupilelor. Ryūji a înțeles că, în acea dimineață, femeia nu-și putea găsi liniștea nici când închidea ochii.

— Pe la cât pleci la magazin?

— Trebuie să fiu acolo înainte de unsprezece. Dumneata ce vrei să faci?

— Mă gândeam să merg puțin pe vas.

Amândoi păreau ușor mirați de noua situație care se crease peste noapte, iar asta, pentru moment, îi îndemna să se poarte ceremonios. Ryūji încerca să determine până unde era bine să meargă cu ceea ce obișnuia el să numească „aroganța oamenilor banali".

Pe chipul senin al femeii se citeau multe lucruri. Renaștere. Uitare. Dorința de a arăta, sieși și celorlalți, că n-a fost vorba, sub nici o formă, de o „greșeală".

— Mănânci aici? l-a întrebat Fusako, îndreptându-se spre canapea.

Ryūji s-a ridicat și s-a îmbrăcat în grabă. Fusako stătea în dreptul ferestrei și privea spre port.

— Mi-ar fi plăcut să se vadă și vasul dumitale de aici.

— Cheiurile sunt prea departe de oraș...

A privit și el spre port, venind în spatele ei și îmbrățișându-i trupul.

La picioarele lor se vedeau, înșiruite frumos, acoperișurile roșii ale vechilor depozite; mai încolo, către nord, se întindeau docurile Yamashita, cu depozitele lor noi, ca niște blocuri joase. Pe canalul de navigație era un du-te-vino de barje și ambarcațiuni mici. În depărtare, șiruri de grămezi de cherestea se răsfirau până la mare.

Razele soarelui strălucitor de dimineață se întindeau ca o foiță de aur peste nicovala peisajului portuar.

Ryūji a mângâiat sânii femeii, ascunși sub rochia albastră de in. Ea și-a înclinat ușor capul pe spate, iar părul ei i-a gâdilat nasul bărbatului. Ca întotdeauna, Ryūji a avut sentimentul că trebuise să vină dintr-un loc foarte îndepărtat, poate chiar de la capătul Pământului, ca să se bucure de acea senzație punctuală și delicată, de acea atingere cu vârful degetelor, într-o dimineață senină, lângă o fereastră deschisă.

Camera se umpluse de aroma cafelei și a marmeladei.

— Am impresia că Noboru și-a dat seama, într-o oarecare măsură. Dar cred că te place, așa că nu e o problemă... și totuși, e incredibil ce s-a întâmplat! a spus Fusako, pe un ton voit detașat.

Capitolul 3

Magazinul cu articole de import Rex se număra printre cele mai vechi și mai renumite din Motomachi. După moartea soțului ei, Fusako se ocupase singură de el. Micuța clădire cu etaj, în stil spaniol, atrăgea imediat atenția. În peretele alb și gros de la stradă era amenajată o vitrină, unde întotdeauna lucrurile erau aranjate cu simplitate și bun-gust. Magazinul avea o grădină interioară și mezanin. Grădina era pavată cu dale aduse din Spania și avea în centru o fântână arteziană. Pe lângă produsele destinate vânzării, în magazin se aflau multe obiecte decorative adunate de soț de-a lungul timpului – printre ele, un Bacchus din bronz care ținea nonșalant pe braț câteva cravate Vivax.

Pe Fusako o ajutau un manager în vârstă și patru vânzătoare. Aveau mulți clienți, străini din Yamate-chō, oameni înstăriți și eleganți sau actori de film din Tōkyō. Veneau uneori, în căutare de marfă, chiar și mici comercianți cu amănuntul din Ginza[1]. De multă vreme, maga-

1. Cartier de lux din Tōkyō.

zinul era renumit pentru seriozitatea și priceperea în alegerea produselor. Cele mai multe erau destinate bărbaților, iar Fusako și managerul bătrân, care avea aceleași gusturi ca răposatul ei soț, erau foarte atenți la ce cumpărau.

Prin bunăvoința și relațiile unui reprezentant al unei agenții comerciale, vechi prieten al defunctului ei soț, ori de câte ori sosea vreun vapor cu mărfuri de import, Fusako putea merge la depozite, imediat ce marfa era descărcată, și negocia. În opinia ei, marca produselor era foarte importantă, dar avea grijă să ofere clienților o gamă suficient de accesibilă: de exemplu, în cazul aceleiași mărci de pulovere, Jäger, comanda unele de calitate superioară și tot atâtea de calitate mai slabă, deci mai ieftine. La fel proceda și cu articolele din piele de fabricație italiană: își procura produse de lux de la magazinele de pe Via dei Condotti din Roma, dar încheiase contract și cu școala de pielărie a mânăstirii Santa Croce din Florența.

Pentru că nu putea să-și lase fiul singur și să meargă chiar ea în străinătate, cu un an în urmă îl trimisese pe bătrânul manager, care izbutise să creeze noi legături în mai multe țări din Europa. Bătrânul își dedicase viața eleganței. La Rex se găseau până și ghetre englezești, din care nu vedeai nici măcar în magazinele din Ginza.

Fusako a ajuns la magazin la ora obișnuită. Managerul și angajatele au salutat-o, ca în fiecare dimineață. După ce le-a pus două-trei întrebări legate de mersul

afacerilor, a intrat în biroul ei de la mezanin ca să se ocupe de corespondență. Aparatul de aer condiționat de la fereastră scotea un sunet grav.

Era ușurată că se putuse așeza la birou la ora obișnuită. Așa trebuia să fie, cu orice preț. Doar nu era să-și ia liber de la magazin. A scos din poșetă o țigaretă de damă, a aprins-o, apoi a deschis agenda de birou ca să-și verifice programul. Yoriko Kasuga, actrița, anunțase că va da o fugă de la Yokohama, într-o pauză de filmări. Probabil că avea să cumpere multe lucruri. Fusese plecată în străinătate, la un festival de film, însă cheltuise pe distracții toți banii destinați cadourilor pentru cei din țară; odată întoarsă, se gândise să rezolve problema păcălindu-i cu lucruri cumpărate de la Rex și-i telefonase lui Fusako, cerându-i să-i pregătească „accesorii din Franța, nu contează ce, pentru vreo douăzeci de bărbați". O aștepta și pe secretara directorului Antrepozitelor din Yokohama să vină să ridice mai multe tricouri polo italienești pentru șeful ei, care voia să le poarte la golf. Făceau parte dintre clienții fideli, care se lăsau pe mâna ei.

Pe sub obloanele cu panouri înguste se vedea grădina interioară, cufundată în tăcere. Marginile frunzelor arborelui de cauciuc străluceau în bătaia luminii. Nu părea să fi sosit încă nici un client.

Fusako își simțea obrajii îmbujorați și se întreba dacă domnul Shibuya, managerul, nu remarcase și el. El privea femeile tot așa cum cerceta o bucată de material. Chiar și pe șefa lui.

Trecuseră cinci ani de la moartea soțului ei! Până în acea dimineață, Fusako nu ținuse socoteala și nu simțise că vremea se scurgea încet, însă acum, cei cinci ani i se păreau amețitor de lungi, ca un brâu alb cu care tot încerca să se înfășoare, dar nu se mai termina.

Și-a stins țigara, strivind-o în scrumieră. Bărbatul i se cuibărise în trup, până în cele mai mici ascunzișuri. Pe sub rochie își simțea pielea ca pe o întindere omogenă și caldă, de la piept până la coapse, iar în nări îi persista mirosul transpirației bărbatului. Furată de gânduri, și-a încovoiat degetele de la picioare, în pantofii cu toc, și a rămas așa.

Pe Ryūji îl cunoscuse cu două zile în urmă. La insistențele lui Noboru, pasionat de vapoare, Fusako a obținut o scrisoare de invitație de la un client al magazinului care deținea o funcție importantă în cadrul unei companii de navigație și au mers să viziteze vasul *Rakuyō-maru* – un cargobot de zece mii de tone, ancorat la cheiul E din Takashima. Mama și fiul au stat o vreme și au privit de la distanță vasul vopsit în verde și crem, strălucitor în bătaia soarelui de vară. La un moment dat, Fusako și-a deschis umbrela de soare cu baston lung, învelit în piele albă de șarpe.

— Mai sunt o mulțime de vase și în larg! Stau la rând să primească un loc de ancorare, a informat-o Noboru, atotștiutor.

— De asta întârzie cu descărcatul și ne încurcă pe noi, i-a răspuns mama, lipsită de entuziasm.

Doar stătea și privea, însă deja simțea că-i e prea cald. Odgoanele întinse păreau că taie în fâșii cerul înțesat cu nori de vară. Prora vasului era ridicată ca o bărbie subțire și visătoare, iar în vârful ei flutura steagul verde al companiei comerciale. Ancora spânzura de sus, din nară[1], ca un crab negru, uriaș.

— Ce mult mă bucur! Am să pot vedea fiecare colțișor al vasului! a izbucnit Noboru, cu sinceritate copilărească.

— Nu-ți face prea mari speranțe! Deocamdată nu știm dacă scrisoarea de invitație va fi acceptată.

Revăzând scena în minte, Fusako și-a dat seama că și ea, când își oprise privirea asupra vasului, își simțise inima tresăltând. Sentimentul se ivise din senin, deși era cuprinsă de toropeală și suferea de căldură. „Am ajuns să mă port ca un copil!“ și-a spus în gând.

— Ia uite, are punte netedă[2]! O navă adevărată!

Nemaiputând ține doar pentru el cunoștințele pe care le avea, Noboru îi dădea mamei tot felul de explicații, deși pe ea n-o interesau în mod special. Între timp se apropiau de vas, iar silueta acestuia creștea văzând cu ochii, ca o uriașă piesă muzicală. Noboru a luat-o înainte și a urcat în viteză pe pasarela strălucitoare ca argintul.

Înainte de toate, trebuiau să-l găsească pe căpitan. Fusako și-a croit drum pe culoarul unde se aflau cabinele

---

1. Piesă tubulară de pe bordajul unei nave, prin care se coboară lanțul ancorei.

2. O punte superioară liberă, fără suprastructuri.

ofițerilor, cu scrisoarea de invitație în mână. Deși pe punte, acolo unde se descărca marfa, era agitație, culoarul din interiorul vasului era cufundat într-o tăcere caldă și înăbușitoare.

Chiar atunci, din cabina pe care scria „Ofițer secund" și-a făcut apariția Tsukazaki, îmbrăcat într-o cămașă cu mâneci scurte și purtând pe cap un chipiu.

— Domnul căpitan se află la bord?

— Momentan lipsește. Vă pot ajuta cu ceva?

Fusako i-a întins scrisoarea de invitație. Noboru și-a ridicat privirile să-l cerceteze. Ochii îi sclipeau.

— Vizită de studiu, deci. Am înțeles. Vă pot însoți eu, în locul domnului căpitan, a spus Tsukazaki, destul de tăios, și fără a o slăbi din ochi pe Fusako.

Fusese prima lor întâlnire. Își amintea limpede ochii lui. Pe chipul închis la culoare și mohorât, cu aer nemulțumit, doar ochii o urmăreau ca pe un vas ivit pe linia orizontului. Cel puțin așa i se păruse ei. Erau nefirești, prea sumbri și prea încordați pentru niște ochi care aveau de privit la ceva aflat direct în fața lor, și nu un punct îndepărtat pe întinderea mării. Poate că așa deveneau când vedeau doar marea, la nesfârșit? Momentul descoperirii unui vas, mic cât un punct... neliniște și bucurie, precauție și speranță... o privire distrugătoare, lipsită de politețe, pe care vasul privit o poate tolera doar datorită distanței dintre ei... Tratată la fel, Fusako s-a cutremurat.

Mai întâi, Tsukazaki i-a condus pe cei doi pe pasarela superioară. Razele puternice ale soarelui de după-amiază

loveau pieziș treptele metalice care urcau de la nivelul bărcilor de salvare spre puntea de comandă. Noboru a privit către mulțimea de vase din larg și a repetat, cu un aer atotștiutor, ce-i explicase și mamei mai devreme:

— Toate vapoarele de acolo așteaptă să li se distribuie un loc de ancorare, nu-i așa?

— Chiar așa, băiete. Uneori trebuie să așteptăm câte patru sau cinci zile.

— Și, când se eliberează un loc la chei, vă anunță prin radio?

— Da. Primim telegramă de la companie. În fiecare zi se ține o ședință unde se decide care vase vor veni la chei.

Fusako a observat cum sudoarea îi îmbiba pe alocuri cămașa albă, lăsând să i se ghicească mușchii puternici ai spatelui. Îi era recunoscătoare ofițerului pentru că-l trata pe Noboru ca pe un adult. Se zăpăcea însă când bărbatul întorcea capul către ea și i se adresa din scurt.

— Băiatul știe o mulțime de lucruri! Te pomenești că vrea să se facă marinar? a întrebat-o ofițerul, privind-o din nou drept în ochi.

Fusako nu-și putea da seama dacă acest om, care părea simplu și nepăsător, purta în suflet mândria meseriei sale. În clipa în care a încercat să-l cântărească, cu ochii mijiți, protejându-se cu umbrela de bătaia soarelui, i s-a părut că descoperă ceva cu totul neașteptat în umbra sprâncenelor lui groase, ceva ce niciodată nu mai văzuse în plină zi, la lumină.

— Mai bine s-ar răzgândi. Nu există meserie mai plictisitoare... Uite, băiete, un sextant, a continuat el fără să aștepte răspunsul mamei, lovind ușor un aparat ca o ciupercă, cu picior lung, vopsit în alb.

Odată ajunși în timonerie, Noboru a vrut să atingă tot ce-i ieșea în cale: tubul acustic către sala mașinilor, giroscopul și telemetrul, radarul, navigraful... A privit îndelung inscripțiile de pe diversele cadrane, „stop", „așteptare", „înainte", visând cu ochii deschiși la nenumăratele pericole ale călătoriilor pe mare. În încăperea alăturată, cea a hărților, a cercetat cu aceeași atenție rafturile ticsite cu hărți, caietele cu tabele de navigație, calcule astronomice sau date despre flux și reflux, broșurile cu regulamentele porturilor japoneze sau lista farurilor, revistele de marină. Ochii i-au rămas pe o hartă mare, întinsă, pe care se zăreau linii în creion și urme de ștersături cu guma. Ce muncă ciudată, să brăzdezi marea cu linii încoace și-ncolo, să ștergi și apoi să trasezi altele! Însă și mai fascinant i se părea jurnalul de bord, unde răsăritul și apusul soarelui erau marcate cu mici semicercuri în poziție opusă, răsăritul și apusul lunii, cu un fel de semiluni aurii, iar fluxul și refluxul, cu niște linii șerpuitoare.

În timp ce Noboru era absorbit de toate aceste descoperiri, Tsukazaki a rămas în picioare, lângă Fusako. În aerul încins din mica încăpere, prezența bărbatului aproape că o sufoca. Când s-a întâmplat să-i alunece umbrela pe care o sprijinise de masă, a avut senzația

că ea însăși se prăbușise, leșinată. A scos un țipăt scurt: umbrela îi căzuse pe laba piciorului.

Marinarul s-a aplecat imediat și a ridicat-o. Lui Fusako i s-a părut că se mișca având încetineala unui scafandru. A apucat umbrela de pe fundul mării, ținându-și răsuflarea, apoi chipiul alb a apărut urcând la suprafață...

Domnul Shibuya, managerul, a deschis obloanele și, arătându-și doar pe jumătate chipul ridat, i-a spus, cu un aer preocupat:

— A sosit doamna Yoriko Kasuga.

— Mulțumesc. Vin imediat.

Fusese întreruptă din reverie și imediat a regretat răspunsul prea prompt. S-a dus la oglinda atârnată pe perete și și-a studiat chipul. Avea senzația că încă se mai află în sala hărților de pe vas.

Actrița o aștepta în grădina interioară, însoțită de o slujnică. Purta o pălărie exagerat de mare, ca o floarea-soarelui.

— *Mama-san*[1], aș vrea să alegi dumneata pentru mine. Eu de una singură nu mă descurc...

Lui Fusako nu i-a făcut nici o plăcere să fie strigată ca o patroană de local. A coborât fără grabă treptele și s-a oprit în fața clientei.

---

1. *-san* este un sufix onorific adăugat numelor de persoane, cu sensul general de „doamna/domnișoara“ sau „domnul“, însă apelativul *Mama-san* se aplică în mod obișnuit patroanelor de restaurante sau case de plăceri, și în contextul de față este jignitor pentru Fusako.

— Bine ați venit! Și astăzi este foarte cald...

Yoriko a început să se plângă de căldura ucigătoare de pe platoul de filmare din port și de mulțimea de gură-cască. Fusako și l-a imaginat și pe Ryūji printre privitori și a simțit că se pierde cu firea.

— Am filmat treizeci de cadre până la prânz! Atât de multe! Îți vine să crezi? Așa face domnul Kida mereu!

— Dar o să iasă un film bun, sunt sigură!

— Da' de unde! Nu-i un film cu care să iei premiu!

De câțiva ani, Yoriko era obsedată să câștige un premiu cinematografic, iar cumpărăturile de astăzi, destinate membrilor juriului, făceau parte din planul ei pentru atingerea obiectivului.

Era întotdeauna dispusă să creadă toate bârfele despre scandaluri, mai puțin pe cele care o priveau direct, și probabil că s-ar fi oferit cu ușurință tuturor membrilor juriului, dacă ar fi considerat că ajută la ceva. Era o femeie mare, frumoasă și credulă, care zi se zi se lupta să-și hrănească familia numeroasă, de zece persoane, și care altminteri era foarte singuratică. Fusako o cunoștea bine. Dacă nu i-ar fi fost clientă, probabil ar fi suportat-o cu greu.

Astăzi însă, Fusako era stăpânită de o blândețe paralizantă. Vedea, ca întotdeauna, defectele și grosolănia actriței, dar acum i se păreau reci și inofensive ca un peștișor auriu într-un bol cu apă.

— Mă gândisem la niște pulovere, pentru că mai e puțin și vine toamna, dar cum festivalul a avut loc vara și se presupune că atunci ați cumpărat... Până la urmă

am ales niște cravate din catifea Cardin, pixuri cu patru culori de la Jif, câteva tricouri polo, iar pentru doamne, bineînțeles parfumuri. Aș vrea să vi le arăt.

— N-am timp! Abia am să apuc să înghit ceva, în grabă. Am toată încrederea în alegerile dumitale. Ambalajul e cel mai important. Să pară luate din străinătate!

— N-aveți nici o grijă!

După ce actrița a plecat, a sosit și secretara directorului Antrepozitelor din Yokohama, iar apoi au mai fost doar câțiva clienți întâmplători.

Ca întotdeauna, Fusako a cerut să-i fie adus în birou un prânz ușor, doar un sandvici și ceai negru, comandate de la cofetăria germană de peste drum, și a rămas din nou singură, cu farfuria în față. Și-a căutat o poziție cât mai comodă pe scaun, ca un om care se bagă în așternut, și a reluat reveria întreruptă, întorcându-se cu gândul pe puntea vasului *Rakuyō-maru*, cu două zile în urmă.

Tsukazaki i-a dus să vadă cum se descărcau mărfurile. Au coborât pe puntea bărcilor de salvare și, de acolo, au privit operațiunile de la cala numărul 4. Trapa calei părea o gură mare și neagră, de parcă pământul s-ar fi deschis chiar la picioarele lor. Un bărbat cu cască de protecție galbenă stătea pe marginea îngustă a trapei și dirija din gesturi mișcările vinciului. Ici și colo, în penumbra din străfundurile calei, se zăreau lucind trupurile dezbrăcate până la brâu ale docherilor. Mărfurile

erau ridicate de brațul bigii și, balansându-se greoi în aer, ajungeau să vadă lumina zilei. Razele soarelui creau umbre care însoțeau baloturile mari în alunecarea lor rapidă prin aer către șalandul care aștepta să le preia, lângă vas. Manevrele pregătitoare, de o încetineală înfricoșătoare, apoi zborul rapid al baloturilor prin aer, unul câte unul. Sclipirea argintie și periculoasă din locul unde un cablu era uzat... Fusako privea, adăpostită sub umbrela de soare deschisă, pe care o ținea sprijinită pe umăr.

I se părea că, după pregătiri îndelungate, multele baloturi grele din sufletul ei erau îndepărtate unul câte unul, ridicate brusc de brațul puternic al bigii. Cuprinsă de ușurare, nu se mai sătura privind cum plutesc prin aer toate acele poveri pe care nu credea să le poată urni din loc. Aceasta era soarta firească a încărcăturii, dar, în același timp, i se părea și un miracol care avea ceva insultător. „Se golește cât ai clipi...", s-a gândit ea. Operațiunile continuau, necruțător, însă cu momente de lentoare și ezitări, într-o atmosferă amețitor de încinsă.

Acela trebuie să fi fost momentul în care a spus:

— Vă mulțumesc mult pentru timpul pe care ni l-ați acordat! Ca să mă revanșez, mi-ar face plăcere să vă invit mâine-seară la masă, undeva, dacă sunteți liber.

A vorbit pe un ton rece și politicos, de convenință, însă în urechile lui Tsukazaki cuvintele ei au sunat ca niște vorbe fără noimă bâiguite de o femeie răpusă de căldură și s-a uitat la ea cu uimire sinceră.

„Cina de aseară de la New Grand Hotel...", și-a spus Fusako în gând. „A fost doar o cină de mulțumire.

El a fost manierat, așa cum se și cuvine din partea unui ofițer. Apoi lunga plimbare de după masă... A spus că vrea să mă conducă acasă, dar am mers până la noul parc de pe dealul din Yamate-chō. Încă nu ne puteam hotărî să ne despărțim, așa că ne-am așezat pe o·bancă de unde se putea vedea, în jos, priveliștea portului. Am vorbit despre una și alta. De când am rămas văduvă, n-am mai stat atât de mult de vorbă cu un bărbat..."

Capitolul 4

După ce Fusako a plecat la magazin, Ryūji s-a dus puțin pe vas, dar mai apoi, neștiind cum să-și omoare timpul până la cină, după ora de închidere a magazinului, a luat un taxi și s-a plimbat pe străzile goale și fierbinți ale cartierului. În cele din urmă, a urcat pe colina din Yamate-chō, ajungând în parcul unde fusese cu Fusako și cu o seară în urmă.

Parcul era pustiu și însorit. Mica țâșnitoare cu apă de băut dădea pe dinafară, udând soclul și făcându-l să pară mai întunecat; cicadele zumzăiau într-un chiparos cu proptea nouă. În fața ochilor marinarului se întindea portul și-i putea distinge chiar și freamătul stins, însă, în mintea lui, peste peisajul din plină zi se suprapuneau alte imagini.

Inima lui Ryūji se întorsese la seara din ajun și o savura din nou, iar și iar. Desprinzându-și cu unghiile o bucățică de hârtie de la țigară, lipită de colțul buzei, și fără să-i pese de sudoarea care-i scălda chipul, își repeta

în minte, la nesfârșit: „Nepriceputule! Nepriceputule!“ Nu era în stare să împărtășească unei femei viziunile sale despre glorie și moarte, năzuințele și melancolia sau restul sentimentelor puternice și sumbre, neliniștite ca valurile oceanului, de care-i era plin sufletul. Ori de câte ori încerca să vorbească despre ele, eșua lamentabil. Uneori i se părea chiar lui că e un om lipsit de valoare; alteori, ca atunci când minunatul apus de peste portul din Manila îi pătrunsese în suflet și i-l pictase în culorile focului, credea cu tărie că e un ales fără pereche. Însă lui Fusako nu reușise deloc să-i vorbească despre convingerile sale.

Și-a amintit de întrebarea ei:

— De ce nu sunteți căsătorit?

El a râs și i-a răspuns ambiguu:

— Nu se prea găsesc femei care să-și dorească să fie neveste de marinar.

De fapt, ar fi vrut să-i răspundă cu totul altceva:

— Colegii mei au deja câte doi sau trei copii. Cu toții recitesc de zeci de ori scrisorile pe care le primesc de la familie. Scrisori în care copiii lor desenează case, sau sori pe cer, sau flori... Ei au renunțat la orice oportunitate. Eu n-am făcut nimic, dar am trăit toată viața cu convingerea că eu sunt un adevărat bărbat, nu ceilalți. Ca bărbat, trebuie să fiu gata să sar din așternut și să pornesc singur la drum, atunci când, în zori, se va auzi sunetul limpede al unei trâmbițe solitare, un nor strălucitor se va pogorî, iar vocea îndepărtată a gloriei

mă va striga pe nume. Gândind și trăind așa, uite că am trecut de treizeci de ani...

Dar nu i-a putut spune femeii toate acestea, probabil și pentru că n-o credea în stare să înțeleagă. Nu i-a împărtășit nici concepția lui dulceagă despre forma ideală a iubirii, născută te miri cum în mintea sa, conform căreia bărbatul întâlnește o femeie superioară numai o dată în viață, iar între cei doi se interpune în mod inevitabil moartea, așa încât sunt conduși, fără ca ei s-o știe, de soartă. Viziunea aceea patetică era probabil influențată de cântecele la modă, cu lirismul lor exagerat, însă, cu timpul, a devenit tot mai puternică și a prins să se amestece cu alte lucruri din capul lui, cu apele întunecate, vuietul valurilor de maree venind dinspre larg, cu talazurile care se înălțau ca apoi să se spargă, ori cu forța nemiloasă a fluxului.

Era convins că femeia din fața lui era chiar aceea la care visa. Însă n-a putut să-i spună.

În marele său vis, pe care-l purta de atâta vreme în suflet fără a-l împărtăși cuiva, el era întruchiparea bărbăției, iar femeia sa, la rândul ei, poseda toate virtuțile feminine. Venind fiecare de la un capăt al lumii, se întâlneau din întâmplare, iar ceea ce îi unea era moartea. Nu era nici pe departe acea dragoste de marinar, scurtă și încheiată cu despărțiri ieftine și teatrale; ei doi erau meniți să coboare până în străfundul sufletului, în locuri neatinse de nimeni înaintea lor... Dar Ryūji nu i-a putut spune lui Fusako nici măcar o mică parte din gândurile sale nebunești. În schimb, i-a zis:

— Când petrecem multă vreme pe mare, dacă se întâmplă să trecem pe lângă bucătărie și să zărim acolo ridichi uriașe sau gulii, verdele lor ni se lipește de suflet. E doar un pic de verdeață, dar ne vine s-o divinizăm.

— Cred și eu! Înțeleg foarte bine ce simțiți.

Fusako i-a răspuns cu însuflețire, iar vocea ei i-a adus alinare și bucurie.

Ryūji i-a luat evantaiul și a alungat țânțarii care le dădeau târcoale pe la picioare. În depărtare licăreau luminițele de pe catargele vaselor în staționare, iar în fața lor se zăreau, aliniate frumos, lămpile antrepozitelor din port.

Marinarul ar fi vrut să-i vorbească despre înflăcărare, acel sentiment puternic, capabil să-l înșface pe om de ceafă și să-l poarte pe tărâmuri unde nu există teama de moarte, dar parcă i se legase limba; în schimb, a început să-i înșire toate greutățile de care avusese el parte în viață.

După moartea mamei, tatăl său, funcționar al unei primării dintr-un cartier din Tōkyō, îi crescuse singur pe Ryūji și pe sora acestuia. Deși avea sănătatea șubredă, a muncit fără încetare, făcând și ore suplimentare, ca să-i poată plăti școala băiatului. Totuși, în pofida lipsurilor, Ryūji devenise un bărbat puternic. Casa le-a ars în timpul bombardamentelor, iar sora lui a murit de tifos spre sfârșitul războiului. După război, Ryūji a urmat liceul de marină comercială și, tocmai când era pe punctul de a-și începe cariera, și-a pierdut pe neașteptate și tatăl. Singurele amintiri pe care le avea din viața petrecută pe uscat erau sărăcia, boala, moartea și întinderile

nesfârșite, pârjolite de bombardamente. De aceea și alesese o meserie în care să nu aibă nimic de-a face cu pământul. Era pentru prima oară când reușea să povestească toate astea, în detaliu, unei femei.

Când i-a relatat despre necazurile sale, cu un aer mai triumfător decât era necesar, i-au venit în minte și banii pe care reușise să-i agonisească în timp și, ca orice om simplu care se mândrește că a răzbit prin forțe proprii, a simțit nevoia să laude binecuvântările mării. Era o altă fațetă a vanității sale.

S-a gândit să-i spună cam așa:

— Datorită mării am ajuns eu să prețuiesc în secret, în sufletul meu, ideea de iubire, iubirea pentru care merită să-ți dai viața, iubirea care-ți arde trupul. Pentru noi, marinarii, care stăm tot timpul închiși pe vaporul de fier, marea din jur seamănă insuportabil de mult cu o femeie. De exemplu, calmul plat sau furtunile, toanele, frumusețea pieptului său pe care se reflectă apusul de soare... Însă vaporul care-i traversează întinderea este în mod constant respins. O infinitate de apă, dar una care nu-ți potolește setea. Suntem înconjurați de toate elementele naturale ce amintesc de o femeie, dar suntem ținuți mereu la mare distanță de trupul oricărei femei. Asta este. Mie-mi e foarte limpede.

... Și totuși, în locul acestei explicații amănunțite, de pe buze nu i-au ieșit decât versurile pe care le cânta mereu:

Hotărât să devin om al mării,
Flutur din mână, în semn de rămas-bun...

— Sper că nu râzi de mine. E cântecul care-mi place cel mai mult.

— E tare frumos, a răspuns Fusako.

„Spune așa ca să nu mă rănească", s-a gândit Ryūji. Era limpede că femeia îl auzea pentru prima oară, dar se prefăcea că-l cunoaște. „Ea nu poate să înțeleagă sentimentele pe care mi le provoacă sensurile adânci ale cântecului sau atmosfera lui încărcată de nostalgie, care uneori mă face chiar să plâng. Nu poate zări până în străfundurile întunecate ale inimii mele de bărbat. Și atunci, eu am s-o tratez doar ca pe un trup făcut din carne". Privind-o mai bine, i s-a părut că nu exista pe lumea asta un trup mai delicat și mai parfumat.

Fusako purta un kimono din dantelă de mătase neagră peste altul roșu-închis, iar chipul ei alb părea că plutește, rece, în întunericul slab. Roșul kimonoului interior se zărea cochet prin dantela neagră. Până și aerul din jur părea impregnat de delicatețea ei feminină. O femeie grațioasă și elegantă cum Ryūji nu mai văzuse vreodată.

La cea mai mică mișcare, lucirea îndepărtată a lămpilor cu mercur transforma roșul-închis al kimonoului în violet. Sub faldurile materialului, Ryūji îi percepea trupul mișcându-se lin, la fiecare respirație. Adierea slabă îi răspândea parfumul, amestecat cu un vag miros de trup asudat, și părea că-i strigă lui Ryūji „Mori! Mori! Mori!". Și-a imaginat cum degetele ei subțiri, care se mișcau ușor, aproape fără voia lor, deveneau degete de foc.

Ce nas perfect, ce buze minunate! Ca un jucător de go care așază o piesă pe tablă după multă chibzuință, deslușea în întuneric și admira, pe rând, fiecare detaliu ce întregea frumusețea femeii. Ochii calmi și reci, de o răceală aproape opulentă, care reflectau un dezinteres total față de lume și, în același timp, un suflet care iubea sacrificiul... Ochii care l-au urmărit mereu din ajun, și nu l-au lăsat să doarmă...

Și ce umeri îmbietori! Porneau pe nesimțite de la promontoriul cefei, întocmai ca linia țărmului, cu demnitate, și păreau modelați special așa încât mătasea să poată aluneca lin pe ei, în jos.

„Când i-am apucat sânii", și-a amintit Ryūji, „mi s-au lăsat grei în palme, mustind de transpirație. Mă simt responsabil pentru toată carnea trupului ei, fiindcă îmi aparține și e blândă și capricioasă. Dulceața prezenței ei lângă mine mă înfioară. Ea simte tremurul meu și-și arată albul ochilor, așa cum vântul întoarce frunzele copacilor."

Dintr-odată, i-a venit în minte o poveste stranie pe care i-o spusese cândva căpitanul. Într-o zi, pe când acesta se afla la Veneția, s-a întâmplat să viziteze orașul la vremea fluxului și a fost uimit să descopere, într-un mic palat splendid, apa care inundase pardoseala din marmură.

Ryūji era cât pe ce să murmure, fără voia lui: „Un mic palat frumos și inundat..."

— Mai povestește-mi, i-a spus Fusako.

Ryūji a înțeles că era de-ajuns să-i sărute buzele, fără să mai rostească vreun cuvânt. Când buzele li s-au

apropiat, mișcarea lor lină și fierbinte, cu atingeri și retrageri, a născut nenumărate senzații subtile, iar un fir de lumină a părut că trece de la unul la celălalt, aducător de dulceață și blândețe. Palmele aspre ale marinarului mângâiau aievea umerii pe care înainte îi văzuse doar în vis, acum mai reali ca niciodată.

Fusako și-a plecat genele lungi și frumoase, ca o insectă care-și strânge aripile pe lângă trup. „Poți înnebuni de fericire", și-a spus Ryūji. O fericire pe care aproape că n-o înțelegea. Respirația femeii a părut mai întâi să vină din piept, ajungând la buze, dar a devenit tot mai fierbinte și și-a schimbat parfumul, ca și cum ar fi urcat dintr-o profunzime de neatins a trupului ei. Era limpede că respirația dinainte și cea de acum foloseau alt combustibil.

Și-au căutat trupurile cu înfrigurare și s-au izbit unul de celălalt, ca niște animale buimăcite care încearcă să scape dintr-un cerc de foc. Buzele lui Fusako erau tot mai moi. Ryūji, în extaz, se gândea că putea să și moară. Doar când li s-au atins vârfurile nasurilor reci, a priceput, amuzat, că erau totuși două trupuri distincte. Nu-și dădea seama cât timp s-a scurs până când Fusako l-a întrebat, arătându-i un acoperiș cu țigle care se înălța deasupra celorlalte, după rândul de copaci de la marginea parcului:

— Nu vrei să rămâi la noi în noaptea asta? Casa noastră e cea de colo.

S-au ridicat și au privit în urmă. Cu gesturi simple și rapide, Ryūji și-a pus pe cap chipiul de ofițer și și-a

petrecut brațul pe după umerii femeii. Parcul era pustiu. Farul turnant de la Marine Tower își trecea razele roșii și verzi peste băncile goale din piatră, peste țâșnitori, straturile cu flori și treptele din piatră albă.

Din obișnuință, marinarul s-a uitat la ceas. Abia putea deslușI cadranul în lumina firavă a felinarului de pe stradă. Era trecut de ora zece. Dacă ar fi fost pe vas, ar mai fi avut două ore până la cartul de noapte.

*

Căldura devenise de nesuportat. Soarele se îndrepta către apus și razele sale îi băteau direct în ceafă.

Ryūji se schimbase pe vas. Pentru întâlnirea cu Fusako din seara aceea își pusese un costum civil, cu sacou și cravată, dar cămașa, deși cu mâneci scurte, îi era deja îmbibată în sudoare. Ofițerul de rangul întâi îl scutise de cart pentru două zile, punându-l în schimb pe ofițerul de rangul trei, urmând ca Ryūji să-i țină locul acestuia la viitoarea escală.

S-a uitat la ceas. Era abia ora patru. Mai avea două ore. Stabiliseră să se întâlnească la o cafenea de pe bulevardul Motomachi, unde era televizor color. Nu-i venea să meargă acolo încă de pe acum și să-și omoare timpul, vreme de două ore, uitându-se la emisiuni. S-a ridicat și a privit portul, sprijinit de gardul parcului. De când sosise, acoperișurile triunghiulare ale antrepozitelor își întinseseră mult umbrele peste terenurile construite artificial, unde odinioară fusese marea. Două-trei vele albe

se îndreptau către intrarea în portul pentru iahturi. Vălătucii agățați pe cer în depărtare nu păreau aducători de ploaie. Razele soarelui care se pregătea să apună sculptau în albul norilor formele unor mușchi încordați.

Ryūji s-a ridicat și s-a îndreptat către țâșnitoarea de la marginea parcului. Și-a pus degetul pe gurgui, așa cum făcea când se juca în copilărie, și a trimis un evantai de stropi către daliile, crizantemele albe și florile de cana pleoștite de căldură. Frunzele au foșnit, picăturile de apă au creat un mic curcubeu, iar florile și-au plecat capetele sub presiunea jetului. Apoi, fără să-i pese că-și uda cămașa, a schimbat poziția degetului și a îndreptat jetul către el, stropindu-și părul și fața, cu mare plăcere. De pe gât, apa i se scurgea pe piept și pe burtă. Senzația de răcoare era minunată. S-a scuturat ca un câine și, cu sacoul pe braț, s-a îndreptat către ieșirea parcului. Cămașa în puncte negre îi era udă, dar cu siguranță că avea să se usuce în mers.

A ieșit din parc. L-a uimit atmosfera calmă a caselor aliniate, cu acoperișurile lor solide și zidurile care le înconjurau. Viața pe uscat i se părea în continuare cât se poate de abstractă și nerealistă. Uneori, prin ușa întredeschisă a câte unei bucătării, răzbătea până la el strălucirea oalelor frecate, curate-lună, dar chiar și așa, totul i se părea lipsit de concretețe. La fel și dorințele lui: cu cât erau mai trupești, cu atât i se păreau mai abstracte. Cu fiecare clipă, se transformau în amintiri și se cristalizau, așa cum se formează o pojghiță de sare în bătaia soarelui fierbinte de vară.

„Probabil că și-n seara asta am să mă culc cu Fusako. E ultima noapte de permisie și nu cred c-am să închid ochii. Mâine-seară ridicăm ancora. Am să dispar chiar mai repede decât amintirea acestor două nopți extraordinare. "

Căldura nu-l îmbia la somn. Mergea înainte, cu gândul la dorințele sale. Abia a reușit să se ferească de o mașină mare, străină, care urca panta.

Chiar atunci, a văzut în josul drumului un grup de copii care-și făcuseră apariția, în viteză, de pe o străduță laterală. Unul dintre ei l-a observat pe Ryūji și s-a oprit brusc; era Noboru.

Marinarul i-a zărit genunchii de copil apărând de sub pantalonii scurți: s-au încordat brusc, iar apoi au rămas nemișcați. Și-a amintit de vorbele lui Fusako, din acea dimineață: „Am impresia că Noboru și-a dat seama..." Luptându-se să scape de sentimentul de stânjeneală provocat de întâlnirea neașteptată cu băiatul, a râs forțat:

— Ia te uită cine era! Cum a fost baia?

Noboru n-a răspuns, însă i-a inspectat cu o privire limpede și lipsită de sentimente cămașa udă leoarcă.

— Cum ați reușit să vă udați așa?

— A, cămașa? a întrebat Ryūji, râzând din nou inutil. M-am răcorit la țâșnitoarea din parc.

Capitolul 5

Pe Noboru l-a încurcat foarte tare întâlnirea cu marinarul. Oare cum l-ar fi putut convinge să nu-i povestească mamei că-l văzuse în acel loc? Nu se dusese să se scalde la Kamakura, iar unul dintre băieții din grupul lui, pe care Ryūji îl zărise, era chiar „Șeful". Dar asta nu conta atât de mult, pentru că, dintr-o singură privire, n-ar fi avut cum să-și dea seama cine-i conducea pe ceilalți.

În acea dimineață, băieții își luaseră la ei pachețelul pentru prânz și plecaseră spre digul Yamauchi din cartierul Kanagawa. Acolo se plimbaseră pe lângă calea ferată din dosul antrepozitelor, apoi ținuseră ședința lor obișnuită, dezbătând inutilitatea speciei umane și lipsa de sens a faptului de a trăi. Le plăcea să-și aleagă pentru reuniunile lor locuri nesigure, unde puteau fi deranjați oricând.

Toți șase – Șeful, Nr. 1, Nr. 2, Nr. 3 – adică, Noboru, apoi Nr. 4 și Nr. 5 erau mici de statură și plăpânzi, și cu toții aveau note bune la școală. Profesorii îi lăudau

și-i dădeau de exemplu elevilor care nu se descurcau la fel de bine.

Locul ședinței de acum fusese găsit de Nr. 2 și le plăcuse tuturor, inclusiv Șefului. Se afla în dosul Depozitului nr. 1 Yamauchi. O linie secundară de cale ferată, ruginită, scoasă din uz de multă vreme, cu macazuri ruginite și ele, traversa câmpul pe care creșteau crizanteme sălbatice înalte și unde zăceau aruncate ici și colo cauciucuri vechi. Era un loc părăsit.

În depărtare, în micuța grădină din fața biroului depozitului, se zăreau flori de cana, parcă arzând în bătaia soarelui. Niște flăcări care vesteau sfârșitul verii. Câtă vreme băieții le vedeau, însemna că și ei pot fi descoperiți de paznicul biroului, așa că au făcut cale-ntoarsă, urmând linia de tren în direcția opusă. Șinele se opreau în dreptul porții negre a unui depozit, ferecată bine. Ceva mai încolo era un munte de butoaie din metal vopsite în roșu aprins, galben sau maro-închis. Alături, băieții au descoperit un petic de iarbă, ferit de priviri nedorite, și s-au așezat acolo. Acoperișul depozitului se afla în bătaia directă a soarelui, dar locul lor era încă umbrit.

— E un tip extraordinar! Era ca un animal care a țâșnit din mare, cu trupul încă șiroind de apă! Și i-am văzut cum făceau dragoste, el și mama!

Exaltat, Noboru le-a relatat evenimentele la care asistase cu o seară în urmă. Cu toții îl ascultau păstrând un calm aparent, însă, spre marea mulțumire a lui Noboru, nu-l scăpau din ochi și era limpede că încercau să nu

piardă nici un cuvânt din povestirea lui. Când a încheiat, Șeful a spus, strâmbându-și buzele roșii și subțiri a dispreț:

— Ăsta-i eroul tău? Nu există eroi pe lumea asta.

— Dar el nu stă degeaba.

— Zău? Și ce face?

— Cu siguranță că, în curând, o să înfăptuiască ceva minunat.

— Prostule! Oamenii ăștia nu fac nimic. De fapt, el n-așteaptă decât să pună mâna pe averea maică-tii. O s-o jupoaie până la os și, când n-o să-i mai fie de nici un folos, o să-i zică pa!

— Nu-i și asta ceva? Noi nu putem nici măcar atât!

— Tu încă nu-i cunoști pe oameni! a replicat, rece, șeful de treisprezece ani. Ce nu putem noi face, adulții nici atât nu pot. Peste lumea asta e pusă o etichetă mare, pe care scrie „neputință". Aș vrea să nu uitați că numai noi suntem aceia care o vom putea dezlipi, în cele din urmă.

Toți au tăcut, cuprinși de teamă și respect.

— Și părinții tăi? a întrebat Șeful, întorcându-se către Nr. 2. Tot nu vor să-ți ia pușcă cu aer comprimat?

— Mi-am pierdut orice speranță, a șoptit Nr. 2, cuprinzându-și genunchii cu brațele, ca și cum încerca să se consoleze singur.

— Pe motiv că e periculoasă?

— Da.

— Ptiu! a făcut Șeful, iar gropițele din obrajii albi până și-n miezul verii i-au ieșit în evidență. Ăștia nu

înțeleg sensul cuvântului pericol. Li se pare că e periculos ceva ce rănește un pic, fizic, lumea, și face să curgă puțin sânge, ceva despre care ziarele ar scrie o grămadă. Aiurea! Însăși viața e periculoasă, simplul fapt de a trăi. Viața este perturbarea existenței, dezmembrarea ei clipă de clipă până când atinge din nou starea de dezordine primordială, hrănindu-se apoi cu nesiguranța pentru a reconstrui din nou, clipă de clipă, existența. Nicăieri nu există vreo lucrare mai periculoasă. Nesiguranța nu e parte integrală a existenței, ci este creată de viață. Societatea e de la bun început lipsită de sens, un fel de baie romană unde se scaldă deopotrivă bărbați și femei. Iar școala e un fel de copie în miniatură. De asta ni se dau nouă ordine, fără încetare. Orbii ne comandă, și astfel ne distrug capacitățile nelimitate.

— Dar marea cum e? a întrebat Noboru, adică Nr. 3, urmărindu-și propriile gânduri. Și vapoarele? Eu, aseară, sunt sigur că am deslușit ceva din ordinea interioară a lumii, despre care ne-ai vorbit.

— Marea e ceva mai acceptabilă, i-a răspuns Șeful, umplându-și plămânii cu briza care pătrundea printre depozite, dinspre larg. E, de fapt, cea mai acceptabilă dintre puținele lucruri acceptabile. Cât despre vapoare... mie nu mi se par diferite de autovehicule.

— Tu habar n-ai!

— Poftim?

Între sprâncenele lui înguste, de forma lunii noi, și-a făcut apariția expresia orgoliului rănit. Sprâncenele lui

aveau un aer artificial, de parcă fuseseră pictate cu pensula, și asta pentru că întotdeauna, în pofida protestelor lui, frizerul îl rădea și deasupra ochilor.

— Ca să vezi, cică habar n-am... și de când ai tu dreptul să-ți dai cu părerea despre ce știu sau nu știu eu?

— Haideți mai bine să mâncăm, a propus, diplomat, Nr. 5.

Cu toții și-au desfăcut pachețelele, pe genunchi. Chiar atunci, o umbră pe care n-o sesizaseră mai înainte s-a lungit peste mâncarea lor. Uimit, Noboru și-a ridicat privirea. Un paznic bătrân, îmbrăcat cu o cămașă kaki murdară, stătea sprijinit cu coatele de un butoi și se uita la ei.

— V-ați ales un loc cam murdar pentru picnic, băieți!

Cu un calm desăvârșit, Șeful i-a adresat un zâmbet frumos, de elev premiant:

— Nu avem voie să stăm aici? Am venit să privim vapoarele și am căutat un loc umbrit ca să ne luăm masa de prânz.

— Bine, stați. Dar să nu lăsați gunoaie când plecați.

— Sigur că nu!

Toți zâmbeau cu chipuri inocente, de copii.

— O să mâncăm până la ultima firimitură și n-o să lăsăm nimic în urmă!

Când spinarea aplecată a paznicului a dispărut la granița dintre lumină și umbră, Nr. 4 a plescăit din limbă și a spus:

— Peste tot dai de ăștia. Le plac sincer copiii și țin să-și arate mărinimia.

Cei șase au împărțit între ei sandviciurile și ce mai aduseseră și au băut ceai rece din termosuri. Stolul de vrăbii care zburătăcea peste linia ferată a venit până în apropierea lor, însă cum toți se întreceau să-și arate inima rece și lipsită de compasiune cu care se mândreau, n-au dat păsărilor nici măcar un bob de orez.

Toți erau copii de „familie bună" și aduseseră la pachet multe bunătăți; lui Noboru îi era cam rușine cu sandviciurile lui mai degrabă simple. Îmbrăcați în blugi sau pantaloni scurți, se așezaseră turcește. Gâtul subțire al Șefului se mișca parcă cu greutate la fiecare înghițitură. Era cumplit de cald. Soarele se înălțase până deasupra acoperișului depozitului, iar pe băieți nu-i mai proteja decât umbra subțire a streșinii.

Noboru înfuleca în grabă, lucru pentru care mama lui îl certa întotdeauna. Orbit de lumina puternică, mușca din coaja pâinii de parcă ar fi vrut să înghită însuși soarele, revăzând în minte amănuntele scenei la care asistase în ajun. Fusese aproape ca un cer albastru apărut în miez de noapte. Șeful susținea că, oriunde te-ai fi dus în lumea asta, n-aveai să găsești nimic nou, dar Noboru încă mai credea în posibile aventuri în locuri ascunse de la Tropice, așa cum credea și în existența unui port îndepărtat, cu o piață zgomotoasă și multicoloră, unde negri cu brațe lucioase vindeau banane și papagali.

— Am impresia că tu mesteci și în același timp visezi cu ochii deschiși. E un obicei copilăresc, i-a spus Șeful, cu un zâmbet ironic.

Descoperit, Noboru n-a știut ce să răspundă. Până la urmă s-a lăsat păgubaș, dându-și seama că nu se putea înfuria, câtă vreme ei se antrenau pentru a fi imuni la sentimente. În plus, deja fusese învățat să nu-l mai mire nimic legat de sex, nici chiar scena din ajun. Șeful lor își dăduse toată silința să-i aducă pe toți la stadiul în care așa ceva nu-i mai lua prin surprindere. Făcuse rost, numai el știa de unde, de o mulțime de fotografii cu toate pozițiile imaginabile din timpul preludiului și al actului sexual, și le explicase în amănunțime, învățându-i totodată, cu voioșie, că sexul era doar un gest lipsit de sens și o pierdere de vreme. În general, astfel de lecții sunt ținute de cel care e mai dezvoltat fizic decât ceilalți, însă Șeful lor spiritual avea altă metodă. El insista asupra faptului că organul genital masculin era destinat acuplării cu stelele Căii Lactee, iar părul pubian, care-și avea rădăcinile violete înfipte adânc sub pielea albă, avea să crească gros și viguros în clipa violului, ca să gâdile stelele, umplute de rușine. Băieții ascultau pătrunși acele aiureli divine și-i disprețuiau profund pe camarazii lor de aceeași vârstă care debordau de curiozitate sexuală, privindu-i ca pe niște tăntălăi murdari și demni de milă.

— Când terminați de mâncat, mergem la mine acasă. Totul e pregătit.

— Ai pisică?

— Căutăm una. O să fie interesant.

*

Casa Șefului se afla în apropierea casei lui Noboru. Până acolo aveau de luat un tramvai, fiindcă lor le plăceau asemenea excursii complicate și lipsite de sens. Părinții Șefului nu erau niciodată acasă și, ori de câte ori mergeau la el să se distreze, casa era goală. De fapt Șeful era întotdeauna singur și, la cei treisprezece ani ai săi, citise deja tot ce găsise prin casă și se plictisea. Se lăudase tovarășilor lui că-i era suficient să vadă coperta unei cărți ca să-și dea seama ce conținea.

Concepțiile sale despre deșertăciunea apăsătoare a lumii fuseseră cu siguranță influențate și de pustietatea din propria casă. Rar mai găseai una la fel, unde puteai intra și ieși după pofta inimii și unde încăperile erau atât de reci și ordonate. În casa aceea, unde șuieratul sirenelor străbătea, rând pe rând, camerele goale, lui Noboru îi era frică să meargă singur la toaletă.

De multe ori, Șeful își invita tovarășii în biroul tatălui său și acolo, aplecat peste minunata mapă din marochin, așternea în scris subiectele dezbătute, plimbând cu un aer grav penița între călimară și hârtia de corespondență cu antet. Dacă greșea, mototolea fără urmă de regret hârtia groasă de import și o arunca în coșul de gunoi. Odată, Noboru l-a întrebat: „Nu te ceartă dacă faci așa?“ – dar s-a ales numai cu un zâmbet disprețuitor.

Tuturor le plăcea însă magazia din spatele casei, mare de vreo cinci *tsubo*[1], unde erau feriți de privirile

1. Unitate tradițională de măsură a suprafeței, însemnând aproximativ 3,3 m^2.

servitorului. În afară de câteva rafturi pe care stăteau, îngrămădite, unelte de tâmplărie, butelci vechi de *saké* și reviste străine îngălbenite de vreme, de câteva piese de mobilier devenite inutile și de două-trei scânduri căzute pe jos, spațiul era liber. Când stăteau direct pe solul bătătorit, îi pătrundeau imediat răceala și umezeala pământului.

Au pornit la vânătoare de pisici și, după vreo oră de căutări, au reușit în sfârșit să dea peste un pisoi rătăcit care mieuna slab, mic de încăpea în palmă și cu ochi chihlimbarii. Fiindcă erau lac de transpirație, s-au dezbrăcat cu toții și s-au răcorit, pe rând, la robinetul aflat într-un colț al magaziei, trecându-și pisoiul de la unul la altul. Pe pieptul gol și ud, Noboru i-a simțit bătăile repezi și calde ale inimii și i s-a părut că reușise să fure o picătură din esența îndrăzneață și încărcată de fericire a soarelui puternic de afară.

— Cum îi facem felul?

— Cu una din scândurile de colo. Simplu ca „bună ziua". Nr. 3, dă-i drumul! a ordonat Șeful.

Inima de piatră a lui Noboru, mai rece decât Polul Nord, urma să fie pusă la încercare. Abia se spălase și deja asuda iar. Dorința de a ucide i-a trecut prin suflet ca briza de dimineață. Își simțea pieptul ca pe un rastel metalic pe care sunt puse la uscat cămăși albe. Când cămășile vor flutura în bătaia vântului, va ucide, rupând lanțul fără sfârșit al dezgustătoarelor interdicții de pe lumea asta.

A apucat pisoiul de gât și s-a ridicat în picioare. Pisoiul nu mai scotea nici un sunet, doar îi atârna din mână. Și-a inspectat sufletul să vadă dacă nu cumva detecta milă, dar s-a liniștit: găsise doar o urmă îndepărtată, abia perceptibilă, care s-a stins imediat, ca fereastra luminată a unei case zărită doar pentru o clipă din goana trenului.

Încă de multă vreme, Șeful insistase asupra necesității unor astfel de acțiuni, pentru a umple golurile imense ale lumii. Nimic altceva nu avea efect. Iar ei aveau să controleze cu adevărat existența.

Noboru a ridicat pisoiul deasupra capului și l-a izbit cu putere de scândură. Lucrul acela călduț și moale pe care-l ținuse cu degetele a zburat prin aer nespus de frumos. Noboru încă mai păstra în palmă senzația blăniței moi.

— N-a murit. Mai dă-i o dată! i-a spus Șeful.

Cei cinci băieți stăteau răsfirați în penumbra magaziei, goi și nemișcați, iar ochii le sclipeau.

Ceea ce Noboru a apucat din nou nu mai era un pisoi. O forță strălucitoare l-a pătruns până în vârful degetelor și nu i-a mai rămas decât să urmeze cu brațul o traiectorie limpede și să izbească scândura, iar și iar. Simțea că devenise un uriaș minunat. Doar o dată pisoiul a scos un icnet scurt și tulbure. A ricoșat de pe scândură și, cu labele din spate, a schițat lent cercuri largi pe pământul bătătorit, apoi s-a liniștit. Picăturile de sânge care pătau scândura ici și colo i-au umplut pe băieți de fericire.

Ca și cum s-ar fi uitat prin gura unei fântâni adânci, Noboru privea mica gaură a morții în care se cufunda pisoiului. În felul în care-și apropia fața de trupul inert, a simțit un fel de curaj calm, o blândețe rece care ar fi putut fi luată drept bunătate. Din botul pisoiului se prelingea un sânge negricios. Limba i se lungise și i se lipise de cerul gurii.

— Apropiați-vă cu toții! De aici preiau eu!

Între timp, Șeful își pusese o pereche de mănuși de cauciuc. S-a aplecat peste leșul pisoiului, cu o foarfecă în mână. O foarfecă minunată, cu o demnitate rece, cerebrală, care-și trimitea sclipirile în semiîntunericul din magazie, peste mobile și teancurile de reviste vechi. Noboru nu-și putea imagina o armă mortală mai potrivită pentru Șef.

Acesta a apucat cu o mână pisoiul de gât; cu mâna cealaltă i-a înfipt vârful foarfecii în piept și a tăiat ușor până în dreptul gâtului, apoi, cu ambele mâini, a dat pielea de o parte și de alta, scoțând la vedere interiorul alb și lucios, ca un mugur de bambus curățat de coajă. Gâtul elegant, întins pe pământ, cu pielea acum jupuită, părea că poartă o mască cu un cap de pisică.

Pisica era doar o formă exterioară, pe care viața o îmbrăcase.

Cât despre interior... măruntaiele acelea lunecoase și fără expresie rezonau perfect cu Noboru și tovarășii săi. O existență albă și lucioasă peste care propriile lor măruntaie, negre și încurcate, încă în viață, veneau să-și

arunce umbra, alunecând ca niște bărci pe întinderea mării. Abia acum se crea o legătură între băieți și pisică, sau, mai precis spus, cu ceea ce fusese o pisică.

Frumusețea sidefie și semitransparentă a endoteliului, care li se dezvăluia privirii puțin câte puțin, nu avea nimic dezgustător. S-au zărit coastele, iar mai jos, sub mezenter, intestinele, încă pulsând călduț și intim.

— Ce ziceți? E prea multă goliciune, nu? Atâta goliciune e de-a dreptul necuviincioasă.

În timp ce vorbea, Șeful, cu mănușile lui de cauciuc, întindea în lături pielea de pe abdomenul pisicii.

— E cât se poate de dezgolită, a întărit Nr. 2.

Noboru încerca să compare lucrul pe care-l avea în fața ochilor, și care se arăta lumii atât de dezgolit, cu trupurile complet goale, al bărbatului și al mamei sale, pe care le privise cu o seară în urmă. Punându-le în balanță, goliciunea celor doi pălea. Ei încă mai aveau pielea ca acoperământ. Nici măcar șuieratul sirenei, evocând nemărginirea lumii, n-ar fi putut pătrunde atât de profund; prin mișcarea măruntaielor, vizibilă în semitransparență, pisica jupuită se apropia mult mai mult și mai direct de miezul lumii.

„Ce-a început acum, aici?“ s-a întrebat Noboru, cu batista făcută ghem la nas, ca să se ferească de mirosul neplăcut devenit tot mai puternic, și respirând aerul fierbinte pe gură.

Nu mai curgea sânge aproape deloc. Șeful a tăiat cu foarfeca membrana subțire, scoțând la iveală ficatul,

roșu-negricios, apoi a descâlcit și a scos afară intestinul subțire, de un alb curat. Mănușile i s-au aburit. A secționat intestinul și a stors din interior puțin lichid gălbui, pentru a-l arăta băieților.

— Parcă ai tăia flanelă.

Noboru privea totul cu mare atenție, dar în același timp visa cu ochii deschiși. Pupilele lipsite de viață, violete, cu puncte albe. Gura plină de sânge închegat. Limba inertă, atârnând printre colți...

A auzit scrâșnetul foarfecii mânjite de grăsime gălbuie, la contactul cu coastele. L-a observat pe Șef cum a băgat mâna în cavitatea toracică și, pe pipăite, a rupt pericardul subțire și a extras inima, micuță și ovală. Strivită între degete, inima a eliminat ultimele picături de sânge, care s-au prelins rapid pe mănușa de cauciuc.

Ce se întâmpla aici, de fapt? Noboru suportase să privească totul, de la început până la sfârșit. Inima lui, pe jumătate cufundată în visare, analiza căldura mărunțaielor împrăștiate și sângele adunat în cavitatea abdominală și, în beția trecerii în neființă a sufletului pisicii, le descoperea perfecțiunea. Ficatul care zăcea inert afară din trup se preschimbase într-o frumoasă peninsulă, inima zdrobită, într-un mic soare, iar sângele din cavitatea abdominală, într-o mare tropicală și caldă. Pentru că murise, pisica se transformase într-o lume unitară și întreagă.

„Eu am ucis!“ și-a spus Noboru, închipuindu-și cum o mână îndepărtată îi întindea o diplomă de merit. „Sunt capabil să fac orice, oricât de crud ar fi.“

Șeful și-a scos mănușile, făcând să scârțâie cauciucul, apoi și-a pus mâna frumoasă și albă pe umărul lui Noboru și i-a spus:

— Te-ai descurcat bine. Acum ești un bărbat în toată puterea cuvântului. Când vezi sânge te cuprinde o senzație de prospețime, nu-i așa?

Capitolul 6

Spre neplăcerea lui, se întâlnise cu Ryūji imediat după ce îngropaseră pisoiul și plecaseră de la casa Șefului. Noboru se spălase bine pe mâini, dar dacă-i mai rămăsese vreo pată de sânge pe haine sau pe corp? Dacă se mai simțea mirosul pisicii eviscerate? Și dacă-l trădau ochii, ca pe criminalul care se întâlnește cu cineva cunoscut imediat după ce a săvârșit crima?

În primul rând, ar fi avut necazuri dacă mama lui auzea că se aflase în acel loc, la acea oră. El îi spusese că se duce la Kamakura, cu un alt grup de prieteni. Se pierduse cu firea și asta l-a înfuriat. De vină era doar marinarul!

Tovarășii lui s-au salutat scurt și a luat-o fiecare pe drumul lui. Pe străduța pustie și fierbinte au rămas doar Ryūji și Noboru, cu umbrele alungite de soarele de la ora patru după-amiaza.

Lui Noboru îi venea să intre în pământ de rușine. Avusese de gând să găsească un moment prielnic și să-l prezinte pe marinar Șefului. Dacă, în condiții propice, demersul lui ar fi fost încununat de succes, Șeful ar fi

fost nevoit să admită că Ryūji era un erou, iar prestigiul lui Noboru ar fi crescut. Dar iată că întâmplarea nefericită a făcut să dea nas în nas cu marinarul într-o ținută total nedemnă, cu cămașa udă leoarcă; mai mult decât atât, bărbatul afișase și zâmbetul acela mieros și inutil. Complet inutil. Prin zâmbetul prea amabil, pe lângă faptul că-l trata pe Noboru ca pe un copil, se transforma el însuși într-o caricatură de om nerușinat care iubește copiii. Râsul exagerat și prea luminos, menit copiilor – și pe deasupra inutil – fusese o greșeală de neiertat.

De parcă asta n-ar fi fost destul, Ryūji a spus ceva ce n-ar fi trebuit să zică:

— Ia te uită cine era! Cum a fost baia?

Iar când Noboru, privindu-i țintă cămașa udă, i-a cerut socoteală, ar fi trebuit să răspundă:

— Am salvat de la înec o tânără care s-a aruncat de pe dig. E deja a treia oară când sunt nevoit să sar în apă îmbrăcat!

Dar Ryūji n-a răspuns așa. I-a dat în schimb o explicație cât se poate de stupidă:

— M-am răcorit la țâșnitoarea din parc!

Asta în timp ce râdea fără rost!

„Am impresia că vrea să-l plac. La urma urmei, e util să te simpatizeze băiețandrul femeii cu care vrei să te culci“, și-a spus Noboru în sinea lui.

Cei doi au luat-o înspre casa lui Noboru. Bucuros că și-a găsit companie pentru cele două ore pe care le mai avea de pierdut, Ryūji l-a urmat pe băiat.

— Ce potrivealã, sã ne întâlnim! a spus, din mers.

Lui Noboru nu i-a plãcut manifestarea deschisã de simpatie, însã i se oferea ocazia sã spunã ce-l preocupa:

— Vã rog sã nu-i pomeniți mamei cã m-ați întâlnit pe drumul acela!

— A, bine.

Plãcerea marinarului de a fi pãrtașul unui secret, râsul lui liniștitor și rapiditatea cu care a fost de acord nu i-au plãcut lui Noboru. S-ar fi simțit mai bine dacã marinarul l-ar fi amenințat într-un fel sau altul.

— Se presupune cã tocmai m-am întors de la plajã. Așteptați puțin... a spus, și a țâșnit spre un morman de nisip de pe marginea strãzii, destinat unor lucrãri de reparație.

Și-a scos pantofii de sport și, desculț, și-a frecat gambele cu nisip. Era prima oarã când Ryūji îl vedea pe bãiatul mereu serios și cu aer atotștiutor mișcându-se cu agilitatea unui mic animal. Simțindu-se privit, Noboru s-a frecat cu nisip pânã deasupra genunchilor, cu gesturi tot mai exagerate, apoi s-a încãlțat la loc, grijuliu sã nu scuture nisipul. Când au pornit din nou la drum, i-a spus marinarului, arãtându-i coapsele acoperite de transpirație:

— Ia uitați cum s-a lipit nisipul! Parcã aș fi folosit un șablon de desen!

— Unde mergi acum?

— Mã duc acasã. Nu veniți și dumneavoastrã? Avem aer condiționat în sufragerie și e rãcoare!

Ajunși acasă, au închis ușa salonului și au dat drumul aparatului de aer condiționat. Ryūji s-a așezat comod pe un fotoliu din trestie împletită, decorat cu o cunună de flori. Trimis de menajeră, Noboru s-a dus la baie să se spele pe picioare, cu un aer vădit nemulțumit, apoi s-a întins pe canapeaua, tot din trestie, de lângă fereastră.

Menajera, care tocmai intrase cu o tavă cu băuturi răcoritoare, l-a mustrat din nou:

— Am să-i spun mamei tale că ești lipsit de maniere față de musafiri!

Noboru i-a cerut din ochi ajutor marinarului.

— Lăsați-l. Azi a înotat mult, și probabil că e și el obosit.

— Totuși, e lipsă de respect...

Menajera își revărsa asupra băiatului antipatia pe care o simțea față de marinar. În cele din urmă a ieșit din cameră, nemulțumită, mișcându-și încet fundul greu la stânga și la dreapta.

Pentru că Ryūji îi luase apărarea, se născuse între ei o înțelegere tacită. Noboru a dat pe gât, însetat, paharul cu suc gălbui și apoi, pentru prima oară, i-a zâmbit din ochi marinarului.

— Știu totul despre vapoare!

— Tu ai putea să-i faci de râs până și pe specialiști.

— Nu-mi plac lingușirile! a replicat Noboru, ridicându-și pentru o clipă capul de pe perna brodată de mama lui și aruncându-i o privire furioasă. Apoi a continuat: Dumneavoastră la ce oră intrați în cart?

— Ca toți ofițerii secunzi, am două carturi, unul de la prânz la patru după-amiaza și altul de la miezul nopții până la patru dimineața. Noi îi spunem „cartul hoților".

— „Cartul hoților", ce nostim! a spus Noboru, râzând pentru prima oară cu poftă. Și câte persoane stau de cart în același timp?

— Ofițerul de serviciu și doi cârmaci.

— Vasul dumneavoastră cât se înclină, pe timp de furtună?

— Când situația e cu adevărat rea, între treizeci și patruzeci de grade. Încearcă să urci o pantă de patruzeci de grade: ai senzația că te cațeri pe un zid! E cumplit. În asemenea momente...

Ryūji s-a oprit să-și caute cuvintele, privind în gol. În ochii lui, Noboru a văzut oceanul, răscolit de furtună. A avut chiar și o ușoară senzație de rău de mare și a fost încântat.

— Vasul dumneavoastră nu e o cursă regulată, nu-i așa?

— Așa-i, a trebuit să recunoască marinarul, puțin rănit în amorul-propriu.

— Aveți și contracte tripartite?

— Pe toate le știi! Într-adevăr, uneori transportăm grâu din Australia în Anglia.

Noboru îi punea întrebări cu mare viteză, sărind de la una la alta, după cum îl mâna curiozitatea.

— Care e încărcătura principală adusă din Filipine?

— Lemnul de lauan, sau mahonul filipinez, cum îi mai spune.

— Și din Malaysia?

— Minereul de fier, presupun. Dar ia să te văd, știi care-i încărcătura principală adusă din Cuba?

— Sigur că știu! Zahăr, evident! Cred că râdeți de mine. Mai bine spuneți-mi, ați mers vreodată în Indiile de Vest?

— Da, însă doar o dată.

— Ați trecut prin Haiti?

— Da.

— Vă invidiez! Ce fel de copaci sunt acolo?

— Copaci?

— Da, copaci. De exemplu în orașe, pe marginea drumurilor...

— A, în primul rând palmieri. Iar în zonele muntoase cresc mulți arbori-de-foc. Și albizia. Nu-mi mai amintesc dacă seamănă unii cu alții. În orice caz, au florile ca niște flăcări. Când cerul se întunecă înaintea unei averse de ploaie, culorile lor devin extraordinare. Eu n-am mai văzut în altă parte așa flori.

Ryūji ar fi vrut să vorbească și despre dragostea pe care o purta, fără un motiv deslușit, unui crâng de palmieri coadă-de-pește, dar nu știa cum să-i explice așa ceva unui copil. A tăcut, iar prin minte i s-au perindat un apus de soare ca de sfârșit de lume, în Golful Persic, și mângâierea brizei pe obraji, când stătea în picioare lângă gruia ancorei, apoi căderea bruscă a barometrului, prevestind apropierea unui taifun... toate acestea îi aminteau de puterea aproape demonică pe care marea, cu manifestările ei, o exercita întotdeauna asupra lui.

Noboru, așa cum mai devreme văzuse în ochii marinarului marea agitată de furtună, acum vedea, una câte una, imaginile trezite în sufletul acestuia. Împresurat de o climă necunoscută și de tot felul de termeni marinărești, ca scrișii cu vopsea albă, i se părea că e purtat, împreună cu Ryūji, către îndepărtatul Golf Mexic, Oceanul Indian, Golful Persic... Le avea în fața ochilor numai datorită acestui marinar adevărat, un ofițer de rang secund în carne și oase. Imaginația lui avea nevoie de un mijlocitor. Îl așteptase atâta vreme!

În culmea fericirii, a închis ochii. „Băiatului i s-a făcut somn", s-a gândit Ryūji, dar imediat Noboru i-a deschis din nou, ca să se asigure, cu bucurie, că ofițerul de rang secund exista aievea.

Aparatul de aer condiționat de doi cai putere funcționa zumzăind liniștit, iar camera era învăluită într-o răcoare plăcută. Cămașa lui Ryūji se uscase deja. Și-a pus brațele solide sub cap. A simțit cu degetele răceala împletiturii din trestie.

În clipa în care Noboru a închis ochii, marinarul s-a strecurat afară din lumea visată de băiat și a revenit în realitatea prezentă. A dat roată cu ochii prin camera răcoroasă și umbrită și a studiat, cu uimire, ceasul aurit de pe consola șemineului, candelabrul din cristal fasonat care atârna din tavanul înalt, vaza lunguiață din jad așezată periculos pe o policioară – o mulțime de obiecte delicate aflate într-o perfectă nemișcare. Datorită cărui joc misterios al providenței nu începea camera să se

clatine? Până ieri toate acele obiecte n-avuseseră nici o semnificație pentru el, iar mâine va pleca departe; și totuși, se crease o legătură între el și lucruri: o legătură născută din privirile complice schimbate preț de o clipă cu o femeie, un semnal venit din străfundurile trupului, întruchipare a puterii lui bărbătești. Ideea îi dădea o senzație de mister, ca atunci când zărea, pe mare, un vas necunoscut. Situația fusese creată chiar de propriul său trup, însă atmosfera ireală a locului în care se afla îi dădea fiori.

„Oare ce semnifică prezența mea aici, în după-amiaza asta de vară? Cine sunt eu, cel care stau tihnit aici, împreună cu fiul femeii care a fost a mea noaptea trecută? Până ieri, cântecul meu de suflet, *Viața pe mare*, lacrimile pe care mă făcea să le vărs și economiile de două milioane de yeni erau pentru mine garanția realității..."

Noboru nu bănuia că Ryūji se cufundase în abis. Nici măcar nu remarcase că marinarul nu se mai uita spre el.

Era doborât de oboseală, după o noapte mai mult nedormită și seria de șocuri din timpul zilei. Ochii lui înroșiți – dar nu din cauza apei de mare, după cum îi spusese menajerei – nu mai aveau puterea de a sta deschiși. În timp ce somnul îl cuprindea, a revăzut în minte silueta luminoasă a realității, așa cum își făcuse apariția în mai multe momente din seara trecută încoace, în universul lui nemișcat, plictisitor și gol.

A văzut mai multe lucruri, ieșind în relief din țesătura uniformă a întunericului ca niște broderii din aur

pur: trupul gol al marinarului, întorcându-și bustul scăldat în razele lunii în direcția de unde se auzea șuieratul sirenei... chipul grav, lipsit de viață al pisoiului cu dinții dezgoliți și inima sa roșie... toate erau manifestări ale substanței, minunate și autentice... și, dacă așa stăteau lucrurile, Ryūji era și el un erou autentic... întâmplări de pe mare, sau din adâncul mării... Noboru a simțit că-l fură somnul. „Sunt fericit", s-a gândit, „nespus de fericit..."

Băiatul adormise.

Ryūji s-a uitat la ceas. Era timpul să plece. A bătut ușor la ușa bucătăriei și a chemat-o pe menajeră.

— A adormit.

— Așa face întotdeauna!

— Să nu răcească. N-aveți o pătură sau ceva...

— Sigur. Îl învelesc acum.

— Eu am să plec.

— Presupun că vă întoarceți diseară?

Menajera l-a privit scurt de sub pleoapele groase și a zâmbit.

Capitolul 7

Cu sinceritate sau nu, încă din vremuri străvechi femeile au spus marinarilor aceleași cuvinte, prin care se supuneau puterii nemărginite a orizontului și venerau linia albastră mereu prezentă, acele cuvinte care ofereau chiar și celor mai trufașe femei tristețea, speranța deșartă și libertatea prostituatelor: „Mâine ne despărțim, deci..."

Fusako era hotărâtă să nu le rostească, deși intuia că Ryūji și-ar fi dorit să le audă. În fața suspinelor și a lacrimilor femeii care deplânge despărțirea, el trebuia să-și pună în joc mândria de bărbat simplu. Și ce bărbat simplu era! Se văzuse limpede cu o seară în urmă, când au stat de vorbă în parc: cu expresia lui gânditoare, o făcuse să se aștepte la cine știe ce observații profunde și la pasiune romantică, când colo el i-a pomenit de verdețurile din bucătăria vasului, i-a povestit tot felul de amănunte nesemnificative din viața lui pe vas și, în cele din urmă, i-a cântat un cântec marinăresc.

Cu toate acestea, lui Fusako îi plăceau și-i inspirau siguranță sinceritatea bărbatului și faptul că nu se lăsa

purtat de închipuiri, ci avea o construcție sufletească solidă, ca o mobilă veche, care avea ca trăsătură de bază trăinicia, și nu puterea de visare. Fusako se protejase atâta amar de vreme, evitând cu grijă și cel mai mic pericol, iar acum faptul că se putuse lăsa în voia hazardului cu o noapte în urmă o speria peste măsură. De aceea, avea nevoie ca partenerul să-i ofere o garanție a siguranței. Simplitatea lui o liniștea. În plus, avea convingerea că Ryūji nu era genul de bărbat care să-i creeze neplăceri financiare.

În drum spre Bashadō, unde aveau de gând să mănânce biftec, au descoperit o cafenea micuță, nouă, cu fântână arteziană în grădina din față și cu beculețe galbene și roșii agățate deasupra ușii, și au intrat să bea ceva înainte de masă.

Din nu se știe ce motiv, frappé-ul de mentă pe care-l comandase Fusako era ornat cu o cireașă cu tot cu codiță. A prins-o ușor cu dinții și a mâncat-o, punând apoi sâmburele, cu codița încă prinsă, într-o scrumieră de sticlă. Ultimele urme ale apusului, deasupra fântânii arteziene din grădină, pătrundeau în localul aproape gol prin fereastra largă, cu perdele din dantelă. Pesemne datorită luminii blânde și plăcute, sâmburele de cireașă ieșit din gura lui Fusako, rozalb, lucios și călduț, începând ușor să se usuce, i s-a părut lui Ryūji nespus de senzual. A întins mâna și, într-o clipă, l-a băgat în gură. Luată prin surprindere, Fusako a scos o exclamație, apoi a început

să râdă. Niciodată nu cunoscuse o apropiere fizică atât de tihnită.

După masă, au pornit la plimbare, alegând străduțele liniștite din Tokiwa-chō. Prizonieri ai blândeții acelei nopți de vară care le topea trupurile, pășeau în tăcere, cu degetele întrepătrunse. Cu mâna liberă, Fusako și-a atins părul. Reușise să și-l aranjeze dând o fugă la coafor, după-amiaza, profitând de un moment de răgaz la magazin. I-a cerut coafezei să nu folosească nici un pic de ulei parfumat, contrar obiceiului. Amintindu-și de chipul uimit al coafezei, a simțit că roșește. Părul și întreg trupul ei păreau gata să se îmbibe de miresmele orașului cufundat în noapte.

Degetele groase ale bărbatului, încleștate peste ale sale, mâine aveau să dispară dincolo de linia orizontului. Fusako nu reușea să accepte ideea – i se părea că e o minciună uriașă, de necrezut.

— Cu dumneata, am luat-o pe pantă-n jos, a spus ea dintr-odată, în timp ce treceau prin dreptul grilajului unei pepiniere.

— Cum adică? a întrebat Ryūji, surprins, oprindu-se în loc.

Prin grilajul auriu, Fusako a privit arbuștii tropicali, tufele și trandafirii plantați înghesuit. În întuneric, frunzele lor păreau că se încâlcesc nefiresc unele în altele. Brusc, a avut senzația neplăcută că sufletul ei rămăsese descoperit.

— Cum adică? a întrebat-o din nou Ryūji, dar ea nu i-a răspuns.

Își clădise viața pe pământ și voia să-și exprime nemulțumirea față de ideea de trăi lăsată în urmă de bărbatul ei, ca femeile din porturi. Dar asta ar fi fost doar la un pas distanță de a-i spune „Mâine ne despărțim, deci..."

Ryūji, pe de altă parte, ducea o viață solitară pe mare și-și făcuse obiceiul să nu-și bată prea mult capul cu lucrurile pe care nu le înțelegea. Era în firea femeilor să găsească pe cineva de învinuit, iar el repetase întrebarea mai mult ca s-o tachineze. Mâine avea să-i fie greu să se despartă de ea. Gândul îi aducea în același timp în minte un refren lipsit de substanță, dar adesea prezent în reveriile lui:

Bărbatul pleacă să slujească Marea Cauză, iar femeia rămâne în urmă...

Cu toate acestea, Ryūji știa mai bine ca oricine că Marea Cauză nu se întâlnea pe mare; acolo existau doar carturi, zi și noapte, și o viață monotonă, plictisitoare și mizerabilă de prizonier. Plus o mulțime de telegrame de avertizare:

Recent, în sudul Canalului Irago și la intrarea în Strâmtoarea Kurushima s-au produs o serie de coliziuni în care au fost implicate și vase ale companiei noastre. Rugăm atenție sporită în timpul navigației pe canalele strâmte și la intrarea în porturi. În situația actuală

a companiei, rugăm dublați eforturile pentru evitarea oricărui accident. Directorul Departamentului Maritim.

De când începuse așa-numita recesiune a marinei comerciale, toate telegramele erau lungi și conțineau negreșit clișeul „*în situația actuală a companiei*".

Zi de zi, jurnalul timonierului înregistra condițiile meteorologice, direcția și intensitatea vântului, presiunea atmosferică, situația valurilor, temperatura aerului, umiditatea relativă, apoi viteza și distanța măsurate de lochuri, turația motoarelor... un jurnal care nota în cele mai mici amănunte capriciile mării de la o zi la alta, dar nu și ceea ce se petrecea în sufletele oamenilor.

Sala de mese, cu cinci hublouri, decorată cu tradiționalele păpuși *shiokumi*[1], cu harta lumii pe un perete și sticla cu sos atârnată de o sfoară din tavan. Uneori razele soarelui intrau prin hublouri, îmbrățișau sticla de parcă ar fi vrut să-i soarbă conținutul întunecat, apoi se retrăgeau în grabă.

Pe peretele bucătăriei erau afișate, cu un scris frumos, meniul micului dejun – supă *miso*[2], *tōfu*[3] cu vinete, felii de *daikon*[4] uscat, *nattō*[5], ceapă verde, muștar – și al

1. Păpuși înfățișând fete tinere în kimono tradițional care cară apă de mare, cu cobilița, pentru a produce sare.
2. Pastă de soia fermentată.
3. Cheag de soia.
4. Ridiche mare, albă.
5. Boabe de soia fermentate.

mesei de prânz, care era în stil occidental și începea cu *potage*[1].

Prin tuburile încâlcite, dinspre sala mașinilor pătrundeau gemetele motoarelor vopsite în verde, ca de bolnav cuprins de febră.

...De mâine, toate acestea aveau să reprezinte din nou viața lui.

Ryūji și Fusako se opriseră în dreptul micii porți laterale a gardului care înconjura pepiniera. Ryūji s-a sprijinit cu umărul de poartă, împingând-o ușor. Nu era încuiată și s-a întredeschis.

— Ia te uită, se poate intra! a exclamat Fusako și ochii i-au sclipit ca unui copil.

Cei doi au aruncat o privire către ghereta portarului, cu ferestruica luminată, și s-au strecurat în grădină, abia reușind să pășească prin hățișul des, creat de om. Ținându-se de mână, s-au ferit de spinii trandafirilor și, pășind cu grijă să nu calce pe flori, și-au croit drum printre plantele înalte aproape cât ei, ajungând într-un colț unde se aflau arbuști tropicali, yucca, bananieri japonezi, mai multe soiuri de palmieri și arbori de cauciuc.

Privind-o în acel loc pe Fusako, în costumul ei alb, Ryūji a avut senzația că prima lor întâlnire, într-o viață anterioară, a avut loc într-un peisaj tropical. Cu băgare de seamă să nu le intre în ochi frunzele ascuțite ale plantelor, cei doi au profitat de ocazie și s-au îmbrățișat.

---

1. Supă densă (în fr., în orig.).

Parfumul lui Fusako înmiresma aerul, în bâzâitul slab al țânțarilor. Ryūji, complet sedus, a pierdut noțiunea timpului și a spațiului în care se aflau.

Dincolo de gardul pepinierei se vedeau strălucind câteva becuri cu neon, roșietice, ca niște mici carași aurii. Din când în când, farurile mașinilor păreau că seceră pădurea lor tropicală.

Firma cu neon roșu a unui bar occidental își trimitea piezișs sclipirile intermitente peste chipul lui Fusako, umbrit de frunzele unui palmier-de-cânepă, colorându-i în stacojiu obrajii albi și înnegrindu-i buzele roșii. Ryūji a strâns-o în brațe și a sărutat-o îndelung. Fiecare s-a adâncit apoi în propriile-i viziuni; pe Fusako a năpădit-o senzația acută a despărțirii de a doua zi; a mângâiat obrazul bărbatului, cald și neted, proaspăt ras, a inhalat mirosul trupului său, emanat de pieptul zbuciumat, și a simțit cum fiecare părticică din propriu-i trup își lua la revedere, înțelegând că îmbrățișarea lui puternică era confirmarea existenței ei.

Pentru Ryūji, sărutul era moartea, moartea din dragoste la care visase atât. Moliciunea de nespus a buzelor femeii și roșeața lor, pe care o percepea chiar și cu ochii închiși, în întuneric, umezeala infinită a gurii, ca o mare călduță cu corali, limba ce fremăta, ca o algă... În extazul care-l cuprinsese era ceva direct legat de moarte. Înțelegea foarte bine că avea s-o părăsească a doua zi, dar astăzi ar fi putut muri pentru ea. Ideea morții i se părea seducătoare.

Chiar atunci, o sirenă s-a auzit stins din depărtare, dinspre cheiul central, și a umplut aerul cu sunetul ei, care s-a propagat ca un fel de ceață. Dacă n-ar fi fost marinar, nici n-ar fi sesizat-o. „O fi vreun cargobot care a terminat de încărcat și părăsește portul la ora asta? Și cui îi aparține?“ s-a întrebat, încă sărutând femeia, iar gândul l-a făcut să deschidă ochii. Șuieratul sirenei i-a deșteptat în suflet chemarea către Marea Cauză, pe care n-o împărtășise cu nimeni. Dar ce era oare Marea Cauză? Poate că era doar un alt nume al soarelui tropical.

Dezlipindu-și buzele de ale femeii, Ryūji și-a băgat mâna încet în buzunar. Fusako a așteptat. S-a auzit mai întâi un foșnet de hârtie aspră, apoi marinarul a scos o țigară cam îndoită, pe care și-a pus-o între buze. A scos și o brichetă, însă Fusako i-a luat-o din mână, cu un aer supărat. Marinarul a întins spre ea țigara marca Shinsei.

— Nu ți-o aprind! a spus Fusako.

Odată cu un clinchet metalic s-a ivit și o flăcăruie, care i s-a reflectat în pupile. A încercat să dea foc unui caliciu uscat din palmierul-de-cânepă. Floarea n-a luat foc, dar lui Ryūji gestul făcut cu bună-știință i-a inspirat teamă.

Chiar atunci, la lumina flăcării, Ryūji a zărit pe obrazul lui Fusako urma unei lacrimi prelinse. Când Fusako și-a dat seama c-o observase, a stins bricheta. Ryūji a strâns-o din nou în brațe. Ceea ce văzuse erau cu adevărat lacrimi, fără doar și poate. Ușurat, a început și el să plângă.

*

Furios, Noboru își aștepta mama. Pe la ora zece a sunat telefonul. După puțin timp, menajera a intrat în camera lui și l-a anunțat:

— Doamna nu se întoarce în seara aceasta. Revine mâine-dimineață ca să se schimbe, înainte să plece la magazin. Așa că trebuie să înveți singur. Încă mai ai teme de vacanță, nu-i așa?

Nu-și amintea ca mama să mai fi lipsit vreodată noaptea de acasă. Gestul în sine nu-l uimea atât de mult, dar s-a înroșit de neliniște și furie. Așteptase cu nerăbdare seara, cu miracolele pe care avea să le dezvăluie din nou gaura din peretele comodei.

Dormise la prânz și nu-i era deloc somn.

Pe birou îl aștepta teancul cu temele de vacanță, încă neterminate. Mai era puțin până începea noul trimestru. Mâine, după ce pleca Ryūji, probabil că avea să-l mai ajute și mama. Dacă nu cumva va fi cu mintea în altă parte și timp de câteva zile nu-și va aminti de temele fiului ei. În orice caz, nu-l putea ajuta decât la japoneză, la engleză și la arte manuale; la sociologie nu se prea pricepea, iar la matematică și științe naturale, cu atât mai puțin. Era un mister cum de putea conduce un magazin, la câtă matematică știa. Probabil că era mereu la mâna managerului cel bătrân, Shibuya.

Stătea cu ochii în manual, dar gândurile îi era în cu totul altă parte. Certitudinea că mama lui și Ryūji n-aveau să se întoarcă în acea seară îl chinuia. Negăsindu-și locul, a început să se plimbe prin camera mică. Cum să facă

să poată adormi? Să meargă în camera mamei și să privească luminile de pe catargele vaselor din port? Uneori, luminițele roșii clipeau toată noaptea. Sau poate că vreo sirenă avea să sune, așa cum se întâmplase în ajun, semnalând plecarea din port a vreunui vas.

Noboru a auzit deschizându-se ușa de la dormitorul mamei. Poate că-l păcălise și se întorsese însoțită de Ryūji. S-a repezit la comodă și, atent să nu facă zgomot, a scos sertarele și le-a pus pe podea. Nu era cine știe ce efort, dar deja transpirase.

Chiar atunci, a auzit un ciocănit la ușa lui. A țâșnit la ușă și s-a împins în ea din răsputeri. Sub nici o formă nu trebuia să lase pe cineva să vadă, la ora asta, sertarele împrăștiate prin cameră. Mânerul rotund s-a învârtit de două-trei ori în gol, cu un sunet vulgar.

— Ce este? Nu-mi dai voie să intru? s-a auzit o voce, dar nu a mamei, ci a menajerei. Ce-i cu tine? Te rog să stingi lumina și să te culci. E aproape unsprezece!

Noboru continua să țină ușa, tăcând cu încăpățânare, când s-a întâmplat un lucru care l-a luat prin surprindere: o cheie a fost băgată în broască și răsucită brusc. Era încuiat înăuntru! Nu știuse că menajera avea cheia de la camera lui. Credea că mama plecase cu toate cheile la ea.

Scârțâitul treptelor, sub papucii menajerei, s-a auzit tot mai îndepărtat. Furios la culme, cu fața șiroindu-i de sudoare, a răsucit din toate puterile mânerul rotund, dar ușa nu s-a deschis. Pierduse ocazia unică și mult-visată

de a se furișa afară în toiul nopții, ca să meargă la Șef acasă și să-l trezească cu o parolă șoptită la geam. Ura întreaga specie umană. S-a așezat și a scris îndelung în jurnal. A notat și crimele de care se făcea vinovat Ryūji, ca să nu le uite.

Învinuiri aduse numitului Tsukazaki Ryūji:
Unu. Când ne-am întâlnit la amiază, mi-a zâmbit slugarnic și oportunist.
Doi. Purta o cămașă udă, motivând că se răcorise la țâșnitoarea din parc, ca un cerșetor.
Trei. Ca un egoist, a ieșit în oraș cu mama, lăsându-mă pe mine într-o singurătate insuportabilă.

Însă, după ce a reflectat puțin, a șters punctul trei. Se bătea clar cap în cap cu judecata de valoare estetică și idealistă, așadar obiectivă, a primelor două. Dacă stătea să se gândească, problema subiectivă exprimată la punctul trei era mai degrabă dovada lipsei sale de maturitate, și nu o crimă comisă de Ryūji.

Furios, Noboru a pus un munte de pastă de dinți pe periuță și s-a frecat până i-au sângerat gingiile. Uitându-se în oglindă, a văzut cum, din spuma verzuie care-i acoperea dinții neregulați, îi ieșeau la iveală vârfurile caninilor de copil, strălucind albe. Era cuprins de disperare. Mirosul de mentol îi purificase furia.

Și-a scos cămașa și a aruncat-o unde s-a nimerit, și-a pus pijamaua și a privit în jurul său. Probele incriminatorii, sertarele, erau încă la vedere. Când le-a ridicat,

i s-au părut mai grele ca atunci când le scosese din comodă. Gândindu-se mai bine, le-a lăsat iar jos și, cu agilitatea dată de obișnuință, s-a strecurat în spațiul îngust.

Micul orificiu nu se vedea și, preț de o clipă, a crezut îngrozit că fusese astupat, dar, pipăind cu degetele, l-a găsit. Nu-l văzuse inițial pentru simplul fapt că dincolo era prea întuneric.

Și-a lipit arcada de orificiu. A înțeles că, mai devreme, menajera intrase în camera mamei ca să tragă la loc draperiile. Încordându-și privirea îndelung, a reușit să zărească lucirea stinsă a paturilor de alamă în stilul New Orleans.

În cameră domnea un întuneric sepulcral. Încă mai rămăsese ceva din căldura sufocantă de peste zi. În obscuritatea cu mici variațiuni de intensitate de la un loc la altul, Noboru a perceput particulele celui mai negru lucru de pe lumea asta, așa cum nu-i mai fusese dat să vadă.

Capitolul 8

Cei doi au petrecut noaptea într-un hotel mic și vechi de la piciorul podului Yamashita. Fusako preferase să evite marile hoteluri din Yokohama, unde ar fi putut fi recunoscută. Cel ales de ea era o clădire cu etaj cât se poate de banală, înconjurată de un gard viu prăfuit. Trecuse prin fața lui de nenumărate ori, zărind prin ușa de sticlă holul de la intrare, ca al unei primării, și peretele din spatele recepției, mohorât, cu un calendar mare al unei companii maritime, însă niciodată nu și-a închipuit că pașii aveau s-o poarte cândva înăuntru.

Au dormit doar puțin, către dimineață, apoi s-au despărțit până la ora de plecare a vasului. Fusako s-a dus acasă, și-a schimbat hainele și apoi a plecat la magazin; Ryūji trebuia să-l înlocuiască pe ofițerul de rangul întâi, care voia să meargă la cumpărături, și să supravegheze încărcarea mărfurilor, până la plecare. Era responsabilitatea lui să aibă grijă de cabluri, atât de importante în operațiunile de manevrare a încărcăturii.

Vasul era programat să părăsească portul la ora șase după-amiaza. În timpul staționării nu plouase deloc, iar încărcarea mărfurilor se desfășurase bine în cele patru zile, așa cum fusese prevăzut. *Rakuyō-maru* era gata să pornească spre Santos, Brazilia, pe o rută întortocheată, stabilită în funcție de comenzile de transport pe care trebuia să le onoreze.

Fusako a plecat de la magazin la ora trei după-amiaza, mai devreme ca de obicei. Pentru Ryūji, care n-avea să mai vadă multă vreme femei japoneze îmbrăcate în kimono, și-a pus o *yukata*[1] din crep, a luat o umbrelă de soare cu mâner lung din argint și, împreună cu Noboru, au plecat cu o mașină. Drumul era foarte liber și au ajuns la cheiuri pe la patru și un sfert.

În jurul clădirii pe care scria, cu litere incrustate, negre, „Antrepozitul municipal nr. 3“ erau adunate mașini cu macara și camioane, iar brațul bigii de pe *Rakuyō-maru* încă pendula între chei și punte.

Fusako ar fi vrut să rămână în mașina cu aer condiționat până-și termina Ryūji treaba și putea coborî de pe vas, dar Noboru nu-și găsea locul. A țâșnit afară și s-a dus să inspecteze șlepurile ancorate și depozitele de pe cheiul Takashima, unde activitatea era în toi. În depozite erau stivuite, până sus la grinzile metalice de un verde murdar ale acoperișului, o mulțime de lăzi noi din lemn alb, cu închizători negre la colțuri, inscripționate

1. Kimono subțire, de vară.

cu litere din alfabet. Noboru privea șinele de tren care se opreau la baza stivelor de lăzi, așa cum ar fi descoperit, tot mergând în amonte, locul de unde izvora un râu, sau așa cum un copil vede, în vis, punctul terminus al căii ferate în lungul căreia merge. I se părea și lui că ajunsese la sfârșitul unui vis, dar, pe lângă bucurie, se simțea cuprins și de o oarecare deznădejde.

A fugit la mașină și a bătut cu putere în geam:

— Mamă! Mamă!

Îl zărise pe Ryūji pe puntea vasului, lângă gruia ancorei de la prora.

Fusako și-a luat umbrela și a coborât din mașină. Apoi ea și Noboru, unul lângă celălalt, au fluturat din mâini către Ryūji. Marinarul, cu cămașa murdară și chipiul într-o parte, părea foarte ocupat. A făcut și el cu mâna, drept răspuns, dar s-a făcut repede nevăzut. Noboru și-a imaginat că Ryūji trudea de zor, pregătind vasul pentru plecare, și s-a simțit foarte mândru.

Așteptându-l să apară din nou, Fusako și-a deschis umbrela și, în picioare, a privit cele trei parâme care legau vasul de chei și care păreau că secționează priveliștea. Peste întreaga scenă, înfierbântată de soarele ce bătea dinspre vest, domnea o tristețe corozivă, ca sarea adusă de vânturile dinspre ocean, accentuată de reverberațiile lungi ale loviturilor în plăcile de metal și scârțâitul cablurilor.

Betonul de pe jos acumula căldura soarelui și o reflecta. Briza ușoară n-avea nici un efect.

Mama și fiul s-au așezat pe vine la capătul cheiului, cu soarele în spate, și au stat să privească valurile mici care se transformau în spumă când atingeau peretele de beton, pictat cu puncte albe. Remorcherele se clătinau ușor, apropiindu-se unele de altele și apoi depărtându-se. Câțiva pescărușI au trecut în zbor pe deasupra vaselor, aproape atingând rufele întinse la uscat pe punți. Printre cioturile de lemne care pluteau pe apa murdară lucea un butuc, legănat de valuri. În mișcarea apei, unde strălucitoare se împleteau cu altele indigo, precum modelul unei țesături uriașe.

Noboru a citit cu voce tare cifrele de pe scala de pescaj de la prova: linia de plutire la 60; mai sus, linia de încărcare între 84 și 86; 90 era aproape de nara ancorei.

— Până acolo poate ajunge apa?? Asta ar fi chiar o situație gravă! a exclamat el, voit copilăros.

Intuia starea de spirit a mamei și, privind-o cum stătea cu ochii pierduți spre mare, a revăzut-o cu ochii minții, în acea seară, goală și singură, în fața oglinzii.

Mama n-a răspuns.

Dincolo de întinderea de apă a portului se vedeau fuioare de fum de un gri diluat, plutind peste cartierul Naka; Marine Tower își înălța pe cer silueta cu dungi albe și roșii, în larg se zărea o pădure de catarge albe, iar în fundal se îngrămădeau nori strălucitori, luminați direct de razele soarelui ce cobora spre apus.

Un remorcher care împingea un șlep descărcat s-a desprins de latura cealaltă a vasului *Rakuyō-maru* și s-a îndepărtat, în șuierat de aburi.

Ryūji a coborât de pe vas când tocmai bătuse de ora cinci. Pasarela pe care ieșise avea deja lanțurile puse, pentru a fi ridicată.

Cu puțin înaintea lui coborâseră pe chei și docherii, cu căștile lor de protecție galbene. Au urcat cu toții într-un autobuz al Companiei de Operații Portuare N și s-au dus spre casele lor. Tot atunci a părăsit cheiul și macaraua cu capacitate de opt tone a Biroului Portuar. Încărcarea navei se încheiase.

Imediat și-a făcut apariția și Ryūji. Fusako și Noboru i-au alergat în întâmpinare, în urma umbrelor lor alungite. Cu o mână, Ryūji i-a îndesat lui Noboru pălăria de paie pe cap, râzând de eforturile băiatului de a ridica borul care-i venise peste ochi. Munca îl înveselise.

— E timpul să ne spunem la revedere. Când pleacă vaporul, eu am să fiu la pupa, a spus, arătând cu degetul spre spatele vasului.

— Eu mi-am pus kimono! M-am gândit că n-ai să mai ai ocazia să vezi unul prea curând.

— În afară de japonezele bătrâne care merg în excursie de grup în America!

Cei doi găseau surprinzător de puține lucruri să-și spună. Fusako a vrut să pomenească viața solitară pe care avea să o ducă după plecarea lui, dar a renunțat. Așa cum pulpa unui măr își schimbă culoarea imediat ce îi e mușcată coaja, despărțirea lor începuse încă de când se întâlniseră pe vas, cu trei zile în urmă, iar clipele petrecute acum nu le trezeau nici un sentiment nou.

Cât despre Noboru, încerca să se poarte ca un copil, însă observa atent perfecțiunea personajelor și a situației. Era rolul lui să observe. Se bucura că nu era timp. Cu cât timpul era mai scurt, cu atât scădea riscul de a se distruge perfecțiunea.

Acum, ca bărbat care se desparte de femeia lui și pleacă la capătul lumii, ca om al mării, ca ofițer de rang secund, Ryūji era perfect. La fel era și mama. Femeia lăsată în urmă, ca o velă frumoasă, învolburată de bucuria amintirilor și de tristețea despărțirii, era și ea perfectă. În cele două zile, cei doi comiseseră și multe greșeli periculoase, însă clipa prezentă era fără cusur. Noboru se temea de un singur lucru – să nu-l audă cumva pe Ryūji spunând ceva nepotrivit. De sub borul larg al pălăriei de paie, își plimba privirile de la unul la altul.

Ryūji ar fi vrut s-o sărute pe Fusako, dar s-a jenat de Noboru. Ca un om care merge la moarte, simțea nevoia să se poarte la fel de blând cu toată lumea. Era cuprins de un soi de uitare de sine dulce-amăruie, în care sentimentele celuilalt deveneau mai importante ca propriile trăiri, și totodată, în adâncul sufletului, își dorea să se facă nevăzut cât mai curând.

Fusako nu accepta încă gândul că avea să intre și ea în rândul femeilor măcinate de așteptare. Îl privea pe bărbat cu nesaț, ca să-i ajungă până când avea să se întoarcă. Bărbatul părea să aibă un contur în afara căruia nu ieșea nimic. Un obiect care o irita cu neclintirea lui. Ar fi dat orice ca acel contur să fie imprecis,

ca o pâclă deasă. Memoria sa ar fi mistuit obiectul mai ușor. Dar așa, sprâncenele lui prea clar desenate, umerii lui prea bine conturați...

— Să ne trimiteți scrisori! Cu timbre interesante! a spus Noboru, jucându-și bine rolul.

— A, sigur! Am să vă trimit din fiecare port! Să-mi scrieți și voi. Scrisorile de-acasă sunt cea mai mare bucurie a celor de pe mare.

Apoi Ryūji s-a scuzat, spunând că trebuie să asiste la pregătirile de plecare. Și-au strâns pe rând mâinile. Ryūji a urcat pe pasarela argintie și, de sus, și-a fluturat chipiul.

Soarele cobora încet peste acoperișurile antrepozitelor, iar spre apus cerul părea cuprins de flăcări. Razele soarelui se reflectau pe suprafața albă a punții și desenau umbre de stâlpi de susținere și coșuri de ventilație. Noboru a privit pescărușii care-i zburau pe deasupra capului: aveau aripile întunecate, iar burțile, luminate de soare, de un gălbui-viu. Mașinile plecaseră din jurul vasului *Rakuyō-maru*, lăsându-l cufundat în liniște și în lumina asfințitului. Se vedeau doar două siluete mărunte, un marinar care lustruia balustradele înalte și altul, bandajat la un ochi, care vopsea rama unei ferestre, cu găletușa de vopsea în mână. Pe nesimțite, fuseseră ridicate pavilioanele, cel de plecare, un pătrat albastru cu mijloc alb, în vârful catargului, și cele de semnalizare, albastru, alb și roșu, pe parâma oblică.

Pe chei, încet, Fusako și Noboru s-au îndreptat către pupa vasului.

Depozitele de pe chei își coborâseră deja obloanele verzi-albăstrui. Acum, pe toată lungimea cheiului mohorât, se vedeau doar panouri mari cu „Fumatul interzis!" și inscripții, grosolane, în alb și negru, ale diverselor nume de porturi: Singapore, Hong Kong, Lagos... Cauciucurile, lăzile pentru deșeuri și mașinăriile de stivuit marfa, frumos aliniate, își proiectau și ele umbrele alungite.

Sus, pe puntea de la pupa, încă nu se zărea nimeni. Se auzea doar încontinuu susurul apei evacuate. Pe corpul navei era vopsit, mare, un mesaj de avertisment: „Atenție la elice!" Pavilionul japonez, făcut probabil din muselină, flutura în bătaia vântului, lângă gruia ancorei.

La ora șase fără un sfert, primul șuierat al sirenei a străpuns aerul. Auzindu-l, Noboru a înțeles că fantasma pe care o văzuse cu două nopți în urmă era reală, și că el însuși se afla în locul unde toate visele încep și se sfârșesc. Chiar atunci, Ryūji a apărut, în picioare, lângă drapelul japonez.

— Strigă-l, l-a îndemnat mama.

A strigat, urându-și vocea stridentă, chiar în momentul în care sirena tăcea. Ryūji s-a aplecat să privească în jos și le-a făcut cu mâna, dar era prea departe ca să i se citească expresia de pe chip. Apoi, imediat, s-a întors unde-l chema datoria, așa cum își întorsese umerii cu două seri în urmă spre sirena care șuierase sub clar de lună, și nu le-a mai aruncat nici o privire.

Fusako s-a uitat înspre proră. Pasarela fusese deja ridicată și nimic nu mai lega vasul de țărm. Peretele

exterior, vopsit în verde și crem, părea o secure uriașă, pogorâtă brusc din cer ca să separe nava de pământ.

Pe coșurile vasului a început să iasă fum, un fum negru și amenințător care macula cerul palid. Puntea a început să răsune de ordine transmise prin portavoce:

Prova, pregătiți-vă să ridicați ancora!
Trageți ancora!

Apoi s-a auzit din nou șuieratul sirenei.

Prova, lăsați să meargă!
Am înțeles!
Trageți ancora!
Am înțeles!
Porniți!

Fusako și Noboru au privit cum nava, împinsă de un remorcher, își depărta încet pupa de chei. Între chei și vas luciul apei se unduia, ca un evantai deschis. În vreme ce mama și băiatul urmăreau cu privirile ceaprazurile aurii, strălucitoare, de pe chipiul de ofițer al lui Ryūji, *Rakuyō-maru* și-a schimbat direcția, ajungând aproape perpendicular cu cheiul.

Unghiul din care vedeau vasul se schimba de la o clipă la alta, iar silueta lui părea prinsă într-o transformare magică. Pe măsură ce pupa se îndepărta, împinsă de remorcher, vasul – care, atunci când stătuse la ancoră, ocupase întreaga lungime a cheiului – părea că se pliază ca un paravan și că toate construcțiile de pe punte se

suprapun; razele soarelui la apus sculptau pe cer detaliile fine ale contururilor, făcând silueta vasului să se profileze impunătoare, ca un castel medieval.

Imaginea n-a durat mult; remorcherul a împins pupa într-un viraj amplu, așa încât prora navei să se îndrepte către larg. Lucrurile de pe punte s-au distanțat din nou unele de altele și, pe rând, începând cu cele de la proră, și-au reluat locul și forma obișnuită. Silueta lui Ryūji a apărut din nou, măruntă cât un băț de chibrit lângă drapelul japonez de la pupa, scăldată în lumina apusului.

Remorcher, dați drumul!

Comanda prin portavoce s-a auzit limpede, purtată de vânt. Remorcherul s-a depărtat, iar vasul a rămas pe loc. Sirena a șuierat de trei ori. Apoi Ryūji – pe vas – iar Fusako și Noboru – pe mal – au fost prinși într-o buclă a timpului tăcută, nemișcată și neliniștitoare.

În cele din urmă, sirena de pe *Rakuyō-maru* a dat semnalul de plecare, zguduind întreg portul și pătrunzând peste tot, pe toate ferestrele orașului, în bucătăriile în care se pregătea cina, în camerele mici de hotel unde așternuturile nu erau niciodată schimbate ori în școlile unde băncile pustii așteptau reîntoarcerea copiilor, peste terenurile de tenis și peste morminte, sfâșiind fără milă sufletele oamenilor obișnuiți care-și vedeau de treburile lor. Vasul a ieșit în larg, scoțând pe coșuri fum alb. Silueta lui Ryūji s-a făcut nevăzută.

Partea a doua

IARNA

Capitolul 1

Pe data de 30 decembrie, la ora 9 dimineața, Ryūji ieșea din Punctul de Control Vamal al Noului Port. Fusako venise singură să-l întâmpine.

Noul Port era un fel de cartier abstract, aparte, cu străzi pustii și prea curate, mărginite de șiruri de platani desfrunziți. Pe linia de marfă care lega depozitele din cărămidă roșie, cu aer desuet, și clădirea biroului comercial, o imitație de stil renascentist, o locomotivă cu aburi scuipa fum negru. Mica barieră părea mai degrabă o piesă dintr-un joc pentru copii. Atmosfera ireală era dată de faptul că tot acel orășel funcționa numai pentru comerțul maritim. Până la ultima cărămidă, era în întregime dedicat acestui scop. Marea simplificase și abstractizase locul, iar acesta, ca urmare, își pierduse caracterul real, apropiindu-se mai mult de o întruchipare din lumea viselor.

Iar acum mai și ploua. Cărămizile vechilor depozite, spălate de ploaie, căpătaseră o nuanță mai vie. Pe deasupra acoperișurilor se înălța o pădure de catarge ude.

Fusako aștepta, discretă, în mașină, privind pe fereastra brăzdată de picături de ploaie, atentă la fiecare marinar care ieșea din biroul vămii – o construcție mică și sărăcăcioasă, din lemn.

Ryūji și-a ridicat gulerul jachetei bleumarin, și-a îndesat mai bine chipiul pe cap și, cu valiza veche în mână, a pornit prin ploaie, ușor aplecat. Fusako l-a trimis pe șoferul bătrân, în care avea cea mai mare încredere, să fugă și să-l cheme pe Ryūji. Marinarul s-a prăvălit în mașină ca un balot ud aruncat de mâini nepăsătoare.

— Ai venit! Eram sigur c-ai să vii! a spus, gâfâind, apucând-o viguros pe Fusako de umerii hainei din blană de nurcă.

Obrajii săi, încă și mai bronzați ca înainte, sclipeau uzi, de ploaie sau poate de lacrimi. În schimb, sub imperiul emoției, obrajii lui Fusako se goliseră de sânge și, în semiîntuneric, păreau albi ca geamurile mașinii. Cei doi s-au sărutat, plângând. Ryūji și-a strecurat brațul pe sub haina lui Fusako și a mângâiat-o scurt, ca și cum ar fi vrut să se asigure că persoana pe care tocmai o salvase de la înec încă mai avea viață în ea, apoi i-a cuprins trupul subțire cu brațele, ca să-și amintească toate detaliile.

Drumul până la casa lui Fusako dura șapte-opt minute. Au reușit să lege o conversație normală abia când au ajuns pe podul Yamashita.

— Îți mulțumesc pentru scrisori! Le-am citit pe fiecare de câte o sută de ori.

— Și eu îți mulțumesc. Sper că petreci cu noi Anul Nou?

— Cu plăcere! Noboru ce face?

— A vrut să vină și el, dar e puțin răcit și l-am lăsat să doarmă. Nu e ceva grav, nici febră n-a prea făcut...

Cei doi purtau o conversație firească și simplă, așa cum vorbesc pământenii între ei. Cât timp fuseseră departe unul de celălalt, își imaginaseră că le va fi greu, dacă nu chiar imposibil, să reia în mod natural relația lor din punctul în care ajunseseră vara. Întâmplările petrecute atunci formaseră un cerc perfect și strălucitor, din care ei fuseseră îndepărtați și nu credeau c-ar mai fi putut pătrunde înapoi. Oare lucrurile aveau să-și reia cursul dacă brațul care lăsase o haină în cui cu patru luni în urmă, o lua acum și-o îmbrăca din nou?

Dar lacrimile de bucurie le-au alungat neliniștea și i-au purtat către o stare sufletească în care totul părea posibil. Inima lui Ryūji era amorțită și nu simțea nici măcar nostalgie. Vedea pe fereastra mașinii, pe partea stângă sau pe partea dreaptă a drumului, parcul Yamashita ori Marine Tower, având aceeași înfățișare ca cea pe care o revăzuse cu ochii minții de atâtea ori, și doar le constata existența. Picăturile fine de ploaie, ca un fum subțire, estompau claritatea peisajului și-l făceau mai asemănător cu cel din amintirile lui, ceea ce, în același timp, amplifica senzația de real. De obicei, când cobora de pe vas, simțea o vreme pământul tremurându-i nesigur sub picioare, însă azi, ca niciodată, se

simțea cufundat în realitatea solidă și familiară, ca o piesă potrivită în locul ei precis dintr-un puzzle.

Mașina a traversat podul Yamashita și a virat la dreapta, a luat-o pe lângă canalul plin de șlepuri cu acoperișuri gri și a început să urce panta de lângă Consulatul Francez. Pe cerul ceva mai luminat norii începeau să se destrame; ploaia stătea să se oprească. Au ajuns în vârful pantei și au trecut prin fața parcului. De pe strada Yatozaka au intrat pe o străduță, la stânga, și s-au oprit în fața porții familiei Kuroda. Cele două-trei dale de piatră care duceau până la ușa casei erau ude, dar începuseră să se deschidă la culoare. Șoferul cel bătrân a condus-o pe Fusako cu umbrela și a sunat la ușă.

Când menajera și-a făcut apariția, Fusako i-a spus să aprindă lumina în vestibul. Ryūji a trecut peste prag, intrând în spațiul întunecat. Chiar în clipa în care pășea peste prag a fost cuprins de o senzație ușoară și puțin ciudată. Era pe punctul de a intra, împreună cu femeia, în cercul strălucitor de dinainte. Însă ceva mărunt, greu de explicat în cuvinte, era altfel. Și în momentul despărțirii, în acea seară de vară, și în numeroasele scrisori care au urmat, femeia a evitat cu cea mai mare grijă să pomenească viitorul lor, deși din îmbrățișarea lor de adineauri reieșea clar că amândoi își doreau să se întoarcă în acel loc. Acum însă Ryūji era prea nerăbdător ca să cerceteze mai departe acea senzație ușor ciudată. Nu remarcase nici că intra într-o casă complet diferită.

— Ce ploaie! Dar cred totuși că se oprește, a spus Fusako.

Chiar atunci s-a aprins lumina în micul vestibul și dalele din marmură de Ryūkyū și-au reflectat sclipirile în imitația de oglindă venețiană.

În șemineul din salon butucii ardeau cu flăcări roșii, iar pe consola de deasupra era așezat, în așteptarea Anului Nou, un mic stativ pentru ofrande împodobit cu ferigă, *yuzuriha*[1], alge *hondawara*[2] și *konbu*[3], deasupra cărora erau așezate *kagami-mochi*[4]. Menajera a adus ceai și, cu multă amabilitate, i s-a adresat lui Ryūji:

— Mă bucur că v-ați întors cu bine! Toată lumea v-a așteptat cu nerăbdare.

Salonul era aproape neschimbat. Apăruseră doar câteva broderii noi făcute de Fusako și un mic trofeu de tenis.

Fusako i le-a explicat pe rând: de când plecase el, ea a devenit și mai pasionată ca înainte de tenis și de lucrul cu acul. La fiecare sfârșit de săptămână, ba uneori chiar și în zilele când n-avea mulți clienți la magazin, mergea la clubul de tenis de lângă templul Myōkō; apoi, serile, lua ghergheful și cosea. În ultima vreme alegea modele

---

1. *Daphniphyllum macropodum*, arbust ornamental.

2. Alge cu frunze mici, zimțate, pe o tulpină lungă, considerate aducătoare de noroc și folosite în scop decorativ cu ocazia Anului Nou.

3. Alge lungi, late de câțiva centimetri și cărnoase, considerate de asemenea aducătoare de noroc și longevitate.

4. Găluște mari din pastă de orez, oferite zeităților de Anul Nou.

care aveau legătură cu vapoarele. Tocmai terminase în toamnă o pernă pe care erau zugrăvite corăbii negre, în stilul *Nanban*[1], și niște roți de cârmă de pe vremuri. Cât despre trofeu, îl câștigase, spre surpriza ei, la turneul de dublu feminin de sfârșit de an, organizat nu cu mult înainte. Pentru Ryūji, toate acele lucruri reprezentau dovezi ale castității lui Fusako, în lipsa lui.

— Dar nu s-a întâmplat nimic cu adevărat demn de remarcat cât timp ai fost plecat, a spus Fusako.

I-a mărturisit că, deși, atunci când s-au despărțit și-a propus să nu-l aștepte, a început să-l aștepte, fără voia ei, chiar din clipa în care a plecat. Încercând să-l uite, s-a cufundat și mai mult în treburile magazinului, ocupându-se îndeaproape de clienți. Însă, când aceștia au plecat și în magazin s-a așternut tăcerea, a auzit susurând mica fântână arteziană din grădina interioară. Stând și ascultând sunetul, dintr-odată s-a speriat: și-a dat seama că-l aștepta...

Fusako se schimbase: acum putea să vorbească, fără nici cea mai mică ezitare, despre propriile-i sentimente. Scrisorile voit îndrăznețe pe care i le trimisese de atâtea ori îi oferiseră o libertate nouă și neașteptată.

Ryūji reușea și el să converseze mai vesel și cu mai multă ușurință. Schimbarea începuse la Honolulu, când primise cea dintâi scrisoare de la Fusako. A devenit mai

---

1. Stil artistic din secolele al XVI-lea și al XVII-lea influențat de contactul cu „barbarii din Sud" – *nanban*, negustori sau misionari europeni, cu precădere spanioli și portughezi.

abordabil și a început să participe și el, cu plăcere, la sporovăiala generală din sala de mese. În scurtă vreme, toți ofițerii de pe vas îi cunoșteau în cele mai mici amănunte povestea de dragoste.

— Vrei să mergi să-l vezi pe Noboru? Și el abia aștepta să te întorci și cred că a adormit cu greu aseară.

Ryūji s-a ridicat, cu mult calm. Se simțea, fără urmă de îndoială, un om iubit și așteptat.

A scos din bagaj cadoul pentru Noboru și a urmat-o pe Fusako, urcând scara întunecată pe care, în acea noapte de vară, pășise pentru prima oară, cu picioare tremurânde. Acum pășea ferm, așa cum se cuvenea să facă un om care fusese acceptat de ceilalți.

Noboru le-a auzit pașii pe scară. Era încordat de așteptare și stătea țeapăn în pat. Totuși, sunetul nu părea cel așteptat.

S-a auzit o bătaie, apoi ușa s-a deschis larg. Primul lucru care i-a apărut lui Noboru în fața ochilor a fost un mic crocodil, maroniu-roșcat. Afară deja se înseninase și în cameră pătrundea o lumină albăstruie; pentru o clipă, crocodilul ivit în cadrul ușii, cu labele întinse în aer, cu gura căscată și ochii roșii, sclipitori, a părut viu.

„Oare și-ar face cineva blazon cu animale vii?“ s-a pomenit întrebându-se, cu mintea tulburată de febră. Își amintea că Ryūji îi povestise despre Marea de Coral, unde, în interiorul atolilor, luciul apei nu e brăzdat de nici cel mai mic val, în timp ce în afară, de partea cealaltă

a coralilor, se izbesc valurile furioase ale oceanului, iar în depărtare crestele lor înspumate par niște fantome albe. Durerea de cap pe care o simțea acum, mai suportabilă decât ieri, i se părea a fi spuma acelor valuri din largul atolilor. Iar crocodilul era însemnul puterii durerii lui de cap. În realitate, boala dăduse chipului său o expresie oarecum solemnă.

— Ia uite ce ți-am adus! a spus Ryūji, cu crocodilul în mâna întinsă, arătându-se în sfârșit de după tocul ușii.

Purta un pulover pe gât, cenușiu, și fața îi era puternic bronzată. Gândindu-se la momentul reîntâlnirii, Noboru își propusese să nu-i zâmbească marinarului sub nici o formă; sub pretextul bolii, a reușit să păstreze o expresie împietrită, ca de Buddha sculptat.

— Ce ciudat! Era atât de nerăbdător să te vadă! Poate că are iar febră, a adăugat mama, inutil.

Lui Noboru nu i se păruse niciodată atât de josnică.

— Crocodilul ăsta, a spus Ryūji cu un aer nepăsător, așezând animalul la căpătâiul patului lui Noboru, a fost împăiat de indienii din Brazilia. Indieni adevărați. La sărbători, își prind pe cap, peste podoabele din pene, crocodili din ăștia mici sau păsări de apă împăiate, iar pe frunte își pun trei oglinjoare rotunde. Când flăcările focurilor se reflectă în ele, zici că sunt diavoli cu trei ochi. La gât poartă coliere din colți de panteră, iar blănurile și le înfășoară peste șolduri. Au tolbe cu săgeți în spate și arcuri frumos colorate în mâini... În orice caz, crocodilii ăștia fac parte din costumul lor de sărbătoare.

— Mulțumesc.

Fără să spună mai mult, Noboru a mângâiat micile umflături de pe spinarea puiului de crocodil și labele slăbănoage și a studiat praful din jurul ochilor roșii de sticlă, adunat probabil în lunga vreme cât animalul împăiat stătuse pe raftul vreunei prăvălii de provincie din Brazilia. A reluat apoi în minte cuvintele lui Ryūji. Sub el așternutul era boțit, fierbinte și umed. În cameră era o căldură înăbușitoare din cauza sobei aprinse. Buzele, arse de febră, i se cojeau și bucățelele de piele cădeau pe pernă. S-a întrebat dacă buzele nu-i păreau prea roșii. În același timp, a aruncat fără voia lui o privire către comoda în spatele căreia se ascundea micuța gaură de observație. Imediat, s-a speriat. Dacă adulții i-au urmărit privirea și s-au uitat și ei într-acolo, bănuitori? Ba nu, era în regulă. Adulții erau mult mai puțin perspicace decât credea el, iar acum erau cufundați într-o dragoste care le obtura simțurile.

Noboru îl studia pe Ryūji. Pe chipul ars de soarele Tropicelor se vedea mai multă bărbăție, iar sprâncenele groase și dinții albi ieșeau și mai mult în evidență. Cu toate acestea, lui Noboru i se părea că detecta ceva forțat în discursul lui lung de adineauri, așa cum simțise exagerare și lingușiri și în scrisorile pe care le primise de la el din când în când. Ryūji pe care-l privea acum avea ceva fals; nu era Ryūji cel adevărat. În cele din urmă, Noboru n-a mai suportat și a spus:

— Hmm... îmi cam miroase a poveste inventată.

Dar Ryūji, în bunătatea lui, nu l-a înțeles.

— Ah, glumești? Pentru că e prea mic? Așa sunt crocodilii, când sunt pui. Dacă nu mă crezi, mergi să-i vezi la grădina zoologică.

— Noboru, te rog să nu fii nepoliticos! Mai bine arată-i colecția ta de timbre, ce zici?

Înainte să apuce el să întindă mâna, mama a luat de pe birou albumul în care Noboru adunase timbrele de la toate scrisorile trimise de Ryūji din multele țări prin care trecuse.

Fusako se așezase pe un scaun, cu fața către fereastra luminată, și întorcea pe rând paginile, în timp ce Ryūji privea de sus, din spatele ei, sprijinindu-se cu mâna de spătarul scaunului. „Amândoi au profiluri frumoase", și-a spus Noboru. Lumina slabă dar limpede de iarnă scotea în evidență conturul nasurilor celor doi. Păreau să fi uitat de prezența băiatului.

— Când plecați? a întrebat el deodată.

Mama i-a aruncat o privire uimită. Noboru a observat că pălise. Era fără îndoială întrebarea pe care Fusako ar fi vrut – și în același timp se temea – s-o pună.

Ryūji părea că rămăsese dinadins cu fața spre fereastră și cu spatele la ei. A strâns puțin din ochi și a rostit fără grabă:

— Încă nu știu.

Pe Noboru răspunsul l-a șocat. Fusako n-a spus nimic, însă întreaga ei ființă părea o sticlă cu dopul gata să țâșnească sub presiunea tuturor sentimentelor acumulate înăuntru. Avea pe chip acea expresie tâmpă,

tipic feminină, din care nu se înțelegea dacă era fericită sau nefericită. Lui Noboru i s-a părut că arată ca o spălătoreasă.

După câteva momente, Ryūji a vorbit din nou, calm. Adevărat sau prefăcut, avea tonul plin de compasiune al omului care știe că are puterea de a schimba destinele altora.

— În orice caz, descărcarea mărfurilor are să dureze până după Anul Nou.

De îndată ce mama și Ryūji au ieșit din cameră, pe Noboru l-a năpădit sângele în obraji de furie și l-a apucat tusea. Și-a scos de sub pernă jurnalul și a început să scrie:

Învinuiri aduse numitului Tsukazaki Ryūji:
Trei. La întrebarea „Când plecați?" a răspuns, în mod complet neprevăzut, „Încă nu știu".

A lăsat pensula jos și s-a gândit puțin, apoi, cuprins din nou de furie, a adăugat:

Patru. În primul rând, a venit din nou aici.

După o vreme, i s-a făcut rușine de propria-i furie. Pentru ce exersase atât de mult regula „Să nu-ți arăți niciodată sentimentele"? După ce și-a făcut reproșuri și și-a sondat cu multă atenție sufletul ca să depisteze orice fărâmă de furie rămasă ascunsă, a recitit ultimele două capete de acuzare. Era mulțumit: nu conțineau nici urmă de greșeală.

Chiar atunci a sesizat un zgomot ușor venind din camera alăturată. Probabil că era mama, însoțită de Ryūji... iar camera lui nu era încuiată! Inima i-a bătut mai tare: cum să facă, în camera neîncuiată, la acea oră a dimineții, și cât se poate de rapid – pentru că fie și o clipă conta –, să scoată sertarele comodei și să se strecoare în spațiul îngust, fără să-și dea cineva seama?

Capitolul 2

Fusako a primit cadou o poșetă din piele de tatu. Era un obiect ciudat, cu închizători și cusături grosolane, dar a purtat-o bucuroasă, ba chiar s-a mândrit cu ea și la magazin, făcându-l pe bătrânul manager să se încrunte.

Pentru că ultima zi a anului se anunța foarte agitată la magazin, Fusako a mers la lucru, iar Ryūji, la rândul său, n-a putut refuza cartul de după-amiază. De data aceasta însă, celor doi li s-a părut firesc să petreacă o jumătate de zi separat.

Trecuse deja de ora zece seara când Fusako s-a întors de la magazin. A descoperit că Ryūji ajutase și el la curățenia generală și, împreună cu Noboru și menajera, terminaseră cu dereticatul mai devreme ca în alți ani. Întocmai ca pe vas, Ryūji a condus operațiunea, dând comenzi scurte în stânga și-n dreapta, iar Noboru, care din acea dimineață nu mai avea febră, le executase bucuros. Ryūji își suflecase mânecile puloverului și-și legase un prosop pe cap. Noboru l-a imitat, legându-și și el un prosop pe cap, iar obrajii i-au prins culoare. Când

Fusako a ajuns acasă, cei doi terminaseră curățenia la etaj și tocmai coborau, cu cârpe și găleți în mâini. Fusako i-a privit cu uimire și bucurie, dar și-a făcut puțin griji pentru Noboru, care abia se ridicase din pat.

— N-are nimic! Când muncești și transpiri, se duce răceala! i-a spus Ryūji, cam grosolan, dar vrând probabil s-o liniștească.

De mult nu mai răsunase în casă o voce bărbătească, în fața căreia până și pereții și stâlpii vechi de lemn păreau să se chircească intimidați.

Când s-au adunat cu toții să asculte clopotele de la miezul nopții și să mănânce tradiționalii tăiței din hrișcă, menajera a povestit, ca în fiecare an, una dintre amintirile sale:

— Pe vremuri, când lucram la familia MacGregor, de Anul Nou veneau mulți invitați și, fix la miezul nopții, se sărutau cu toții. O dată, un irlandez bărbos mi-a tras și mie o pupătură lipicioasă pe obraz...

După ce s-au retras în dormitor, Ryūji n-a mai așteptat nici o clipă și a îmbrățișat-o pe Fusako. Când a apărut prima geană de lumină, în zori, i-a făcut o propunere copilărească: să meargă în parcul din apropiere ca să sărbătorească primul răsărit de soare al anului. Fusako, bucuroasă, s-a lăsat imediat sedusă de ideea nebunească de a fugi afară, sub cerul înghețat.

S-au îmbrăcat repede cu ce le-a picat în mână. Fusako și-a pus dresuri și pantaloni, un pulover de cașmir și,

pe deasupra, încă un pulover de schi, foarte frumos, fabricat în Danemarca. Ryūji, îmbrăcat cu jacheta lui obișnuită, și-a trecut brațul pe după umărul ei și, tiptil, au descuiat ușa de la intrare și au ieșit afară.

S-au bucurat de aerul proaspăt al dimineții care le-a învăluit trupurile încinse. Au luat-o la fugă către parcul pustiu, râzând în voie, s-au hârjonit printre chiparoși și s-au luat la întrecere cine scotea pe gură mai mult abur, în aerul înghețat. Li se părea că un strat fin de gheață le cuprinsese interiorul gurilor înfierbântate de îmbrățișările din noaptea trecută.

S-au dus lângă gardul parcului ca să privească portul de sus. Trecuse bine de ora șase și Luceafărul asfințea. Luminile clădirilor și ale depozitelor, ca și luminițele roșii de pe catargele vaselor din larg se distingeau clare, iar fasciculele de lumină verde și roșie ale farului turnant alungau întunericul din parc; contururile caselor începuseră să prindă formă iar cerul se colora în sângeriu și violaceu spre răsărit. Slab și întrerupt, din depărtare, a răzbătut până la ei, purtat de briza de dimineață care înfiora crengile subțiri ale arbuștilor, primul cântat al cocoșilor.

— Să avem un an bun! s-a rugat Fusako cu voce tare.

De frig, își apropiase obrazul de chipul lui Ryūji, iar el a sărutat-o și a răspuns:

— Sunt sigur c-o să avem un an bun!

Încet, în fața ochilor lor ceva căpăta formă proprie, desprinzându-și silueta din suprafața compactă a apei:

o clădire. Privind lampa roșie de pe scara de incendiu, Ryūji a simțit dintr-odată, intens, semnele vieții pe uscat. În luna mai avea să împlinească treizeci și patru de ani. Trebuia să renunțe la visul prea îndelungat. Trebuia să înțeleagă că, pe lumea asta, nu exista glorie care să-l aștepte numai pe el. Luminițele palide de la streșinile depozitelor puteau să nu se trezească la prima geană de lumină, dar el, Ryūji, trebuia.

Deși era prima zi a anului, dinspre port răzbătea forfota dintotdeauna. Din când în când, un șlep se desprindea dintre cele ancorate pe canal și pornea, cu motorul duduind. Suprafața apei, pe care se reflectau luminile vaselor trase la chei, căpăta treptat o nuanță purpurie. Ora șase și douăzeci și cinci de minute. Lămpile din parc s-au stins toate deodată.

— Nu ți-e frig? o tot întreba Ryūji.

— Mi-au înghețat și gingiile. Dar nu contează. În curând va răsări soarele.

De câte ori o întreba dacă nu-i e frig, se întreba și el, în adâncul sufletului: „Chiar ai să renunți? La sentimentele pe care ți le transmite oceanul, la beția întunecată pe care ți-o dă freamătul continuu al valurilor, la sublimul despărțirilor? La lacrimile dulci pe care ți le aduc în ochi cântecele marinărești? La viața departe de lume, în care bărbatul devine tot mai bărbat?“

Atracția față de moarte, adânc ascunsă în suflet. Gloria care aștepta în depărtare, moartea care aștepta în depărtare... Toate erau „în depărtare“, negreșit în depărtare.

Putea să renunțe la ele? Întotdeauna înfruntase direct freamătul valurilor întunecate și razele de lumină trimise din ceruri, printre nori, iar acum sufletul i se îndoia, ba oprit din drum, ba ridicându-se semeț, incapabil să deosebească între sentimentele nobile și cele vrednice de dispreț. Își punea pe seama mării și împlinirile, și eșecurile. Iar acum voia el cu adevărat să renunțe la acea senină libertate?

Pe de altă parte, pe drumul de întoarcere, Ryūji descoperise că se săturase de greutățile și plictisul vieții pe mare. Era convins că gustase din toate, iar acum nu-i mai rămăsese nici un gust necunoscut. Și ce să vezi? Gloria nu era de găsit! Nicăieri pe lumea asta. Nici în emisfera nordică, nici în cea sudică. Nici sub Crucea Sudului, adorată de marinari.

Începuseră să se zărească și depozitele de cherestea, prin țesătura complicată a construcțiilor de pe țărm. Cocoșii cântau, iar cerul se colora timid. Luminile de pe vasele din port se stinseseră, iar siluetele acestora, învăluite în ceață, erau fantomatice. Cerul se înroșise puțin și norii din lateral se deplasau către largul mării. În spatele celor doi parcul părea că se mărește, tot mai vizibil. Fasciculele de lumină ale farului turnant s-au stins și ele, lăsând în urmă doar sclipirea intermitentă a punctelor luminoase, roșii și verzi.

Era ger puternic. Cei doi, sprijiniți de gardul parcului, îmbrățișați, băteau din picioare să se încălzească. Îi răzbise frigul, dar nu de la obrajii goi, ci începând cu picioarele.

— De-acum mai e puțin, a spus Fusako, peste ciripitul vesel al păsărelelor.

Rujul cu care se dăduse în grabă înainte de plecare ieșea în evidență, aprins, pe chipul palid și răvășit de frig. Lui Ryūji i s-a părut nespus de frumoasă.

Câteva clipe mai târziu, un contur arămiu s-a ridicat încet pe cerul puțin cenușiu, departe, în dreapta grămezilor de cherestea. Curând, discul roșu al soarelui a apărut în întregime, dar razele îi erau încă slabe și-l puteau privi direct, ca pe o lună plină roșie.

— Sigur o să avem un an bun, dacă am reușit să vedem împreună primul răsărit de soare! Știi că e prima oară în viața mea când văd răsăritul de Anul Nou?

Glasul lui Fusako era schimbat, din cauza frigului. Ryūji a spus, cu vocea puternică cu care dădea ordine pe punte, iarna, în contra vântului din nord:

— Nu vrei să te măriți cu mine?

— Poftim?

Iritat că trebuia să repete, Ryūji a adăugat și ce nu ținea neapărat să spună cu voce tare:

— Te-am întrebat dacă nu te măriți cu mine. Oi fi eu doar un marinar, dar asta nu însemnă că mi-am irosit viața. Poate că ai să râzi de mine, dar am pus deoparte două milioane de yeni. Am să-ți arăt carnetul de economii. Asta e toată averea mea. Indiferent dacă accepți sau nu să te măriți cu mine, îți dau ție tot ce am.

Cuvintele sale simple i-au mers la inimă femeii rafinate, mult mai mult decât ar fi crezut. De fericire, Fusako a izbucnit în plâns.

Soarele își sporise strălucirea și ochii îngrijorați ai lui Ryūji nu mai suportau să-l privească direct. Sirenele vapoarelor reverberau, se auzeau mașinile pe străzi, iar portul se trezea și el, într-un vacarm nesfârșit. Orizontul era ascuns în ceață. Soarele își trimitea primele raze direct către apa mării, ca un abur purpuriu.

— Sigur că vreau! Dar e nevoie să mai discutăm unele lucruri. Despre Noboru, despre serviciul meu... Pot să-ți pun o condiție? Dacă ai să te îmbarci iar în curând, mie-mi va fi greu să...

— N-am să plec chiar imediat. Sau...

Ryūji s-a oprit, ezitând.

*

Fusako ducea o viață în stil european, într-o casă care nu avea nici măcar o cameră tradițională japoneză, însă de Anul Nou păstra obiceiurile, servind în sufrageria occidentală *toso* – *saké*-ul ritual – și preparatele specifice primei zile a anului.

Când a intrat în încăpere, după ce, ca să alunge oboseala unei nopți nedormite, s-a spălat pe față cu apă „tânără" – prima apă scoasă din fântână în dimineața noului an, Ryūji a avut sentimentul că nu se afla în Japonia, ci poate la un consulat japonez dintr-un port din nordul Europei. Odată, în timpul unei călătorii la sfârșitul anului, ofițerii de pe vas au fost invitați să petreacă Anul Nou la consulatul japonez. Și acolo era o sală de recepții în stil occidental, foarte luminoasă, iar pe masă erau aranjate, pentru fiecare oaspete, butelcuțe

cu *saké*, cești din lemn așezate pe suporturi lăcuite și cutii lăcuite, suprapuse, pline cu delicatese tradiționale, într-o armonie de culori.

În sufragerie era și Noboru, purtând la gât o cravată înnodată cu grijă. Și-au făcut cu toții urările tradiționale. Când s-au pregătit să bea din *saké*-ul ritual, Noboru a întins mâna, obișnuit din anii trecuți să primească el prima cești cuță, însă mama l-a mustrat.

— Dar ar fi ciudat să bea domnul Tsukazaki din cești cuța cea mai mică! a obiectat băiatul, mimând o indignare copilărească, și în același timp fără să-l slăbească din ochi pe Ryūji.

Acesta a apucat cești cuța cu mâinile lui mari, făcând-o să pară și mai mică, și a dus-o la buze. Între degetele lui grosolane, obișnuite să tragă de parâme, cești cuța roșie lăcuită, decorată cu o floare de prun delicată, părea de-a dreptul vulgară.

După ce au închinat cești cuțele cu *saké*, Ryūji, chiar înainte să-l îndemne Noboru, a început să le povestească despre un uragan cu care se luptase în Marea Caraibilor.

— Când vasul începe să se clatine, abia mai putem să fierbem orezul. Cum-necum, îl gătim și-l facem găluște ca să-l mâncăm. Pe mese nu mai stau nici bolurile, așa că strângem totul din sala de mese, ne așezăm pe jos turcește și ne mâncăm găluștele de orez. Însă de data asta uraganul din Marea Caraibilor a fost colosal! *Rakuyō-maru* e un vapor vechi de douăzeci de ani, cumpărat din străinătate. Pe vreme rea ia întotdeauna apă.

Acum apa a intrat, șiroaie, pe lângă niturile de pe fundul carenei. În cazuri din astea muncim cu toții cot la cot, ca niște șobolani care se înecă, și nici nu mai facem diferența între ofițer și echipaj. Scoatem apa, punem panouri hidrofuge, izolăm în mare grabă ca să oprim infiltrația... de multe ori, în timpul lucrului, ne izbim de pereți sau bâjbâim în întuneric, pentru că se întrerupe curentul, dar nici n-avem răgaz să ni se facă frică... Asta e. Sunt marinar de atâția ani, dar tot urăsc furtunile. De fiecare dată cred că-mi sună ceasul. Iar acum, cu o seară înainte de uragan, cerul a fost atât de roșu încât ziceai că luase foc. Pe urmă roșul s-a înnegrit, iar marea a devenit brusc foarte calmă. Am avut așa, o presimțire...

Fusako și-a acoperit urechile cu palmele și a strigat:

— Vai! Nu mai vreau să aud!

Lui Noboru i s-a părut prea teatral gestul mamei, de vreme ce, în mod evident, episodul de aventură era povestit pentru el. Sau poate că era povestit pentru ea? Gândul l-a deranjat peste măsură. Ryūji mai depănase și altă dată amintiri de pe mare, însă acum tonul era diferit. Era tonul vânzătorului ambulant care-și dă jos legătura grea din spate, o desface sub ochii tăi și, cu mâinile murdare, scoate dinăuntru minunății de tot felul și-și laudă marfa. În cazul de față, minunățiile erau uraganul din Marea Caraibilor, peisajul din Canalul Panama, o sărbătoare într-un sat prăfuit din Brazilia, norii de pe cer, o ploaie torențială la Tropice care a inundat într-o clipă un sat întreg, papagalii în șapte culori și țipetele lor înfricoșătoare sub cerul negru...

Capitolul 3

Rakuyō-maru a plecat din port pe data de 5 ianuarie, însă fără Ryūji, care a rămas oaspetele familiei Kuroda.

Magazinul Rex s-a redeschis pe 6 ianuarie. Bucuroasă că vaporul a plecat, dar Ryūji a rămas, Fusako a ajuns la magazin aproape de prânz și a primit urările tradiționale din partea managerului, domnul Shibuya, și a tuturor angajaților.

O aștepta și o factură din partea unui distribuitor din Anglia, pentru câteva duzini de articole:

Către Rex & Co. Ltd., Yokohama
Comanda nr. 1062-B

Vasul cu care sosise marfa se numea *El Dorado*. Erau două duzini și jumătate de pulovere și veste bărbătești, plus o duzină și jumătate de pantaloni măsurile 34, 38 și 40, în valoare de 82 500 de yeni, la care se adăuga un comision de 10 % pentru distribuitor, asta însemnând în total 90 750 de yeni. Dacă lăsa lucrurile ca atare cam

o lună, ar fi putut obține un profit de 50 000 de yeni. Jumătate din marfă îi fusese comandată de un client fidel și avea s-o vândă repede. Cât despre restul articolelor, nu exista riscul să le scadă valoarea dacă aștepta un timp, deoarece distribuitorul englez fixase prețul cu amănuntul și întrerupea relațiile cu oricine încerca să vândă mai ieftin.

Domnul Shibuya a intrat în birou și i-a spus:

— Pe data de 25 ianuarie compania Jackson organizează o expoziție a colecției de primăvară-vară. Ne-au trimis o invitație.

— Da? Iar intrăm în competiție cu cei de la departamentele de aprovizionare ale marilor magazine din Tōkyō. Dar ei parcă sunt orbi.

— N-au cum să înțeleagă, de vreme ce ei înșiși n-au purtat niciodată lucruri de calitate.

— Ai dreptate!

Fusako a însemnat ziua în agenda ei de birou.

— Mâine trebuie să mergem la Ministerul Comerțului, nu-i așa? Nu mă prea pricep să discut cu oficialii, așa că mă bazez pe dumneata. Eu doar am să stau acolo și am să zâmbesc frumos.

— Desigur. Printre funcționarii mai în vârstă se află și unul care-mi este prieten de multă vreme.

— Mi-ai mai spus. O să ne fie de ajutor.

Pentru a atrage noi clienți, Rex încheiase un contract cu un magazin din New York, Men's Town and Country, și-i fusese deja emisă o scrisoare de credit, iar acum

trebuia să obțină permisul de import de la Ministerul Comerțului.

Lui Fusako i-a căzut privirea pe gulerul din păr de cămilă al vestei pe care o purta bătrânul manager, slab și elegant, și a întrebat, de parcă tocmai își amintise:

— Domnule Shibuya, cum mai stai cu sănătatea?

— Nu chiar atât de bine pe cât mi-aș dori. Cred că e o nevralgie, dar durerea se tot răspândește...

— Ai fost la doctor?

— Nu. A fost și Anul Nou...

— Dar te simțeai rău încă dinainte de sfârșitul anului.

— Atunci n-am avut vreme de doctori...

— Trebuie să mergi cât mai curând! Dacă dumneata pățești ceva, n-aș putea să mă descurc singură.

Managerul a zâmbit ambiguu, pipăindu-și nervos nodul strâns al cravatei, cu mâna albă, pătată ici-colo de semnele bătrâneții.

Pe ușa lăsată deschisă și-a făcut apariția o angajată a magazinului, anunțând sosirea actriței Yoriko Kasuga.

— Pesemne are iarăși filmări în apropiere, a spus Fusako și a coborât în grădina interioară.

De data asta Yoriko Kasuga venise neînsoțită. Purta o haină din blană de nurcă și stătea cu spatele, privind în vitrină.

După ce a cumpărat câteva mărunțișuri, un ruj Lancôme și un stilou Pelikan de damă, Fusako a invitat-o să ia masa de prânz împreună. Chipul celebrei

actriţe a strălucit de bucurie. Fusako a dus-o la Centaure, un mic restaurant franţuzesc de pe o străduţă din Nishi-Shibahashi, unde se adunau mulţi iahtmani. Proprietarul era un *gourmet* care lucrase la Consulatul Francez până ieşise la pensie.

Fusako o observa pe femeia simplă şi mai degrabă insensibilă de lângă ea, vrând parcă să-i cântărească singurătatea. Actriţa nu reuşise să obţină nici unul dintre premiile pe care le socotise, an de an, ca fiind sigure. Şi vizita ei de astăzi era de fapt un pretext pentru a se ascunde de privirile oamenilor curioşi s-o vadă pe actriţa care a ratat din nou premiul. Deşi ar fi trebuit să aibă o mulţime de admiratori, iată că singura persoană cu care putea fi sinceră era proprietara unui magazin cu mărfuri de import din Yokohama, care nici măcar nu-i era prietenă apropiată. Fusako se hotărâse să nu aducă deloc vorba, în timpul mesei, despre premiile festivalului de film.

Au mâncat *bouillabaisse* şi au băut din „vinul casei". Yoriko nu se descurca cu meniul în franceză, aşa că a comandat Fusako şi pentru ea.

— *Mama-san*, eşti cu adevărat frumoasă. Mi-ar plăcea şi mie să fiu ca dumneata, i-a spus Yoriko, deşi ea însăşi era neobişnuit de frumoasă.

Fusako nu mai întâlnise pe cineva atât de neatent la propria-i frumuseţe. Actriţa avea bustul perfect, ochii frumoşi, nasul fin şi buze înnebunitoare, însă era chinuită de un straniu complex de inferioritate. Ajunsese

să fie obsedată de ideea că nu primise niciodată vreun premiu pentru că bărbații o vedeau doar ca pe o bucățică delicioasă.

Fusako a urmărit-o pe femeia frumoasă și renumită, dar nefericită, din fața ei, cum semna, cu o satisfacție abia perceptibilă, în cartea de onoare a restaurantului, pe care i-o adusese chelnerița. Starea de spirit a actriței se putea măsura întotdeauna după atitudinea pe care o avea când dădea autografe. Acum semnase cu o dezinvoltură aproape bahică, și părea gata să-și doneze până și un sân, dacă i-ar fi cerut-o cineva.

— Singurii în care te poți încrede pe lumea asta sunt fanii, chiar dacă n-au o ținere de minte formidabilă, i-a spus actrița lui Fusako în timpul mesei, aprinzându-și o țigaretă subțire, de import.

— În mine nu aveți încredere? a întrebat-o Fusako la rândul ei, ca s-o tachineze, fiind sigură că răspunsul avea să fie favorabil.

— Dacă n-aveam încredere în dumneata, nu băteam drumul până la Yokohama! Ești singura mea prietenă! Ăsta e adevărul. Te rog să mă crezi! De mult nu m-am mai simțit atât de împăcată. Și asta numai datorită dumitale, *Mama-san*.

Folosise iarăși adresarea pe care Fusako o ura din tot sufletul.

Pe pereții micului restaurant erau atârnate acuarele care reprezentau iahturi celebre de-a lungul istoriei. Fețele de masă în carouri roșii dădeau locului un aer vesel,

însă restaurantul era gol. Vântul șuiera prin cercevelele vechi ale ferestrelor. Afară, pe strada pustie, se vedea un ziar purtat prin aer de vântul puternic din nord. Peste tot în jur erau numai depozite cu pereții gri.

Yoriko a luat masa ținându-și pe umeri haina din blană de nurcă. Pe piept îi tremura un colier greu, din zale aurii, care amintea de funiile sacre împletite cu care se împodobesc palanchinele zeităților la festivaluri. Fugise de lumea care se hrănea cu bârfe, lăsase în urmă și propriile-i ambiții, și acum era mulțumită, ca o femeie care muncește din greu și, într-un moment de răgaz, se așază să se odihnească pe iarba ofilită, într-o pată de soare.

Deși motivele ei de fericire ori nefericire i se păreau întotdeauna șubrede celui care o privea din afară, reușea să întrețină o familie de zece persoane, și în momente ca acesta forța ei era cât se poate de vizibilă. Era chiar lucrul de care-și dădea seama cel mai puțin, frumusețea.

Dintr-odată, Fusako a realizat că-și găsise în sfârșit confidenta ideală. Și-a deschis cu ușurință inima în fața actriței. Îmbătată de bucuria retrăirii lucrurilor pe care le povestea, nu se mai putea opri, relatând până și cele mai mici detalii.

— Deci ți-a dat carnetul lui de economii și sigiliul personal[1]?

— Eu m-am împotrivit, dar...

---

1. În mod curent, japonezii folosesc un mic sigiliu rotund, cu numele lor, în loc de semnătură personală.

— De ce să te împotrivești? Ce bărbat adevărat! Sunt sigură că suma nu înseamnă mare lucru pentru dumneata, dar gestul în sine ar trebui să te bucure mult. Uite că mai există așa bărbați! Cei care se învârt în jurul meu sunt toți niște profitori. Ești tare norocoasă!

Fusako a fost uimită să descopere spiritul practic al actriței, care, după ce a ascultat toată povestea, i-a mai dat și sfaturi precise.

În primul rând, înainte să se căsătorească, trebuia să ceară unei agenții de detectivi particulari să-l verifice pe Ryūji. Costa cam treizeci de mii de yeni și trebuia să le dea și o fotografie a subiectului. Dacă-i zorea puțin, putea avea rezultatul într-o săptămână. Din întâmplare, actrița chiar cunoștea o asemenea agenție și i-o putea recomanda cu mare plăcere.

În al doilea rând, deși probabil nu era și cazul de față și n-avea de ce să se îngrijoreze, uneori marinarii sunt purtători de boli, așa că era bine să meargă amândoi la o clinică discretă, la alegerea lui Fusako, să-și facă un control medical și să facă schimb de certificate.

În al treilea rând, trebuia luat în considerare copilul, însă, de vreme ce era vorba de relația dintre un fiu și un nou tată, n-avea de ce să-și facă prea multe griji; mai complicat ar fi fost în cazul unei mame vitrege; oricum, băiatul îl privea pe marinar ca pe un erou, iar bărbatul părea să fie un om blând, așa că în mod sigur lucrurile aveau să meargă bine.

În al patrulea rând, bărbatul nu trebuia lăsat să piardă vremea nici o secundă în plus. Dacă Fusako avea de

gând, pe viitor, să-l numească la conducerea magazinului, atunci trebuia chiar de mâine să-l pună la treabă, ca să se deprindă cu mersul lucrurilor, mai ales că domnul Shibuya, managerul, era tot mai slăbit.

În al cincilea rând, deși din gestul de a-i da lui Fusako carnetul său de economii se vedea că nu e un om lacom, trebuia luat în calcul faptul că acțiunile companiilor maritime erau în continuă scădere de vreun an încoace, ca urmare a recesiunii, și că el însuși dorise să renunțe la meseria de marinar; iar Fusako, văduvă fiind, trebuia să aibă grijă să nu coboare sub condiția ei; de aceea, trebuia să insiste să aibă o poziție egală, așa încât să nu aibă surprize neplăcute din partea partenerului.

Yoriko i-a înșirat toate cele de mai sus în termeni foarte simpli și ușor de priceput. Fusako era uimită să descopere atât de multă judecată la femeia aceea tânără pe care o considerase întotdeauna neroadă.

— Cât de bine vă pricepeți! i-a spus actriței, părând foarte impresionată.

— Odată ce-ți dai seama din ce aluat sunt făcuți bărbații, e ușor. Eu, demult, am vrut să mă căsătoresc cu cineva. I-am mărturisit unuia dintre producătorii noștri. E foarte bun în meseria lui și cred că-l știi și dumneata, domnul Murakoshi de la Studiourile Kōei. N-a pomenit deloc nici de munca mea, nici de popularitate, nici de contract. Mai întâi m-a felicitat, cu un zâmbet minunat, și pe urmă mi-a înșirat toate câte ți le-am spus mai devreme. Fiindcă mie mi s-a părut prea complicat,

l-am lăsat pe el să se ocupe. După o săptămână, am aflat că bărbatul cu care voiam să mă mărit avea alte trei femei, plus doi copii din flori și o boală rușinoasă. Era un puturos care avea de gând, după ce ne căsătoream, să-mi alunge toată familia și să trăiască pe spatele meu. Ce spui de asta? Așa sunt bărbații. Sigur, mai există și unele excepții...

Din clipa aceea, Fusako a urât-o pe actriță. De fapt, în mod bizar, ura ei includea și indignarea de femeie burgheză, fermă și onestă. În percepția ei, insinuarea involuntară a actriței nu se limita doar la Ryūji, ci era o insultă generală adresată în egală măsură familiei și educației lui Fusako, bunelor obiceiuri ale casei Kuroda și onoarei soțului defunct.

Mușcându-și buzele, Fusako și-a spus în sinea ei că, în fond, viața ei era complet diferită de viața actriței și neplăcerile cu care se confruntase aceasta n-aveau cum să i se întâmple și ei. „Orice ar fi, trebuie să o fac să înțeleagă. Însă deocamdată, cât avem o relație de vânzător și client, nu se poate."

Fusako nici nu-și dădea seama că furia ei de acum o adusese într-o poziție diametral opusă față de pasiunea violentă de care fusese cuprinsă în acele nopți de vară. În adâncul sufletului său, nu era furioasă din cauza lui Ryūji, ci pentru că de atâta vreme, de când îi murise soțul, se străduise din răsputeri să facă din ea și fiul ei o familie sănătoasă. Insinuarea actriței suna exact ca lucrul de care se temea cel mai mult, și anume gura

lumii care ar fi putut-o acuza de lipsă de discernământ. Tocmai când lipsa ei de discernământ părea că urma să aibă un final fericit, Yoriko a rostit, cu bună-știință, acele vorbe de rău augur... Fusako se sufoca de furie pentru soțul ei răposat, pentru familia Kuroda, pentru Noboru și pentru toate celelalte motive născute din nesiguranță. „Dacă Ryūji-*san* era un bărbat profitor și cu secrete, mi-aș fi dat seama. Eu nu sunt oarbă, ca femeile proaste. Mă pot încrede în ochii mei."

Gândind așa, nega pasiunea de neînțeles din vara ce trecuse, dar șoaptele din sufletul ei începuseră să fiarbă și, transformate în strigăte, amenințau să erupă.

Yoriko își bea tihnită cafeaua de după masă, fără să remarce zbuciumul sufletesc al lui Fusako. Brusc, și-a ridicat puțin mâneca stângă și i-a arătat încheietura albă:

— Te rog să nu mai povestești nimănui. Îți spun secretul meu doar pentru că ești *Mama-san* și am încredere în dumneata: asta e rana de atunci, când am vrut să mă mărit. Am încercat să mă sinucid, cu o lamă de ras.

— Vai de mine! Și n-a apărut în ziare? a întrebat Fusako pe un ton dominant, din nou stăpână pe ea.

— Domnul Murakoshi s-a mișcat foarte repede și a înăbușit zvonurile. Dar am sângerat mult.

Yoriko a ridicat brațul, și-a sărutat tandru încheietura, apoi a întins-o către Fusako, invitând-o s-o studieze. Cicatricele abia se vedeau: câteva firișoare subțiri și albe, suprapuse, urme ale unor tăieturi care cu siguranță fuseseră superficiale. Cuprinsă de dispreț, Fusako

s-a prefăcut că examinează încheietura îndelung, ca și cum nu reușea să distingă urmele.

Redevenind proprietăreasa magazinului, a exclamat, încruntând din sprâncene a compasiune:

— Îmi pare nespus de rău! Dacă ați fi reușit, o țară întreagă v-ar fi plâns! Ce păcat de un asemenea trup superb! Aș vrea să-mi promiteți că n-o să mai încercați niciodată!

— Sigur că n-am să mai fac așa o prostie, nici să mă roage cineva! Am hotărât să trăiesc numai de dragul celor care m-ar plânge dac-aș muri. M-ai plânge și dumneata, *Mama-san*?

— Ei, să nu mai vorbim despre asta acum, a replicat Fusako, cu multă blândețe.

În mod normal, Fusako ar fi considerat că era de rău augur să se adreseze înainte de toate unei agenții de detectivi particulari, așa cum îi recomandase Yoriko, dar acum chiar își dorea să primească un rezultat opus așteptărilor actriței.

— Întâmplător, mâine trebuie să merg la Tōkyō, împreună cu managerul meu. Când terminăm, lui am să-i dau drumul, iar eu am să merg singură la agenție. Ați putea să-mi scrieți câteva cuvinte de recomandare pe una dintre cărțile dumneavoastră de vizită?

— Cu mare plăcere!

Actrița a scos din geanta din piele de crocodil stiloul de damă pe care tocmai îl cumpărase de la Rex, apoi, după îndelungi căutări, a găsit și o micuță carte de vizită.

*

Opt zile mai târziu, Fusako i-a telefonat actriței și au avut o convorbire lungă. Era foarte mândră:

— V-am sunat să vă mulțumesc! Vă sunt cu adevărat recunoscătoare! A mers totul după cum mi-ați spus. ...Da, un mare succes! ...Raportul este cât se poate de interesant. A meritat cei treizeci de mii de yeni. Să vă citesc un pic? Aveți timp? Bun, atunci ascultați, draga mea prietenă. Zice în felul următor:

Raport special de investigații
În urma solicitării dumneavoastră, vă aducem la cunoștință următoarele:
1. În legătură cu numitul Tsukazaki Ryūji, am investigat, conform indicațiilor solicitantului,
(a) autenticitatea informațiilor biografice;
(b) relația cu persoanele de sex feminin și eventuala coabitare cu acestea;
(c) altele.
Nu s-a constatat nici o inadvertență cu informațiile deținute de solicitant. Mama, Masako, a decedat când subiectul avea zece ani. Tatăl, Hajime, a lucrat la primăria cartierului Katsushika din Tōkyō. Nu s-a recăsătorit, dedicându-se complet creșterii copiilor. Casa părintească a ars în urma unui bombardament în luna martie a anului Shōwa 20[1]*. În același an, în luna mai,*

1. 1945. Perioada istorică Shōwa este cuprinsă între anii 1926 și 1989.

sora subiectului, Yoshiko, a decedat de tifos. După absolvirea liceului de marină comercială, subiectul...

... în fine, și tot așa o ține. Ce stil greoi! Am să sar câteva detalii. Apoi:

În ceea ce privește relațiile cu persoane de sex feminin, nu s-a constatat în prezent existența unei relații de durată ori vreo dovadă a coabitării, și nu există dovezi care să sugereze existența unor asemenea relații de durată nici în trecut...

...Cum? ...Așa scrie. Da, așa e formulat. Mai departe:

Deși subiectul manifestă anumite excentricități, este complet dedicat muncii sale, are din plin simțul răspunderii, este sănătos fizic și nu există evidența unor boli trecute. Din investigațiile curente, nu au fost confirmate boli mintale sau alte boli ereditare nici în cazul subiectului, nici la rudele sale apropiate ...

A, și pe urmă:

Nu s-au identificat datorii financiare deținute de subiect și nici solicitări de avansuri bănești sau împrumuturi de la compania angajatoare. Subiectul are o situație financiară perfect în regulă. În ceea ce privește caracterul, se pare că subiectul preferă singurătatea și evită situațiile sociale, de aceea nu întotdeauna se înțelege bine cu colegii de muncă...

În fine, important e că se înțelege bine cu mine.... A, da? Un musafir? Atunci vă las. Vă mulțumesc încă o dată pentru amabilitate. Și vă aștept din nou, cât de curând, la magazin... Cine, Ryūji? Da, v-am urmat sfatul și, de vreo două-trei zile, l-am adus ca ucenic la magazin. Când mai veniți, am să vi-l prezint. Da... da, mulțumesc mult! La revedere!

Capitolul 4

Noboru a reînceput școala pe 11 ianuarie, dar orele s-au încheiat înainte de prânz. În timpul vacanței, prietenii nu avuseseră ocazia să se întâlnească. Șeful a trebuit să se supună capriciului părinților și să-i însoțească într-o excursie în regiunea Kansai. Regăsindu-se în sfârșit, după ce și-au mâncau prânzul la școală, Noboru și ceilalți au hotărât să meargă la capătul digului Yamashita, care era întotdeauna pustiu.

— Vă imaginați probabil c-o să înghețăm de frig. Toată lumea crede așa, dar se înșală. Acolo e, de fapt, un adăpost foarte bun, unde nu suflă vântul. O să vedeți când ajungem, a spus Șeful.

După-amiaza, cerul a început să se acopere și s-a lăsat ger. Până la capătul digului băieții au mers cu vântul dinspre nord bătându-le drept în față. Sufla atât de puternic, încât aproape că le sucea capetele. La capătul digului se încheiaseră deja lucrările, în afara unui chei, care era doar pe jumătate construit. Marea plumburie fre-

măta, iar două-trei geamanduri se clătinau, spălate fără încetare de valuri. În partea opusă, pe țărmul întunecat, nu se zăreau decât cele cinci coșuri ale unei companii de electricitate. Fumul gălbui plutea în aer, ascunzând conturul acoperișurilor. De pe draga oprită în stânga cheiului în construcție răsunau, purtate de apă, strigătele muncitorilor. Cele două faruri joase care semnalau intrarea în port, vopsite în alb și roșu, se vedeau în depărtare, aproape suprapuse.

La cheiul din fața Antrepozitului Municipal nr. 5, aflat înspre dreapta, era ancorat un cargobot de cinci-șase mii de tone, care părea foarte vechi. Drapelul arborat la pupa era și el înnegrit de vreme. De partea cealaltă a antrepozitului un vas străin părea că tocmai coboară ancora. Bigile albe și frumoase se înălțau peste acoperișuri, doar ele aducând sclipire peisajului mohorât.

Au înțeles imediat care era adăpostul pe care îl pomenise Șeful: o mulțime de containere abandonate în dezordine pe terenul dintre dig și antrepozite, unele verzi, altele gri metalic, suficient de mari cât să încapă în ele un vițel. Aveau pereții din placaj, prinși într-un cadru solid din metal. Bucățile de placaj erau vopsite în gri, ca și metalul, și pe fiecare era scris numele companiei exportatoare.

De îndată ce le-au descoperit, cei șase băieți au pornit în explorare, strecurându-se prin toate deschizăturile, bulucindu-se unii în alții când veneau din sens opus pe culoarele înguste dintre containere și urmărindu-se,

petrecându-și timpul exact ca niște copii. Erau deja toți lac de sudoare când Șeful a descoperit un loc pe placul său, un container aflat chiar în mijlocul grămezii, cu doi pereți căzuți dar cu cadrul metalic intact și cu întreg conținutul dispărut, lăsând la vedere placajele din interior.

Șeful a imitat un strigăt de pasăre ca să-și cheme tovarășii împrăștiați care încotro. Unii s-au așezat direct pe podea, alții au rămas în picioare, sprijinindu-se cu mâinile de scheletul metalic al containerului. Toți aveau sentimentul că straniul lor vehicul urma să fie ridicat cât de curând de brațul unei macarale și făcut să plutească pe cerul mohorât de iarnă.

S-au apucat să citească cu voce tare însemnările mâzgălite cu carioca pe pereții containerului. „Vino în parcul Yamashita", „Să uităm de toate și să nu ne mai pese de nimic!"... Ca în poemele clasice înlănțuite, *renga*, după câte o însemnare care exprima dorințele și visurile autorului, veneau altele, scrise de altă mână, care le transformau și le ironizau. „Suntem tineri, să iubim!" – „Mai bine uită de femei". „Voi visa întotdeauna" – „Blues-ul unei inimi întunecate și rănite"... printre ele era și însemnarea unui tânăr marinar cu sufletul zbuciumat: „I changed green. I'm a new man"[1]... Într-un loc era desenat un vapor de marfă, cu săgeți îndreptate în patru direcții: la dreapta, spre Yokohama, la stânga, spre New York, în sus, spre Rai și în jos, spre Iad. Mai scria și „Uită

1. M-am schimbat. Sunt alt om. (în engl., în orig.).

tot", cu litere mari și groase, într-un chenar bine conturat. Alături era schițat portretul unui marinar cu ochi triști, cu gulerul ridicat și cu o pipă în colțul gurii. Toate reflectau singurătatea și frustrările vieții pe mare, nesiguranța și melancolia, și erau izvorâte din dorința tristă a autorilor de a se lăuda cu faptul că se puteau visa pe ei înșiși. Erau atât de stereotipe, încât păreau inventate.

— Toate astea sunt minciuni, a spus Șeful, cu un aer mânios, lovind peretele cu însemnări cu pumnul lui fragil și alb.

Pentru toți șase, mâna lui mică era simbolul disperării. Acum erau respinși până și de minciună. Dar Șeful le spusese, mai demult, că peste lume era lipită eticheta mare a neputinței și că doar ei erau meniți s-o dezlipească, în cele din urmă.

— Eroul tău ce mai face, Nr. 3? Am auzit că s-a întors.

Șeful era conștient că privirile tuturor erau îndreptate asupra lui și de aceea adoptase un ton rece și disprețuitor. În timp ce vorbea, a scos din buzunarul jachetei o pereche de mănuși moi din piele pe care și le-a pus. Preț de o clipă li s-a zărit căptușeala roșie ca focul.

— Da, s-a întors, a răspuns Noboru fără chef.

Nu-i făcea nici o plăcere că se abordase subiectul marinarului.

— Și cumva, de-a lungul călătoriei, a făcut ceva extraordinar?

— Păi... A zis că i-a prins un uragan, când erau în Marea Caraibilor.

— Zău? Și nu s-a udat din cap până-n picioare, ca un șobolan care se înecă, așa cum a făcut atunci, la țâșnitoarea din parc?

La cuvintele lui, toți au izbucnit în râs. Păreau a nu se mai opri. Noboru s-a simțit ridiculizat, dar mândria i-a revenit și a putut să-i enumere șefului activitățile lui Ryūji de pe mare pe un ton sec și lipsit de emoție, ca și cum ar fi descris modul de viață al unui gândac.

Până pe 7 ianuarie, Ryūji a stat în casă și n-a făcut nimic. Noboru a fost șocat să afle că *Rakuyō-maru* ridicase ancora încă de pe data de 5. Bărbatul a cărui existență se contopea cu existența vasului și care conferise atâta solemnitate plecării acestuia din port în acea zi de vară, se rupsese din splendidul întreg și, de bunăvoie, eliminase din propriile-i vise fantasmele vapoarelor și ale călătoriilor pe mare.

Bineînțeles, cât a fost vacanța de lungă Noboru a stat pe lângă Ryūji, a ascultat tot felul de povești de pe mare și a acumulat o mulțime de cunoștințe pe care tovarășii lui nu le aveau. Însă ceea ce-și dorea Noboru cel mai mult nu erau cunoștințele, ci acel punct albastru pe care avea să-l lase marinarul în urma sa, când timpul poveștilor se va fi sfârșit iar el va fi plecat din nou.

Fantasmele mărilor și ale vapoarelor nu prindeau viață decât în acel punct albastru, strălucitor. Însă, pe zi ce trecea, Ryūji prindea tot mai mult mirosul vieții dezgustătoare de pe uscat. Mirosul casei, mirosul vecinilor, mirosul păcii, mirosul de pește prăjit, mirosul saluturilor,

mirosul mobilelor neclintite, mirosul caietului de cheltuieli, mirosul excursiilor de sfârșit de săptămână... toate miasmele putride care se lipeau de pământeni.

Ryūji s-a pus pe treabă: ca să se deprindă cu educația oamenilor de pe uscat, a început să citească pe nerăsuflate tot felul de cărți de literatură fără valoare sau albume de artă pe care i le recomanda Fusako. Urmărea și un curs de limba engleză de la televizor, ca să se deprindă și cu conversațiile în care nu apăreau termeni marinărești. A început să învețe de la Fusako despre gestionarea magazinului și să poarte hainele englezești „de bun-gust" pe care i le aducea ea, sau costume și jachete făcute la comandă... iar de pe data de 8 ianuarie, chiar a mers împreună cu Fusako la magazin. În acea zi, și-a pus, vesel nevoie mare, un costum englezesc nou-nouț, pe care croitorul abia reușise să-l termine la timp.

„Vesel nevoie mare."

Noboru a pronunțat cuvintele de parcă avea un cub de gheață pe vârful limbii.

— „Vesel nevoie mare", l-a imitat și Nr. 1, pe același ton.

Pe măsură ce ascultau, ceilalți au încetat să râdă, dându-și seama că situația era tot mai gravă. Cu toții presimțeau sfârșitul unui vis comun și întrezăreau un viitor îngrozitor.

Chiar atunci, prin spațiul liber dintre două containere s-a zărit o șalupă tăind apa în diagonală și ridicând valuri albe, iar sunetul motorului s-a auzit încă multă vreme după ce barca a scăpat vederii lor.

— Nr. 3, a spus Șeful, rezemat leneș de peretele din placaj, tu încă-l mai consideri un erou?

Noboru a simțit dintr-odată că-l ia cu frig. S-a ghemuit și, cu degetele înmănușate, a început să se joace cu vârful pantofului, fără să spună nimic. În cele din urmă, a răspuns ceva de formă:

— Dar chiar și acum își mai păstrează în dulap, ca pe ceva prețios, șapca de ofițer, jacheta, puloverele purtate... Nu cred c-ar vrea să renunțe la ele.

După obiceiul său, Șeful n-a părut să acorde atenție răspunsului. A început în schimb să vorbească, cu o voce clară și categorică:

— Există un singur mod prin care poate redeveni erou. Nu vi-l pot spune acum, dar o să vină vremea, în curând.

Când Șeful lua cuvântul, nimănui nu-i era permis să pună întrebări lămuritoare. Rapid, a schimbat chiar el subiectul:

— De data asta am să vă vorbesc despre mine. Cum nu mi s-a mai întâmplat de mult, în excursia de după Anul Nou am petrecut fiecare zi nas în nas cu babacii. Tații, vai! Gândiți-vă și voi. Niște ființe care te fac să vomiți! Sunt răul întruchipat și poartă în ei tot ce-i mai urât pe lume.

Nu există tați corecți. În primul rând, rolul de tată e rău în sine. Și tații severi, și tații blânzi, și cei așa și-așa, toți sunt răi. Ne blochează calea pe care vrem s-o urmăm în viață și ne încarcă cu sentimentele lor de inferioritate,

cu dorințele lor neîmplinite, cu invidiile și idealurile lor, cu frustrările nemărturisite, păcatele și visurile dulcege sau principiile pe care n-au avut curajul să le urmeze... Nici cei cărora nu le pasă mai deloc de toate astea, cum e și tata, nu fac excepție. Îi chinuie conștiința că nu s-au ocupat niciodată de copiii lor și pretind ca aceștia să-i înțeleagă.

De Anul Nou am mers la Arashiyama. Când traversam podul Togetsuki, l-am întrebat pe tata:

— Tată, care e scopul vieții?

Ați înțeles, nu? Eu voiam de fapt să-l întreb: „Tată, tu pentru ce trăiești? N-ar fi mai bine să pleci de pe lumea asta, cât mai repede?“ Dar el nu e omul care să priceapă asemenea insinuări subtile. A rămas ca trăsnit, a făcut ochii cât cepele și m-a privit fix. Urăsc uimirea asta prostească a adulților. În cele din urmă, mi-a răspuns: „Fiule, scopul în viață nu e ceva ce ni se dă. Trebuie să ni-l construim noi, prin propriile noastre forțe“. Ce morală de doi bani! Practic, a apăsat pe butonul care declanșa sfaturi către fiul său. Tații privesc cu suspiciune orice formă de creativitate și fac totul ca să îngusteze lumea. Sunt niște mașinării menite să ascundă realitatea, care servesc numai minciuni copiilor, și asta încă n-ar fi nimic, dar cel mai rău e că sunt convinși că ei dețin adevăruri neștiute de nimeni.

Tații sunt niște muscoi ai lumii ăsteia. Stau la pândă și, când detectează ceva putred în noi, vin și se înfruptă. Niște muscoi murdari care colindă lumea și se laudă

că s-au împerecheat cu mamele noastre. Ar face orice ca să ne distrugă libertatea și puterea. Și ca să protejeze orașele murdare pe care și le-au construit.

— Taică-meu tot nu vrea să-mi cumpere pușcă cu aer comprimat, a șoptit Nr. 2, care stătea ghemuit, strângându-și genunchii cu brațele.

— N-o să-ți cumpere niciodată. Dar e timpul să înțelegi că un tată care-ți ia pușcă e la fel de rău ca unul care nu-ți ia.

— Al meu iar m-a bătut, ieri. E a treia oară de la Anul Nou încoace, a spus și Nr. 1.

— Te-a bătut?? a exclamat Noboru, îngrozit.

— Mi-a tras o palmă peste față. Uneori dă și cu pumnul.

— Și tu de ce nu faci nimic?

— E mai puternic decât mine.

— Dacă-i pe-așa... a izbucnit Noboru, agitat, cu o voce stridentă, nu poți să-i ungi pe pâine niște cianură, sau altceva de felul ăsta, și să-i dai să mănânce?

— Bătaia nu e cel mai rău lucru posibil, a spus Șeful, ridicând din colțurile buzelor roșii. Există altele mult mai rele. Tu nu știi. Ești un om fericit. Tatăl tău a murit, așa că ești favorizat. Dar trebuie să cunoști și tu răul de pe lumea asta. Altfel n-o să fii niciodată puternic.

— Al meu vine mereu beat și o necăjește pe mama. Când încerc să-i sar mamei în apărare, devine livid, rânjește și-mi zice: „Vezi-ți de treaba ta! Doar nu vrei să-i răpești plăcerea maică-tii?“ Dar eu știu că are trei femei, a spus Nr. 4.

— Al meu se roagă toată ziua la Dumnezeu, a zis Nr. 5.

— Pentru ce se roagă? l-a întrebat Noboru.

— Pentru sănătatea familiei, pace pe pământ, prosperitate și chestii de-astea. Tata crede că noi suntem o familie model. Problema e că a făcut-o și pe mama să creadă la fel. Toți suntem puri, cinstiți și plini de bune intenții. Ai mei hrănesc până și șoarecii din pod, așa încât ei să nu trebuiască să cadă în păcatul furtișagului... Când terminăm de mâncat, trebuie să ne lingem farfuriile, ca să nu irosim belșugul Domnului.

— Fiindcă așa vă impune tatăl tău?

— El nu ne dă ordine niciodată. Dar e întotdeauna primul care face chiar și cele mai mărunte lucruri, iar noi trebuie să-i urmăm exemplul... Tu ești un fericit, Nr. 3. Să ai mare grijă de norocul tău.

Noboru se simțea iritat că fusese cruțat de microbii care-i infectaseră pe ceilalți și, în același timp, tremura la gândul că norocul lui era fragil ca sticla subțire. Printr-o misterioasă binecuvântare, până acum răul îl ocolise: puritatea lui, cea fragilă și delicată ca o lună nouă, inocența lui cea care-și întinsese firele prin lume, ca o pânză complicată. Oare când aveau să se rupă? Iar lumea, oare când avea să-și piardă imensitatea, lăsându-l pe el în strâmtoarea unei cămăși de forță? Ziua aceea nu era departe. Tot gândindu-se așa, Noboru simțea cum începe să clocotească, adânc în sufletul lui, un curaj nebunesc.

Șeful și-a întors fața amorțită de frig către Noboru, având grijă să nu-l privească în ochi. Și-a încruntat

sprâncenele subțiri și rase și s-a uitat prin spațiul îngust dintre containere la fumul și norii adunați pe cerul cenușiu din larg, mușcând cu dinții lui mici și strălucitori căptușeala roșie a mănușilor.

Capitolul 5

Atitudinea mamei s-a schimbat. A devenit mai blândă și mai atentă cu el. Era clar că pregătea terenul pentru ceva ce lui i-ar fi fost greu să accepte.

Într-o seară, după ce Noboru le urase noapte bună și se pregătea să urce în camera lui, mama a exclamat „Cheia, cheia!" și a venit după el, cu cheile în mână. Vorbele mamei i-au sunat foarte nenatural. În fiecare seară venea să-l încuie în cameră, uneori era veselă, alteori, melancolică, însă niciodată nu rostise „Cheia, cheia!".

Chiar atunci, Ryūji, care ședea și citea *Gestionarea magazinelor*, îmbrăcat cu un halat de casă maroniu cu dungi, a ridicat capul, ca și cum ar fi auzit din întâmplare, și a chemat-o pe Fusako.

— Ce este? i-a răspuns ea, de la jumătatea scărilor, întorcându-și capul în direcția lui.

Dulceața servilă din vocea ei l-a scârbit pe Noboru.

— Ce-ar fi ca, din seara asta, să nu-i mai încui ușa? Noboru-*kun*[1] nu mai e copil și acum știe să facă

1. Sufix adăugat numelor, în general masculine, cu un grad mai redus de politețe decât *-san*.

deosebirea dintre bine și rău. Nu-i așa, Noboru-*kun*? s-a auzit vocea marinarului, răsunând puternic din salon.

În întunericul din capul scărilor, Noboru s-a oprit, fără să scoată un sunet. Doar ochii îi sclipeau, precum cei ai unui mic animal hăituit.

Mama și-a păstrat blândețea uleioasă și nici măcar nu l-a mustrat că nu i-a răspuns marinarului, așa cum s-ar fi cuvenit.

— Ce bine! Cred că ești bucuros! i-a spus în schimb, încercând să obțină o confirmare din partea lui.

L-a condus în camera lui, s-a asigurat că n-a uitat nimic, verificându-i manualele și orarul de a doua zi, s-a uitat să vadă dacă erau bine ascuțite creioanele. Tema la matematică era și ea făcută; îl ajutase Ryūji. A mai zăbovit în cameră, observând cu atenție pregătirile lui Noboru de culcare. Mișcările îi erau atât de curgătoare și de line încât părea că dansează sub apă. În cele din urmă, i-a urat fiului noapte bună și a ieșit. Sunetul cheii, devenit atât de familiar, nu s-a mai auzit.

Rămas singur, Noboru s-a simțit dintr-odată cuprins de neliniște. Își dădea seama că jucaseră teatru, dar agerimea lui nu l-a consolat.

Adulții întinseseră iepurelui o cursă. Se așteptau probabil ca furia animalului captiv și mirosul cunoscut al vizuinii lui aveau să lucreze pe dos și să se transforme în renunțare la lumea din jur și la toleranță, odată ce se lăsa capturat. O capcană ciudată, în care iepurele s-a prins, dar a încetat să mai fie iepure.

Senzația de nesiguranță pe care i-o provocase ușa neîncuiată l-a făcut să tremure în timp ce-și petrecea piepții pijamalei. Cei doi îi începuseră educația. O educație cumplit de distrugătoare. Voiau să-l facă „mare", pe el, adolescentul care mergea pe paisprezece ani. Îi impuneau creșterea sau, mai degrabă, după cum spunea Șeful, putrefacția. În mintea lui înfierbântată își făcuse loc un singur gând, imposibil: cum să facă să fie în cameră și, în același timp, să încuie ușa pe dinafară?

*

Într-o zi, când s-a întors de la școală, i-a găsit pe Fusako și Ryūji îmbrăcați de oraș, așteptându-l. L-au informat că aveau să meargă toți trei la un film. Era un film pe peliculă de 70 de milimetri, de aventuri, pe care Noboru voia de multă vreme să-l vadă, așa că a fost foarte bucuros.

După film au mers la un restaurant în cartierul chinezesc și au cinat, doar ei trei, într-un separeu de la etaj. Lui Noboru îi plăceau mâncărurile chinezești, dar era și mai fascinat de măsuțele turnante pe care erau așezate farfuriile cu diverse preparate. Când le-au fost aduse toate felurile comandate, Ryūji i-a făcut semn din ochi lui Fusako. Simțind probabil nevoia să-și facă puțin curaj, Fusako băuse câteva înghițituri de *lăo jiŭ*, alcoolul tradițional din orez, și avea ochii roșii.

Niciodată adulții nu se purtaseră atât de frumos cu el și niciodată nu se arătaseră atât de șovăielnici. Poate

că era un ritual de-al lor. Noboru știa deja ce voiau să-i spună și răbda cu greu. Pe de altă parte, era un adevărat spectacol să-i privească, așezat de cealaltă parte a mesei rotunde, cum îl tratau cu menajamente, ca pe o păsărică fragilă, sperioasă și neștiutoare. Puseseră binișor pe o farfurie micuța pasăre zburlită, gata să se fărâme la cea mai mică atingere, și acum chibzuiau cum să facă să-i mănânce inima fără să-i creeze disconfort. Noboru nu respingea complet imaginea bună pe care și-o făcuseră cei doi despre el. Avea nevoie să fie văzut în postură de victimă.

— Noboru, te rog să mă asculți cu atenție. Am să-ți spun ceva foarte important. Acum ai un nou tată. Domnul Tsukazaki o să fie tatăl tău.

Noboru a ascultat cu o față complet lipsită de expresie, convins că mima foarte bine surpriza. Până aici lucrurile au mers cum au mers, însă completarea incredibil de stupidă a mamei l-a luat pe nepregătite:

— Tatăl tău a fost un om foarte bun. Tu aveai opt ani când s-a prăpădit, așa că sunt sigură că ți-l amintești și că-i duci dorul. Dar în ultimii cinci ani m-am simțit foarte singură, și cred că și tu. Amândoi avem nevoie de cineva. Sper că poți să mă înțelegi. Dacă ai ști cât de mult am căutat, pentru tine, un tată nou, ideal, puternic și bun! Mi-a fost foarte greu, mai ales că tatăl tău era un om minunat! Tu acum ești mare și trebuie să înțelegi: în acești cinci ani în care am fost doar noi doi, tu și cu mine, m-am simțit foarte singură și descurajată.

De parcă nu era destul, și-a scos repede din geantă batista fabricată în Hong Kong și a început să plângă.

— Tot ce fac este pentru tine, Noboru, numai pentru tine! Pe lumea asta nu există alt om așa puternic și blând ca domnul Tsukazaki, care va fi un tată minunat... Chiar te rog, de azi înainte, să-i spui „tată". Cununia va avea loc luna viitoare. O să avem mulți invitați și o să dăm o petrecere.

Evitând să-l privească pe Noboru, care tot nu spunea nimic, Ryūji își făcea de lucru: punea zahăr candel în ceșcuța de *lăo jiŭ*, amesteca, bea, iar după ce bea își prepara alta. Se temea să nu treacă în ochii băiatului drept un nerușinat.

Noboru era conștient că-l tratau cu atenție și, în același timp, cu teamă. Capacitatea lui de a intimida îl îmbăta. Când și-a arătat celor doi inima înghețată, pe buze i-a înflorit un surâs. Era surâsul elevului care vine la școală cu temele nefăcute, dar cu încrederea de sine a celui care se aruncă în gol de pe marginea unei prăpăstii.

De pe partea cealaltă a mesei din melamină, Ryūji i-a zărit, cu coada ochiului, zâmbetul. O dată în plus, a interpretat greșit și imediat i-a zâmbit și el, la fel de exagerat ca în acea zi când era ud până la piele, în parc, și l-a dezamăgit crunt pe Noboru.

— Bun! Atunci și eu, de azi înainte, am să-ți spun scurt, pe nume. Hai, Noboru, dă mâna cu tata!

Pe deasupra mesei, Ryūji i-a întins mâna bătătorită. Noboru i-a întins și el mâna, cu greu, de parcă ar fi

despicat valurile. I se părea că, oricât s-ar fi străduit, nu ajungea să atingă degetele bărbatului. Într-un sfârșit, mâinile li s-au întâlnit iar degetele groase ale marinarului s-au strâns peste ale sale, într-o încleștare aspră și fierbinte. În acea clipă, Noboru s-a simțit prins într-un vârtej și tras fără voia lui către lumea călâie și amorfă care-i era atât de nesuferită.

Mai târziu în seara aceea, imediat ce mama i-a urat noapte bună și a ieșit din camera lui fără să încuie ușa, pe Noboru l-a cuprins nebunia. A repetat cu voce tare, la nesfârșit: „O inimă dură, o inimă dură ca oțelul ancorei", simțind nevoia arzătoare de a-și ține în palme adevărata „inimă dură".

Când a plecat, mama a închis și soba cu gaz. În cameră se amestecau acum frigul și căldura. Nu-i mai rămânea decât să se spele repede pe dinți, să-și pună pijamaua și să se bage în pat. Îl cuprinsese însă lehamitea, încât până și scosul puloverului i se părea un chin. Niciodată nu-și dorise atât de fierbinte să se întoarcă mama lui în cameră, din cine știe ce motiv – de exemplu pentru că uitase să-i spună ceva. Și niciodată n-o disprețuise atât de mult.

A așteptat, în camera tot mai rece. Obosit de așteptare, a început să-și imagineze lucruri fără cap și coadă. Pe mama lui, care intra pe ușă, strigând: „Totul a fost o minciună! Te rog să mă ierți că te-am păcălit ca să râd de tine. Sub nici o formă n-am să mă mărit cu el.

Dacă aș face-o, lumea s-ar da peste cap, în port s-ar scufunda zece petroliere, pe pământ ar deraia o mulțime de trenuri, geamurile vitrinelor din oraș s-ar sparge, iar toți trandafirii s-ar face negri ca tăciunele".

Pentru că mama tot nu venea, și-a imaginat apoi o situație în care, dacă ar fi venit, el s-ar fi aflat într-o foarte mare încurcătură. Deja nu-și mai dădea seama care era cauza și care efectul: poate că dorința irațională de a-și aștepta mama izvorâse din intenția de a o răni crunt, chiar cu riscul de a fi rănit el însuși.

Curajul îl copleșea și mâinile au început să-i tremure. Nu se mai atinsese de sertarele comodei din seara în care ușa nu i-a mai fost încuiată. Motivul era întemeiat: în dimineața întoarcerii lui Ryūji, pe 30 decembrie, cei doi au intrat imediat în dormitorul mamei, iar Noboru i-a spionat. A reușit să urmărească până la capăt înlănțuirea lor pasionată, însă întreaga aventură de a se strecura în dosul sertarelor, în plină zi, când ușa era descuiată, a fost extrem de periculoasă și a făcut să-i clănțăne dinții.

Acum însă în suflet îi mocneau blesteme și-și dorea să înfăptuiască o mică schimbare în lume. Dacă el era cu adevărat un geniu, iar lumea, un mare neadevăr, atunci cu siguranță că avea puterea s-o demonstreze. Era suficient să ciobească puțin acel bol lucios de ceai care era viața liniștită în care credeau Ryūji și mama sa. Dintr-odată, s-a năpustit la comodă și a apucat mânerele sertarelor. De obicei le scotea făcând cât mai puțin

zgomot posibil, însă acum a tras din toate puterile și le-a lăsat să cadă pe jos, cu un bufnet. A rămas în picioare, nemișcat, cu urechile ciulite. Nu s-a auzit nici un sunet prin casă, și nici pași grăbiți urcând scările. Totul era cufundat în tăcere. Își auzea doar bătăile agitate ale inimii.

S-a uitat la ceas: era abia ora zece. I-a venit în minte o idee năstrușnică: avea să-și facă temele înghesuit în fundul comodei. Nici că se putea o ironie mai sublimă, un mod mai bun de a-și bate joc de josnicia gândirii adulților.

Și-a luat fișele de vocabular la limba engleză și o lanternă și s-a strecurat în comodă. Spera că mama lui avea să vină, atrasă de o forță misterioasă, să-l găsească în acea postură neobișnuită și să ghicească, instinctiv, de ce se afla acolo. De furie și rușine, avea să se facă foc și pară. Avea să-l tragă afară și să-l pălmuiască. Iar el, atunci, cu o privire nevinovată, de mielușel, avea să-i arate fișele de vocabular și să-i spună:

— Dar ce-am făcut? Stăteam și învățam! Mă concentrez mai bine într-un spațiu mai mic!

Ajuns cu scenariul până aici, a râs, înecându-se puțin cu praful ridicat în aer.

Odată intrat în vizuina lui, neliniștea și agitația i-au trecut ca prin farmec. Ba chiar a avut impresia că pretextul se va transforma în realitate și că va reuși să-și învețe cuvintele englezești. Dar asta n-avea mare importanță pentru că, oricum ar fi fost, pentru Noboru

locul acela reprezenta marginea lumii, în contact direct cu universul gol-goluț. Mai departe de-atât nu se putea ajunge.

Și-a îndoit cu greu coatele și, la lumina lanternei, a început să citească fișele, una câte una.

abandon

A abandona, a părăsi

Termenul îi era familiar și-i cunoștea prea bine sensul.

ability

Capacitate, talent

Prin ce s-o deosebi de „geniu"?

aboard

La bordul unui vas

Iarăși apăreau vapoarele. Și-a amintit de comenzile date prin portavoce, pe punte, în ziua plecării lui Ryūji. Și de sirena uriașă, aurie, care proclama disperarea.

absence

absolute

Apoi l-a luat somnul, pe nesimțite, și n-a mai apucat nici măcar să stingă lanterna.

Se făcuse foarte târziu când Ryūji și Fusako au urcat în dormitor. Acum, că-i dăduseră lui Noboru vestea cea mare, se simțeau mult mai liberi și gata să înceapă o nouă etapă de viață.

Cu toate acestea, când se pregătea de culcare, Fusako s-a simțit cuprinsă de rușine. Vorbise prea mult despre chestiuni serioase și despre sentimentele familiale, iar

acum, pe lângă o senzație de liniște cum nu-i mai fusese dat să cunoască vreodată, îi încolțise în suflet și o stânjeneală, de parcă s-ar fi aflat în fața a ceva sacru, indescriptibil.

Și-a pus *négligé*-ul negru, preferatul lui Ryūji, și l-a rugat pe acesta să stingă toate luminile, deși de obicei le țineau aprinse, pentru că așa-i plăcea lui. Bărbatul a îmbrățișat-o, pe întuneric.

După aceea, Fusako i-a spus:

— Am crezut că, pe întuneric, n-o să-mi mai fie rușine, dar s-a întâmplat tocmai pe dos: mi s-a părut că ochii întunericului m-au privit tot timpul.

Ryūji a râs și s-a uitat în jur: draperiile erau trase și nu lăsau să răzbată lumina lămpilor de pe stradă. Soba cu gaz din colțul camerei arunca doar o lumină ștearsă, albăstrie, ca cerul nopții deasupra unui orășel îndepărtat. Barele de alamă ale paturilor sclipeau tremurat în întuneric.

Dintr-odată, privirea i s-a oprit pe rama lambriului de pe peretele dinspre camera alăturată. Într-un punct al ramei, printre elementele sculptate în stil vechi, pătrundea un firicel de lumină.

— Ce-o fi aia? a spus, destul de nepăsător. Te pomenești că Noboru nu s-a culcat încă? Casa asta are nevoie de o mână s-o repare. Am să astup eu gaura mâine.

Fusako și-a întins gâtul alb din așternut, ca un șarpe, și a privit punctul luminos. A înțeles cu o viteză înspăimântătoare. A țâșnit din pat, și-a pus din mers halatul

și, fără un cuvânt, s-a făcut nevăzută. Ryūji a strigat-o din urmă, dar n-a primit nici un răspuns.

S-a auzit deschizându-se ușa camerei lui Noboru. Au urmat câteva clipe de tăcere, apoi a răzbătut ceva ce părea să fie plânsetul lui Fusako. Ryūji s-a dat și el jos din pat și a făcut câțiva pași în întuneric. Nu se hotăra dacă era mai bine să meargă și el dincolo sau să rămână în cameră. În cele din urmă a aprins lampa cu picior, s-a așezat pe canapeaua de lângă fereastră și și-a aprins o țigară.

Noboru s-a trezit simțindu-se înșfăcat de pantaloni și tras afară din comodă. Preț de câteva clipe n-a înțeles ce se petrecea. Mâinile subțiri și delicate ale mamei l-au potopit cu lovituri unde nimereau, peste obraji, nas sau buze. Nici nu putea ține ochii deschiși. Niciodată nu mai mâncase o asemenea bătaie de la mama lui.

A rămas trântit pe podea, aproape lat, cu un picior încurcat în maldărul de cămăși care ajunseseră și ele pe jos. Nu și-ar fi închipuit că mama lui avea atâta forță.

În cele din urmă și-a ridicat capul și privirile li s-au întâlnit. Fusako stătea în picioare și gâfâia. Poalele halatului din brocart, cu pene de păun desenate pe un fond indigo închis, se desfăcuseră larg și rotunjimile pulpelor mamei ieșeau la iveală imense și amenințătoare. Sus, departe, în vârful trupului care i se subția treptat, chipul i se zărea mic, îmbătrânit într-o clipă, schimonosit de supărare și udat de lacrimi. Becul din tavan îi lumina părul în dezordine și o încorona cu o aură de nebunie.

Noboru a înregistrat toate detaliile într-o clipă și, în străfundul înghețat al minții, a descoperit o amintire: mai trăise aceleași momente și altădată, demult. Era cu siguranță scena pedepsei, pe care o visase de atâtea și-atâtea ori.

Mama a început să plângă mai tare. I-a aruncat o privire, cu ochii înlăcrimați, și a început să strige la el, dar cuvintele abia i se înțelegeau:

— Ce rușine! Ce rușine!! Câtă josnicie! Îmi vine să mor! Noboru, cum de-ai putut să faci așa ceva?

Noboru a constatat, el însuși surprins, că nu mai avea chef să pretindă că „învăța la engleză", după cum plănuise inițial. Nu mai avea nici o importanță. Mama oricum nu l-ar fi crezut. Iar acum avusese contact cu „realitatea", ceva ce o oripila chiar mai mult decât lipitorile. Acum Noboru și mama sa erau, ca niciodată, pe picior de egalitate. S-ar fi putut numi chiar empatie. Cu mâinile pe obrajii care-i ardeau de la pălmuială, Noboru a decis să observe atent situația de față, în care un om ce fusese atât de apropiat până cu o clipă în urmă ajunsese la o infinită depărtare. Era limpede că furia și tristețea mamei nu-și aveau cauza în descoperirea adevărului. Noboru o știa prea bine: rușinea și durerea ei se trăgeau dintr-un fel de părere preconcepută. Înțelesese repede adevărul, într-un mod foarte obișnuit, iar asta îi provocase starea de agitație. Nu mai avea nici un sens să-i servească pe tavă pretextul elegant că „învăța la engleză".

— Eu nu mai pot, a spus mama într-un târziu, pe un ton înspăimântător de liniștit. Nu știu ce să mă fac cu așa un copil rău. Dar așteaptă. Am să-l las pe tatăl tău să te pedepsească așa cum se cuvine, ca să te-nvețe minte.

În mod evident, mama urmărea să-l vadă izbucnind în lacrimi și cerându-și iertare. Dar inima i s-a înmuiat și s-a pomenit gândindu-se că se putea ocupa de problemă și mai târziu. Dacă reușea să-l facă pe Noboru să-și ceară iertare, cu lacrimi în ochi, înainte să apară Ryūji, poate că ar fi reușit să mușamalizeze cumva situația și să-și salveze mândria de mamă. Însă pentru asta trebuia ca Noboru să plângă și să-și ceară iertare neîntârziat. Pe de altă parte, odată ce-l amenințase cu pedeapsa din partea tatălui, nici nu putea să-i sugereze, voalat, care erau pașii de urmat. Nu-i rămânea decât să aștepte în tăcere.

Noboru tăcea și el. Îl interesa doar să vadă până unde avea să meargă mașinăria tocmai pusă în mișcare. În gaura întunecată din comodă, ajunsese la capătul propriului univers, mărginit de mări și deșerturi. Toate se născuseră acolo, iar el fusese pedepsit pentru că se afla în acel loc, și nu se mai putea întoarce în lumea călâie a oamenilor, ca să-și ascundă obrazul în iarba udă de lacrimi. Nu putea pentru că așa jurase în acea noapte de vară, când, prin orificiul din perete, fusese martorul superbei contopiri dintre doi oameni, încununată, în culmea frumuseții ei, de șuierul unei sirene.

Chiar atunci, ușa s-a deschis timid și Ryūji și-a arătat fața.

Fusako a înțeles că ocazia era pierdută, atât pentru ea, cât și pentru fiul ei, și a cuprins-o furia. Ryūji mai bine nu mai venea deloc, dacă tot n-a venit de la bun început. Enervată de apariția lui nepotrivită și în același timp nerăbdătoare să-și potolească sentimentele răscolite, s-a repezit la Noboru cu și mai multă patimă.

— Ce s-a întâmplat? a spus Ryūji, intrând încet în cameră.

— Să-l pedepsești cum se cuvine, tată! Băiatul ăsta, dacă nu e bătut, n-o să se vindece de năravuri. Știi ce-a făcut? S-a strecurat în comodă și a tras cu ochiul în dormitorul nostru!

— E adevărat, Noboru? l-a întrebat Ryūji, calm.

Noboru, așezat pe podea cu picioarele întinse, a încuviințat în tăcere.

— Aha. Și... ți-a venit ideea în seara asta și te-ai uitat un pic?

Noboru a clătinat limpede din cap.

— Atunci... s-o mai fi întâmplat o dată sau de două ori?

Noboru a clătinat din nou din cap.

— Atunci... ne-ai spionat tot timpul?

Când Noboru a încuviințat, cei doi s-au uitat involuntar unul la celălalt. În acea străfulgerare din privirile lor, Noboru a văzut cu mare plăcere cum se prăbușeau, cu mare zgomot, viața pe pământ așa cum o visase Ryūji

și viața de familie sănătoasă în care credea Fusako. Surescitat, s-a încrezut prea mult în propria-i putere de imaginație și s-a așteptat, mai departe, la o reacție pasională.

— A, da? a spus Ryūji, cu mâinile băgate în buzunarele halatului. Gambele lui păroase, ieșite de sub poale, se aflau chiar la nivelul ochilor băiatului.

Venise momentul ca Ryūji să ia o hotărâre, în calitatea lui de tată. Era prima decizie pe care viața pe uscat îl obliga s-o ia. Dar amintirile vieții aspre de pe mare îi îndulciseră părerea despre lumea de pe uscat, pe care inițial o urâse, și-i contaminaseră modul instinctiv de a rezolva problemele. Era ușor să-l bată pe băiat, dar asta i-ar fi îngreunat viitorul. El se afla acolo ca să le primească dragostea cu demnitate, să-i salveze de greutățile de zi cu zi, să țină socotelile casei, să înțeleagă sentimentele de neînțeles ale mamei și ale fiului, să țină piept necazurilor care s-ar putea abate asupra lor, să fie un educator fără cusur... cu alte cuvinte, nu trebuia s-o ia ca pe o furtună pe ocean, ci ca pe o adiere din cele care suflă mereu pe uscat. Fără să-și dea seama, marea îl influența din nou, de la distanță, și-l făcea să nu mai poată distinge între sentimentele mărețe și cele josnice. Nu credea că pe pământ se pot întâmpla lucruri cu adevărat importante. Cu cât se gândea mai mult ce hotărâre să ia în situația de față, cu atât mai umbrite de vălul iluziei i se păreau lucrurile care se întâmplau chiar sub ochii lui.

În primul rând, nu putea lua ca atare dorința lui Fusako de a-l bate pe băiat. Intuia că, până la urmă,

Fusako avea să-i fie recunoscătoare dacă-l cruța. Tot stând și întorcând lucrurile pe toate părțile, i s-a părut că se trezesc în el sentimente paterne. Într-o clipă, s-a pomenit furat de iluzia că sufletul îi vibra de o dragoste paternă, înlocuind rapid sentimentul de obligație față de acel copil precoce și închis în sine, pe care nu-l iubise cu adevărat, ci, mai degrabă, îl considerase o sarcină. Era prima oară când simțea acest fel de dragoste și era uimit de cât de străină și distorsionată i se părea.

— Deci așa? a reluat el și s-a așezat turcește pe podea, fără grabă. Mamă, așază-te și tu. M-am gândit, și nu cred că Noboru e singurul vinovat. Eu am venit în casa voastră și i-am schimbat viața. N-am greșit cu nimic, dar e cert că viața ta s-a schimbat, Noboru. Și e normal ca aceste schimbări să-ți trezească curiozitatea, ca oricărui băiat de gimnaziu. Însă ce-ai făcut tu e rău, chiar foarte rău. De acum încolo trebuie să-ți îndrepți curiozitatea către studiu. Ai înțeles? N-ai să aduci vorba niciodată despre ce-ai văzut și n-ai să pui întrebări. Nu mai ești copil și, într-o zi, o să putem să râdem și să vorbim toți trei despre povestea asta, ca între adulți. Mamă, te rog să te calmezi și tu. Să uităm ce-a fost și să trăim mai departe bucuroși, ținându-ne de mână. Mâine am să astup gaura din perete. Și, încet-încet, o să uităm cu toții de seara asta neplăcută. Nu? Ești de acord, Noboru?

Noboru simțea că se sufocă. „Cum poate bărbatul ăsta să vorbească așa? El, care altădată strălucea!"

Fiecare cuvânt îi trezea o senzație de nesuportat. Îi venea și lui să țipe cum țipase mama sa, mai devreme:

„Ah, ce rușine!“ Bărbatul spunea lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spună. Vorbe josnice, rostite pe un ton mieros. Cuvinte murdare, pe care n-ar fi trebuit să le pronunțe nici dacă venea sfârșitul lumii. Cuvinte șoptite de oameni în vizuinile lor puturoase. Ryūji chiar începuse să creadă în rolul său de tată și turuia, mândru de el.

„Ce mulțumit ești!“ i s-a adresat Noboru în gând, simțind că-i vine să verse. Mâine, palmele mizerabile ale lui Ryūji, palmele unui tată care se crede mare meșter, vor astupa pe veci infima cale spre strălucirea nepământeană pe care el însuși o făcuse vizibilă, odinioară.

— Noboru? Ești de acord, da? a repetat Ryūji și, ca încheiere, i-a pus mâna pe umăr.

Cu umărul mic și înghețat, Noboru a încercat s-o respingă, dar n-a reușit. În sinea lui, i-a dat dreptate Șefului: existau pe lumea asta lucruri mult mai rele decât bătaia.

Capitolul 6

La rugămintea lui Noboru, Șeful a convocat o reuniune de urgență și toți șase tovarășii s-au adunat, după școală, la ștrandul municipal, aflat mai jos de cimitirul străinilor.

La ștrand se putea ajunge coborând o colină ca o spinare de cal, printr-o pădure cu stejari uriași. Băieții s-au oprit pe la jumătatea pantei și au privit printre copacii cu frunze mereu verzi sclipirile aruncate de pietrele de cuarț din cimitirul străinilor, sub razele soarelui de iarnă. Crucile din piatră și pietrele de mormânt erau așezate pe două-trei terase, și priveau toate în direcția opusă. Printre ele creșteau sagotieri japonezi, de un verde-închis. Ici și colo, în umbra crucilor, flori de seră galbene și roșii înviorau peisajul. Cimitirul străinilor se afla în dreapta colinei; chiar în față, șirurile acoperișurilor caselor din vale erau dominate de Marine Tower, iar bazinul de înot se afla în stânga, tot într-o vale. Fiind în afara sezonului, cu tribunele pustii, era un loc foarte bun pentru întrunirile lor.

Cei șase au coborât panta, răsfirați, sărind peste rădăcinile groase ale copacilor uriași, ieșite din pământ și întinse peste tot ca niște vene negre, apoi au luat-o la goană pe poteca cu iarbă uscată ce ducea spre bazinul înconjurat de arbori pereni. Locul era cufundat în tăcere. Bazinul fusese golit, iar acum i se vedea vopseaua albastră din interior, cojită pe alocuri. Pe la colțuri se adunaseră mormane de frunze uscate. Scara de fier a bazinului, vopsită și ea în albastru, se oprea în aer, cu mult înainte să atingă fundul. Dealurile din jur ascundeau ca un paravan soarele care cobora către apus, iar fundul bazinului era deja umbrit.

Noboru se ținea după ceilalți, înregistrând din fugă imaginea mormintelor străinilor, toate îndreptate cu fața în partea cealaltă. Cum ar fi trebuit să se numească atunci locul pe unde treceau, ei, în spatele mormintelor?

Cei șase s-au așezat pe tribunele din ciment, formând un romb, cu Șeful în mijloc. Mai întâi, Noboru a scos din ghiozdan un caiet subțire și i l-a întins Șefului, fără un cuvânt. Pe copertă scria, cu un roșu otrăvitor: *Învinuirile aduse numitului Tsukazaki Ryūji.*

Au citit toți în același timp cu Șeful, întinzându-și gâturile. Era un extras din jurnalul lui Noboru, care cuprindea optsprezece capete de acuzare și se încheia cu incidentul din ajun.

— E înfiorător, a spus Șeful, cu vocea încărcată de tristețe. Numai alineatul 18 valorează singur 35 de puncte. Iar totalul... să vedem, primul alineat are 5 puncte,

dar la următoarele punctajul tot crește... totalul cred că depășește 150 de puncte. Nu m-am așteptat la atât de mult. A venit timpul să ne gândim bine la asta.

Ascultând discursul Șefului, Noboru a simțit că-l ia cu frig. A întrebat:

— Și oare nu poate fi salvat?

— Nu se poate, oricât de trist ar fi...

Cu toții au rămas tăcuți. Șeful a intuit că-i părăsise curajul. A vorbit din nou, fărâmițând între degete o frunză uscată:

— Noi șase suntem genii. Iar lumea e goală pe dinăuntru, așa cum bine știți. Am repetat-o de nenumărate ori, dar voi ați stat să vă gândiți serios? Dacă cumva sunteți de părere că, așa stând lucrurile, ne e permis să facem orice, înseamnă că gândiți superficial. Cei care permitem suntem noi. Noi permitem existența profesorilor, a școlilor, a părinților, a societății și a altor gunoaie de același fel. Și asta nu pentru că suntem neputincioși. A permite este privilegiul nostru exclusiv, iar dacă ne cuprinde cât de puțin mila, ne pierdem sângele rece. Cu alte cuvinte, vom ajunge să permitem lucruri care nu trebuie permise cu nici un chip. Când, de fapt, lucrurile care pot fi permise sunt doar câteva. De exemplu marea...

— Vapoarele... a adăugat Noboru.

— Așa e. Doar câteva lucruri. Dacă ele s-ar gândi să uneltească împotriva noastră, ar fi ca niște câini care mușcă mâna stăpânului. Iar asta ar fi o insultă la adresa privilegiului nostru.

— Noi până acum n-am făcut nimic, a intervenit Nr. 1.

— Dar asta nu înseamnă c-o să stăm mereu cu mâinile în sân, a replicat Șeful prompt, pe un ton însuflețit. Cât despre Tsukazaki, el este un om care pentru noi n-are absolut nici o importanță, dar are o mare importanță pentru Nr. 3. Fiindcă are meritul de a-i fi arătat o dovadă sclipitoare a ordinii interne a lumii, despre care v-am vorbit atât. Însă pe urmă l-a trădat pe Nr. 3 în mod mârșav, devenind ce e mai rău pe lume, și anume tată. Așa ceva e inacceptabil. E mai grav decât dacă nu făcea nimic folositor de la bun început. Așa cum v-am spus de atâtea ori, lumea se compune din simboluri și decizii simple. Ryūji probabil că n-a știut, dar el însuși este un simbol. Sau, cel puțin, din mărturiile aduse de Nr. 3, *se pare* că a fost un simbol. Înțelegeți care e datoria noastră. Trebuie să punem la loc, chiar și cu forța, rotița dințată sărită din locașul ei. Dacă nu facem așa, se năruie ordinea lumii. Știm că lumea e goală, și este vital să păstrăm ordinea în această goliciune a ei. Noi suntem păzitorii și executorii ei.

S-a oprit o clipă, apoi a spus, simplu:

— Altă cale nu este. Trebuie executat. În ultimă instanță, e și spre binele lui... Nr. 3, îți amintești? Când eram pe digul Yamashita, ți-am spus că există un singur mod în care marinarul tău poate deveni din nou erou. Și că am să vă anunț atunci când va veni vremea.

— Îmi amintesc, a răspuns Noboru, încercând să-și controleze tremurul genunchilor.

— Ei bine, a venit vremea.

Ceilalți băieți s-au uitat unii la alții, în tăcere. Cu toții înțelegeau grozăvia vorbelor Șefului.

Au privit bazinul gol, peste care se lăsa întunericul. Pe fundul albastru, cu vopseaua cojită, se întindeau mai multe linii albe. La colțuri se adunaseră mormane de frunze moarte. Întunericul albăstrui din fundul bazinului îl făcea să pară înfricoșător de adânc. Un trup aruncat de sus n-ar fi avut de ce să se agațe. Ideea le-a trecut tuturor prin minte și încordarea din jurul bazinului gol a sporit. Lipsea apa ocrotitoare din timpul verii, care învăluia trupul înotătorului și-l susținea la suprafață. Rămăsese doar bazinul gol, uscat, ca un monument dedicat verii și apei, însă se transformase într-un loc periculos. Scara albastră de metal care cobora de pe marginea bazinului se oprea brusc, în aer, cu mult deasupra fundului... În mod cert, acolo nu era nimic care să poată opri un trup în cădere!

— Mâine terminăm orele la două. O să-l chemăm aici și pe urmă mergem împreună la docul uscat de la Sugita. Nr. 3, e misiunea ta să-l momești să vină.

Iar acum am să vă spun ce aveți de adus fiecare. Fiți foarte atenți să nu uitați ceva. Eu aduc somnifere și un bisturiu. Bărbatul e puternic și nu putem face nimic dacă nu-l adormim înainte. Pe somniferele nemțești pe care le am eu acasă scrie că doza recomandată este de la una la trei pastile. Cred că, dacă-i dăm șapte, cade lat. Am să le pisez, ca să se dizolve ușor în ceai.

Nr. 1, tu să aduci coardă de alpinism din cânepă, din cea groasă de cinci milimetri. Ia să vedem, una, două, trei, patru... da, pregătește vreo cinci bucăți lungi de un metru optzeci.

Nr. 2, tu să aduci ceai negru într-un termos pe care ai să-l ții ascuns în ghiozdan.

Nr. 3, tu ai treaba ta, să-l ademenești aici.

Nr. 4, ai să aduci zahăr, lingurițe, pahare de hârtie pentru noi și un pahar de plastic închis la culoare pentru el.

Nr. 5, pregătește o pânză de legat la ochi și încă una pe care să i-o punem căluș.

În plus, puteți să aduceți unelte tăioase, după bunul vostru plac. Cuțite, sau chiar și sfredele.

Ați văzut deja cum am procedat cu pisica. O să fie la fel, așa că nu trebuie să vă faceți griji. Doar că e mai mare decât pisica. Și probabil c-o să și pută mai tare.

Toți ceilalți tăceau, cu ochii țintă la bazinul gol.

— Nr. 1, ți-e frică?

Nr. 1 a clătinat din cap, cu greutate.

— Nr. 2?

Nr. 2 și-a băgat brusc mâinile în buzunarele jachetei, de parcă-l luase cu frig.

— Nr. 3, ce-ai pățit?

Noboru gâfâia. Își simțea gura uscată, de parcă i-ar fi umplut-o cineva cu paie. N-a fost în stare să răspundă.

— Ptiu! Mă gândeam eu că din ăștia-mi sunteți! Numai gura e de voi. Când e vorba să trecem la acțiune,

dați bir cu fugiții. Dar eu am adus cu mine cele necesare ca să vă liniștesc.

Vorbind așa, a scos din ghiozdan o cărțulie cu copertă sângerie și a frunzărit rapid, căutând un pasaj anume.

— Bun. Urechile la mine. „Codul penal, Articolul 41: Acțiunile persoanelor care nu au împlinit paisprezece ani nu pot fi pedepsite prin lege." Să vă mai citesc o dată? „Acțiunile persoanelor care nu au împlinit paisprezece ani nu pot fi pedepsite prin lege."

Le-a dat cartea, ca să vadă fiecare cu ochii lui, și a continuat:

— Este o lege creată, pentru binele nostru, de tații noștri și de societatea pe care și-o imaginează ei și în care cred. Din punctul ăsta de vedere, trebuie să le fim recunoscători. Legea asta este expresia visurilor pe care adulții le nutresc în privința noastră și totodată a visurilor pe care ei înșiși nu le-au putut îndeplini. Ei s-au legat singuri de mâini și de picioare și au senzația că nici noi nu suntem în stare de nimic, dar iată că ne-au lăsat o unică fărâmă de libertate absolută, un punct infim prin care putem zări cerul senin. E o poveste pentru copii, pe care au scornit-o ei, dar una extrem de periculoasă. Mă rog, cu atât mai rău pentru ei. Până acum, am fost niște copilași drăguți, fragili și inocenți.

Dintre noi, eu, Nr. 1 și Nr. 3 împlinim luna viitoare paisprezece ani. Ceilalți trei, împliniți și voi paisprezece ani în martie. Gândiți-vă: acum e ultima noastră șansă.

Șeful i-a cercetat pe toți cu privirea. Chipurile li se mai destinseseră și părea că le mai trecuse frica. Realizau pentru prima oară cât de blând îi trata lumea din afară și aveau senzația că inamicul îi apăra.

Noboru a privit în sus. Albastrul cerului se diluase și căpătase o nuanță ternă. Poate că și Ryūji, în chinurile morții, va vrea să mai privească o dată cerul sacru? Păcat că aveau să-l lege la ochi.

— E ultima noastră șansă, a repetat Șeful. Dacă ratăm ocazia asta, nu vom mai putea duce la îndeplinire datoria noastră supremă, aceea de a umple golul acestei lumi, dacă nu vom fi gata să ne dăm viața. Și ar fi irațional să ne riscăm viețile tocmai noi, cei meniți să aplice pedeapsa capitală.

Dacă ratăm ocazia asta, nu vom mai putea niciodată să furăm, să ucidem sau să facem oricare dintre faptele ce confirmă libertatea umană. Ne vom duce zilele ca niște șobolani, mereu cu ochii-n patru, lingușind și gudurându-ne pe lângă alții, bârfitori și supuși, temători și acceptând compromisuri. Ne vom însura, vom face copii și vom deveni noi înșine părinți – cele mai odioase ființe de pe lumea asta.

Trebuie să curgă sânge! Sânge de om! Dacă nu, lumea asta goală are să pălească și să se ofilească. Trebuie să stoarcem sângele bun al marinarului și să-l dăm universului care stă să moară, cerului care stă să moară, pădurilor și pământurilor care stau să moară.

Acum e momentul! Acum! În cel mult o lună, buldozerele au să netezească terenul în jurul docului uscat

și locul o să forfotească de oameni. Iar noi o să avem paisprezece ani.

Șeful a privit cerul ca apa, mărginit de crengile negre ale copacilor, și a spus:

— Mâine cred c-o să fie vreme bună.

Capitolul 7

În dimineața zilei de 22 ianuarie, Fusako și Ryūji i-au făcut o vizită primarului orașului Yokohama și l-au rugat să le fie intermediar[1]. Primarul a acceptat cu dragă inimă.

Pe drumul de întoarcere, cei doi au intrat într-un mare magazin din cartierul Isezaki și au comandat invitațiile. Deja rezervaseră pentru banchetul nupțial sala de recepții a hotelului New Grand.

Au luat prânzul în oraș, mai devreme ca de obicei, și s-au întors la magazin.

Ryūji a plecat pe la începutul după-amiezii, așa cum anunțase încă de dimineață, pentru că avea în program o întâlnire cu un fost coleg de la Școala de Marină Comercială, un ofițer de rangul întâi, al cărui cargobot tocmai ancorase în acea dimineață la cheiul Takashima, și care n-avea câteva momente libere decât la acea oră.

---

1. Persoană, în general din afara celor două familii implicate, care se ocupă de punerea la punct a căsătoriei.

Dar Ryūji nu voia să meargă să-l întâlnească purtând costumul lui englezesc, elegant. Cel puțin până la căsătorie, nu voia să pară că se laudă cu noua lui situație, mai ales în fața unor prieteni vechi. Așa că avea să treacă mai întâi pe acasă, să se schimbe în hainele lui obișnuite de marinar.

— Sper că n-ai să te urci îmbrăcat așa pe vas și să pleci cine știe unde, i-a spus Fusako, în glumă.

Cu o seară în urmă, Noboru îl rugase să vină în camera lui, pe motiv că avea nevoie de ajutor la teme. Acolo i-a spus, fidel misiunii cu care fusese însărcinat:

— Știi, tată, prietenii mei ar vrea să le povestești aventuri de pe mare. Mâine după ora două, când ieșim de la școală, au să ne aștepte pe dealul de la bazinul de înot. Vor tare mult să le povestești, așa că te rog, poți să vii? Cu uniforma ta de marinar și cu chipiul pe cap. Dar te rog să nu-i spui mamei. Spune-i că te întâlnești cu un prieten sau ceva, și învoiește-te de la magazin mai repede.

Era primul lucru pe care i-l cerea Noboru, și de aceea nu putea trăda încrederea băiatului. Era o datorie părintească. Dacă, mai târziu, adevărul ieșea la iveală, aveau să râdă cu toții. Și astfel Ryūji a inventat o poveste cât mai credibilă și a plecat mai repede de la magazin.

Puțin după ora două, Ryūji stătea așezat pe rădăcina groasă a unui stejar de pe dealul de lângă țărm. Nu după multă vreme au apărut și copiii. Unul dintre ei, cu sprâncene subțiri ca luna nouă și buze roșii, care părea mai

dezinvolt decât ceilalți, i-a mulțumit foarte politicos pentru că dăduse curs rugăminții lor și, fiind o ocazie atât de specială, l-a invitat să-i însoțească într-un loc mai potrivit poveștilor marinărești, și anume la docul uscat. Gândindu-se că n-avea cum să fie prea departe de port, Ryūji a acceptat. Copiii au început să se hârjonească, furându-i șapca și apoi punându-și-o fiecare pe cap.

Era o după-amiază însorită de miez de iarnă. La umbră era frig, dar soarele care străbătea prin norii subțiri încălzea suficient. Ryūji și-a luat pe braț jacheta și a rămas în puloverul lui obișnuit, cenușiu, și cu șapca pe cap. Noboru și cei cinci prieteni ai săi își duceau fiecare geanta de școală în mână și, plini de veselie, se înghesuiau în jurul marinarului. Erau cu toții destul de mici de statură pentru vârsta lor. Lui Ryūji i se păreau ca șase remorchere mici care se chinuiau să direcționeze un ditamai cargobotul. Dar n-a remarcat sămânța de neliniște care se ghicea în toată agitația lor.

Băiatul cu sprâncenele subțiri i-a adus la cunoștință că aveau să ia tramvaiul. Ryūji s-a mirat, dar i-a urmat. Înțelegea că decorul poveștilor era un element important pentru niște copii de vârsta lor. Au coborât din tramvai abia la capătul de linie, Sugita, la periferia sudică a orașului.

— Unde Dumnezeu mă duceți? i-a tot întrebat Ryūji, pe drum, cu un aer amuzat.

Odată ce acceptase să se întâlnească cu ei, nu putea să-și arate nemulțumirea, orice-ar fi fost.

Îl observa încontinuu pe Noboru, fără ca băiatul să-și dea seama. Pentru prima oară, îl vedea învârtindu-se vesel printre prietenii săi, fără privirea lui obișnuită, tăioasă. Tot uitându-se la ei, i se părea că siluetele încep să li se amestece. Particulele de praf pluteau în aer, multicolore, luminate de razele soarelui care pătrundeau pe geamurile tramvaiului, și-i era greu să-l deosebească pe Noboru de ceilalți copii, deși așa ceva părea imposibil cu un băiat însingurat, care avea obiceiul de a sta la o parte și a privi lumea pe furiș.

Ryūji și-a spus în sinea lui că făcuse bine să-și sacrifice o jumătate de zi și să revină la el, cel dinainte, ca să petreacă timp cu Noboru și prietenii lui. Gândea din perspectiva atât morală, cât și educativă, a părintelui. Așa scria și într-o mulțime de cărți și reviste pe care le citise. Excursia era o mână întinsă chiar de Noboru, care-i oferea prilejul să-și consolideze relația. Astfel, un tată și un fiu, la început străini, își făureau o legătură bazată pe încredere profundă, mai solidă chiar decât o legătură de sânge. Nici diferența de vârstă dintre ei nu era într-atât de neobișnuită: Noboru se născuse când Ryūji avea douăzeci de ani.

După ce au coborât la capătul de linie de la Sugita, băieții l-au dus pe Ryūji pe drumul în pantă care urca spre munte. Marinarul i-a întrebat din nou, zâmbind:

— Măi copii, eu nu știam că sunt docuri uscate și în munți!

— Ba sunt! Păi la Tōkyō nu circulă metroul pe deasupra capetelor oamenilor?

— Asta așa e, n-am ce zice... a spus Ryūji, încurcat, iar băieții s-au prăpădit de râs.

Tot urcând, au ajuns pe colina Aoto. Erau deja în cartierul Kanazawa. Au trecut prin dreptul unei uzine electrice. În locul acela, cerul era brăzdat de cabluri de înaltă tensiune, cu piese izolatoare ici și colo. Au trecut apoi prin tunelul Tomioka și, când au ieșit, aveau în dreapta calea ferată expres Keihin, care făcea legătura între Tōkyō și Yokohama, iar în stânga se întindeau luminoase, pe numeroasele coline, loturi de teren recent nivelate.

— De aici nu mai e mult. O să urcăm printre loturi. Aici pe vremuri a fost o bază americană, i-a explicat lui Ryūji cel care părea șeful, luând-o înainte. Își pierduse dintr-odată politețea vorbelor și a gesturilor.

Lucrările de amenajare a loturilor se încheiaseră. Fuseseră construite și zidurile de sprijin, împotriva surpărilor de teren, și drumurile dintre loturi. Se vedeau și câteva case începute. Cei șase băieți și Ryūji au luat-o drept, pe drumul în pantă. Când au ajuns aproape de vârful colinei, drumul s-a terminat brusc și a început o porțiune de teren în trepte, neamenajat. Părea o scamatorie: privind de jos, nu s-ar fi zis că drumul, atât de drept și bine trasat, se putea pierde, într-o clipă, prin ierburile dese.

În mod ciudat, nu se vedea nici picior de om. De pe partea cealaltă a colinei se auzea huruitul buldozerelor. De jos, dinspre tunelul Tomioka, răzbăteau motoarele

mașinilor în trecere. În întreaga întindere pustie răsunau doar zgomotele utilajelor, iar asta nu făcea decât să sporească senzația de pustietate.

Din ierburile încâlcite se înălțau ici și colo trunchiuri de copaci, pe jumătate putrezite.

Au traversat desișul. În lungul marginii colinei se ghicea o potecă îngropată sub frunzele căzute. În partea dreaptă zăcea, invadat de vegetație, un rezervor ruginit, înconjurat de sârmă ghimpată. Lângă el era o tăbliță, ruginită și ea, pe care scria ceva în engleză. Ryūji s-a oprit să citească:

Proprietate a Forțelor Armate Americane
Accesul neautorizat este interzis și intră sub incidența legilor japoneze.

— Ce înseamnă „incidență"? a întrebat cel care părea șeful.

Lui Ryūji nu-i plăcea băiatul ăsta, fără să poată spune exact de ce. Sclipirea din ochii lui i-a dat senzația că deja cunoștea răspunsul. Dar Ryūji s-a străduit să rămână amabil și i-a explicat:

— Adică poate fi pedepsit.

— Da? Dar acum baza americană nu mai e, așa că putem face ce vrem...

Vorbea ca și cum își pierduse brusc interesul pentru subiect, ca un copil care dă drumul din mână unui balon, iar acesta se înalță spre cer.

— Am ajuns în vârf! a continuat el.

Ryūji s-a oprit în capătul potecii și a privit peisajul.

— O, ce loc frumos ați găsit!

Înspre nord-est se vedea marea. În jos, spre stânga, o mulțime de buldozere mușcau din solul roșu. Pământul era încărcat în camioane și dus de acolo. Din depărtare, camioanele păreau mici ca niște jucării, dar huruitul motoarelor ajungea limpede până sus. Și mai departe, în vale, se zăreau acoperișurile gri, precis aliniate, ale unor laboratoare de cercetare industriale și ale unei fabrici de avioane. În curtea din fața clădirii de birouri din ciment, chiar în centrul rondului pentru mașini, un pin se scălda în razele soarelui. Fabricile erau înconjurate de șiruri de căsuțe cu aer provincial. Jocul de lumini și umbre scotea în evidență diferența de înălțime dintre acoperișuri. Valea era învăluită într-o ceață subțire, din care sclipeau, când și când, geamurile mașinilor care prindeau câte o rază de soare.

Pe măsură ce se apropia de mare, peisajul părea că se strânge în el însuși, ceea ce amplifica atmosfera tristă, de paragină. Dincolo de un morman de mașinării ruginite, lăsate de izbeliște în mijlocul unui câmp, își ițea încet capul o macara roșu-cinabru. În spatele ei era marea, din care răsăreau digurile cu șirurile lor de pietroaie albe pe margini. Lângă zona unde se lucra la extinderea terenurilor prin umplerea cu pământ a locurilor care odată aparținuseră mării, era oprită o dragă cu vopseaua verde scorojită, iar dinspre ea se înălța către cer un fum negru.

În prezența mării, Ryūji a fost cuprins de dor. De la fereastra dormitorului lui Fusako se vedea bine, însă el făcea în așa fel încât să se țină departe de fereastră. În larg plutea un singur nor de culoarea perlei, iar umbra lui se reflecta, alb-întunecat, pe suprafața vineție și rece a mării. La trei după-amiaza, cerul devenise de un albastru spălăcit, alburiu către linia orizontului.

Marea se întindea ca o plasă de pescuit pământie dinspre țărmul murdar către larg. Lângă mal nu era nici un vas. În larg se mișcau câteva cargoboturi, toate mici, de vreo trei tone, și care, din depărtare, păreau încărcate de ani.

— Vaporul pe care am fost eu nu era atât de mic, a spus Ryūji.

— *Rakuyō-maru* avea o capacitate de zece mii de tone, a adăugat Noboru, care până atunci abia scosese două cuvinte.

— Veniți încoace! le-a spus cel care părea șeful, trăgându-l pe Ryūji de mâneca hainei.

Au pornit-o cu toții, coborând puțin pe cărarea ascunsă sub frunzele moarte. Au ajuns într-un loc cruțat ca prin minune de distrugerea din jur, singura porțiune care mai amintea de colina de altădată. Era un luminiș, apărat la apus de vârful colinei cu copaci deși, iar la răsărit de un desiș care nu lăsa să treacă vântul rece de iarnă. Într-o parte se unea cu o parcelă cu legume de iarnă, lăsată în paragină. Prin desișul încâlcit care mărginea cărarea se împleteau plante agățătoare lungi;

de capătul uneia atârna o tărtăcuță roșie, lunguiață și scofâlcită. Razele soarelui care cobora spre apus abia pătrundeau printre crengile uscate ale copacilor.

Ryūji își amintea de copilăria sa și era totodată uimit de iscusința băieților, care descoperiseră un loc atât de retras.

— Cine a găsit ascunzișul ăsta?

— Eu. Locuiesc la Sugita. Pe aici merg spre școală. L-am descoperit și i-am adus și pe prietenii mei, i-a răspuns unul dintre băieți. Ryūji îl auzea vorbind pentru prima oară.

— Și unde e docul uscat?

— Chiar aici! i-a răspuns șeful, zâmbind și arătându-i, doi pași mai jos pe versantul colinei, deschizătura unei mici grote.

Zâmbetul lui i s-a părut lui Ryūji fragil ca sticla și totodată extrem de periculos. Nu-și dădea seama ce anume îi trezise senzația. Pe sub genele lungi, băiatul i-a evitat cu abilitate privirea, ca un peștișor care-ți alunecă din mână, și a continuat cu explicațiile:

— Aici e docul nostru uscat. Un doc în vârf de munte. Aici reparăm vasele care s-au defectat și au luat-o razna. Uneori le demontăm piesă cu piesă și le facem la loc.

— Serios? Presupun că nu-i lucru ușor să aduceți vasele până aici.

— Ba e foarte ușor! Ne-a mers strună, i-a răspuns băiatul, afișându-și din nou zâmbetul prea frumos.

Toți șapte s-au așezat pe o porțiune de pământ unde creștea puțină iarbă, la intrarea în grotă. La umbră era foarte frig, iar vântul dinspre mare era înțepător. Ryūji și-a pus jacheta și s-a așezat turcește. Abia-și găsiseră locul când a răsunat din nou huruitul buldozerelor și al camioanelor.

— A urcat vreodată vreunul dintre voi pe un vapor mare? i-a întrebat Ryūji, cu o voioșie căutată.

Băieții s-au uitat unii la alții, dar n-au răspuns.

— Dacă e să vorbim despre viața pe vas, trebuie neapărat să începem cu răul de mare, a început Ryūji, adresându-se unui public mut. Aproape că nu există marinar să nu fi suferit măcar o dată de rău de mare. Sunt și mulți care se lasă de meserie chiar după prima călătorie. Cu cât vaporul e mai mare, cu atât sunt mai puternice ruliul și tangajul. Mai sunt și mirosurile amestecate, de vopsea, de ulei și de mâncare...

Observând că nu-i prea impresiona subiectul, a încercat să-i atragă cu un cântec marinăresc:

— Copii, știți cântecul ăsta?

Sirena a șuierat, panglicile s-au tăiat.
Vaporul a părăsit țărmul,
Iar eu, hotărât să devin om al mării,
Flutur din mână, în semn de rămas-bun
Către portul care se-ndepărtează.

Băieții au izbucnit în râs, dându-și coate. Nemaisuportând rușinea, Noboru s-a ridicat, i-a luat lui Ryūji

șapca de pe cap și, cu spatele la ceilalți, a început să se joace cu ea. Emblema mare, în formă de ogivă, avea în centru o ancoră, cu lanțul brodat din fir de aur, înconjurată de frunze de laur brodate tot cu fir de aur. Deasupra și dedesubtul emblemei erau înfășurate, larg, ceaprazuri aurii, iar cozorocul negru strălucea trist, reflectând cerul.

Odinioară, minunatul chipiu pornise pe marea strălucitoare, într-o zi senină de vară, sub razele soarelui ce apunea! Devenise simbolul despărțirii și al necunoscutului. Pe măsură ce se îndepărta, se elibera din legăturile existenței, devenind o făclie pe drumul către eternitate...

— Prima mea călătorie pe mare a fost spre Hong Kong, a început altă poveste Ryūji, iar băieții au părut ceva mai atenți.

Le-a vorbit despre diversele experiențe pe care le-a trăit în timpul acelei călătorii, despre eșecuri și greutăți, despre dor și singurătate. Pe urmă le-a mai povestit câte ceva interesant din diversele lui călătorii în toate colțurile lumii: cum au ancorat în portul Suez, la intrarea în Canal, și li s-a furat un odgon, fără să-și dea nimeni seama; cum paznicul din Alexandria, care vorbea japoneză, a aranjat cu vânzătorii ambulanți din port să le vândă marinarilor tot felul de mărunțișuri cu valoare îndoielnică (iar aici Ryūji, din motive ce țineau de educație, s-a abținut să dea mai multe amănunte privind natura obiectelor); cum la Newcastle, în Australia, s-au oprit să încarce cărbuni și, în drumul scurt de nici un

cart până la Sidney, abia au pridídit cu curățenia și pregătirile pentru primirea următoarei încărcături; cum, pe o rută spre America de Sud, ei, care transportau mereu doar materii prime sau minereu, au întâlnit un vas al companiei United Fruits, care înmiresma aerul cu aroma fructelor tropicale cu care era încărcat...

La un moment dat, în timp ce povestea, Ryūji l-a văzut pe băiatul care părea șeful celorlalți că-și scoate mănușile și că-și pune altele, din cauciuc, lungi până la cot. Cauciucul rece părea că i se lipise în mod neplăcut de piele, pentru că și-a mișcat de câteva ori la rând degetele, nervos. Cu toate acestea, marinarul nu i-a acordat importanță, gândindu-se că e doar un moft, precum cel al unui elev prea deștept care se plictisește la ore.

Pe măsură ce povestea, se cufunda tot mai mult în propriile-i amintiri; a întors capul și a rămas cu privirile către mare, care din acel loc se zărea doar ca o linie subțire, albastră. La orizont, un mic vas de marfă lăsa în urma lui o dâră neagră de fum. „Aș fi putut fi la bordul lui", s-a gândit Ryūji.

Tot povestind, ajunsese să se vadă și el așa cum și-l imagina Noboru. „Aș fi putut fi un marinar plecat pentru totdeauna." Renunțase complet la idee, dar acum, treptat, începea să realizeze imensitatea renunțării lui.

Sentimentele întunecate ale valurilor, mugetul undelor de maree din larg, talazurile care se înalță, se înalță, ca apoi să se spargă... gloria necunoscută care-l striga mereu din depărtările obscure, cu care se amestecau

moartea și o femeie, și care ar fi trebuit să-i făurească un destin aparte... La vârsta de douăzeci de ani, crezuse fierbinte că undeva, adânc în întunericul lumii, sclipește o luminiță numai și numai pentru el, o luminiță care într-o zi avea să se apropie ca să-i lumineze calea.

În visurile sale, gloria, moartea și femeia se contopeau. Dar iată că, odată ce obținuse femeia, gloria și moartea se retrăseseră în depărtările mării și încetaseră să-i mai strige numele cu vaiet trist, ca de balenă. I se părea că e respins de ceea ce el însuși respinsese.

Nu putea spune că întregul foc nestins al lumii fusese al lui, însă simțise mușcătura soarelui pe propriu-i trup, sub palmierii atât de dragi lui, la Tropice. Acum, din toate nu mai rămăsese decât cenușa fierbinte. Începuse o nouă viață, calmă și stabilă.

De-acum, îi era refuzată moartea primejdioasă. La fel și gloria. Beția sentimentelor. Tristețea sfâșietoare. Despărțirile senine. Chemarea Marii Cauze, un alt nume al soarelui din mările sudului. Lacrimile femeilor. Nostalgia care-i tortura inima. Puterea dulce și frumoasă care-l împingea către culmile bărbăției... Toate acestea se sfârșiseră.

— Nu vreți niște ceai englezesc? s-a auzit, din spate, vocea subțire și clară a șefului.

— Ba da, a răspuns Ryūji, smuls din reverie, fără ca măcar să se întoarcă.

I-au revenit în minte toate insulele prin care trecuse: Makatea, posesiune franceză din Pacificul de Sud. Noua

Caledonie. Insulele de lângă Malaysia și din vestul Oceanului Indian. Cufundate în melancolie și moleșeală, cu puzderie de condori și papagali, și cu palmieri peste tot! Palmieri imperiali. Palmieri coadă-de-pește. Din marea strălucitoare și-a făcut apariția moartea, învăluindu-l ca un nor. Și-a imaginat moartea, care de-acum îi era de-a pururi inaccesibilă, o moarte maiestuoasă și eroică, în fața întregii lumi. Dacă lumea fusese pregătită pentru o asemenea moarte glorioasă, atunci nu era surprinzător să piară deopotrivă și ea.

Valuri calde ca sângele, în sânul unui atol. Soarele de la Tropice, vibrând pe cer ca sunetul unei trâmbițe de alamă. Marea în toate culorile. Rechinii...

Încă puțin și aveau să-l cuprindă regretele.

— Uite ceaiul! i-a spus din spatele său Noboru, întinzându-i chiar pe lângă obraz un pahar din plastic, maroniu.

Ryūji l-a luat, cu mintea în altă parte. A observat că lui Noboru îi tremura puțin mâna. Probabil de frig.

Cufundat în visare, a dat pe gât ceaiul călduț. După ce a înghițit, i s-a părut că fusese teribil de amar. Toată lumea știe că gloria e amară.

Cuprins

Partea întâi
VARA / 5

Partea a doua
IARNA / 97

Romanul *Amurgul marinarului* a fost ecranizat în 1976 de Lewis John Carlino, cu actorii Sarah Miles și Kris Kristofferson, titlul filmului fiind *The Sailor Who Fell from Grace with the Sea*, iar în 1990 a avut premiera spectacolul de operă *Das verratene Meer*, pe muzica lui Hans Werner Henze, după un libret de Hans-Ulrich Treichel. În 2006, o nouă punere în scenă, de data aceasta pe un libret în japoneză și purtând titlul original *Gogo no eikō*, a fost prezentată la Festivalul de la Salzburg.

Noboru are 13 ani, locuiește la Yokohama cu mama lui, Fusako, și e orfan de tată. Își exersează de câte ori are ocazia propria insensibilitate – „inima dură a unui adolescent" – și face parte dintr-o bandă de băieți sălbatici care resping lumea adulților ca fiind iluzorie, ipocrită și sentimentală. Când în casa lor se instalează un ofițer de marină, Ryūji, care renunță la mare pentru frumoasa Fusako, Noboru și întregul grup consideră că viața acestuia și-a pierdut sensul.

„*Amurgul marinarului* explorează cruzimea vicioasă din spatele a ceea ce ne imaginăm că este inocența."

Independent

„O operă majoră."

TIME

„Scrisă cu atenția concentrată asupra detaliului naturalistic, povestea devine dureros de convingătoare și oferă o bogăție de nuanțe ale adevărului psihologic și mitic."

Sunday Times

„Imagistica lui Mishima este tot atât de artistică precum un aranjament floral japonez."

New York Times

„O operă de o perfecțiune înghețată ca lama unui scalpel."

Marguerite Yourcenar,
Mishima sau viziunea Vidului